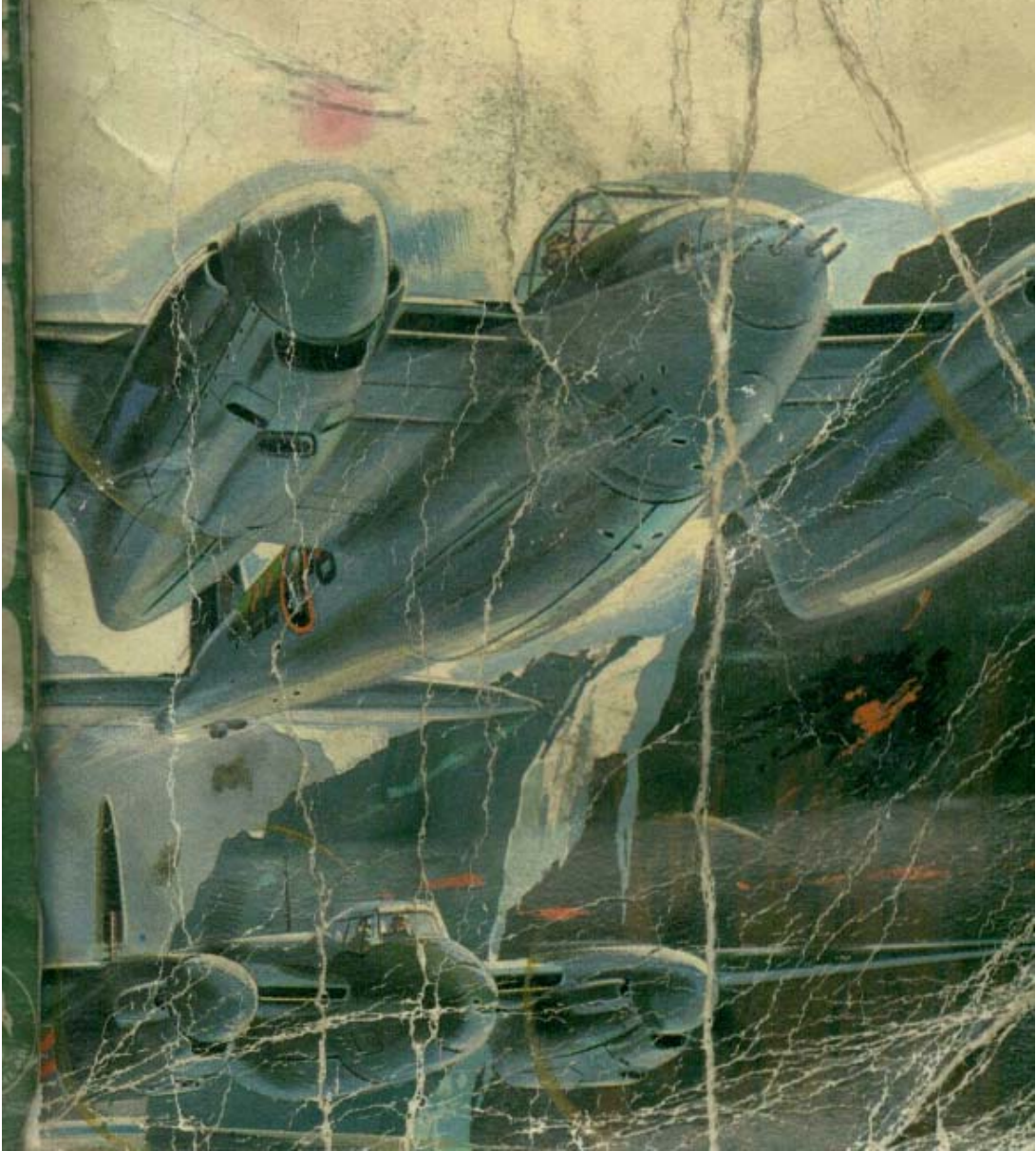

savaş romanları serisi:11

633. FILO

Frederick E. Smith

23 Dec 1975

633.

FILO

Frederick E. Smith

BASKAN YAYINLARI

Yazan : **FREDERICK E. SMITH**
Çeviren : **REHA PINAR**

«633. Squadron»

Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş. tesislerinde dizilmiş
ve basılmıştır.

İktibas hakkı mahfuzdur.

Copyright Librairie Hachette 1973 - PARİS

1 9 7 4

Birinci Bölüm

BOMBALANMIŞ UÇAKLAR!.

Genç Amerika'lı gözleri parlayarak: — «Zaten dâima o olayın, savaşın en büyük öykülerinden biri olduğunu düşünmüştüm. Başlarına gelecekleri bildikleri hâlde gözlerini kırpmadan gittiler!.. Tanrım, kim bilir ne cesur insanlardı!» Dedi.

Meyhanecinin gözlerinde anımsamadan doğan bir ifade belirdi:

— «Evet, büyük insanlardı.»

— «Black Fiyort bölgesiyle ilgili her harekât buradan başladı, öyle değil mi?»

— «Evet. Üsleri Sutton Craddock'tur. Buraya 1943 Ocak ayında geldiler ve gelişlerinden hemen sonra çalışmalara başladılar.» Amerika'lı anlayışlı bir tavırla başını salladı:

— «Okuldayken bile Grenville benim kahramanımdı. Günün birinde onun ve arkadaşlarının birerlerini içtikleri bir meyhaneye geleceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.»

Amerika'lının bakışları salonda dolaştı. Black Swan'in eski görünüşü gibi, burası da tahta kaplama duvarları, yılların dumanla kararttığı tavanıyla oldukça yaşlıydı. Her taraf, abajurlu lambaların loş ışığı, taş şöminenin alevlerini yumuşak yumuşak yansıtan pirinçten yapılmış oymalarla doluydu. Amerika'lı ile arkadaşının yaslandığı tezgâh ağaçtan yapılmıştı ve yılların izlerini taşıyordu. Tezgâhın öteki ucundaki bir vazoya konmuş zerrin çiçekleri arkadaki siyah zemin

üzerinde şaşılabacak şekilde parlak görünüyordu. Vazonun arkasındaki büyük meşe raflar, barın arkada kalan kısmını gizliyordu.

Fakat salonun özelliği duvarlarda asılı resimlerdi. Bu resimler uçak resimleriydi: Bir Boston uçağı: Parçalanmış bir Messerschmidt 110, ince uzun burnundaki topuyla iki motorlu bir R.A.F. uçağı. Bunların yanı sıra kimi uçuş elbisesi, kimi üniformalı havacıların resimleri vardı. Hepsi gençti ve dudaklarında mutlu bir gülümseme görölüyordu. Resimlerin arasında, sanki ötekilere aykırı düşüyormuş gibi, uzun boylu, sarışın bir deniz teğmeninin resmi bulunuyordu. Bir bakıma bu meyhane, bir resim galerisine benzetilebilirdi; meyhanecinin cesurlara; tanıdığı ve sevdiği insanlara armağan olarak bağışladığı bir sergi olabilirdi.

Amerika'lı derin bir soluk aldıktan sonra tekrar meyhaneciye döndü.

— «Bize onlardan söz etsene ihtiyar!. Black Fi-yort hakkında bütün bildiklerini anlat.» Meyhaneci sordu:

— «Savaş öykülerini okumaz mısınız?»

Amerika'lının sesinde gururlu bir ifade vardı:

— «Elbette, ama o öykülerin nasıl olduklarını bilirsiniz. Öylesine soğukkanlılıkla yazılmışlardır ki, insanın içini ürpertir. Oysa insanlar daha gerçekçidir... Eğitim sırasında o insanlar neler hissetmişlerdir, arkadaşlık ettikleri kızlar kimlerdir, sarhoş oldukları zaman tutumları nedir, son günde duydukları nelerdir?.. Yâni, insancıl şeyler!.. Günün birinde bütün bunlar yazılacak ve Tanrı bilir ne güzel bir eser meydana gelmiş olacak...»

Meyhanecinin gözlerinde şimdi garip bir pırıltı vardı.

— «Yâni, bir büyük öykünün ardındaki ayrıntıları anlatan bir biyografi demek istiyorsunuz.»

— «Demek istediğim bu ihtiyar. Sen onların birkaçını tanırırsın!.. Bir meyhane en iyi haberlerin alınıp verildiği yerdir. Bildiklerini bize anlatmaya ne dersin?!»

Amerikalı, genç İngiliz hava subayını işaret etti:

— «Ben ve arkadaşım Danny Johnson, 633'ün-cü Filo'ya karşı çok yakınlık duyuyoruz. Birkaç hafta önce bu meyhaneyi öğrendik ve elimize geçen ilk fırsatta buraya gelmeye karar verdik. Açılıştan hemen sonra geldiğimiz takdirde bize birkaç dakikam ayırabileceğini düşünmüştük. Yarın geri dönmek zorundayız. Bunun için bizi reddetme, lütfen.»

Şişmanca yapılı ve biraz miyop olan meyhaneci, dikkatle karşısında duran iki gence baktı. Her iki adam da yirmi iki ya da yirmi üç yaşlarındaydı. Gülerek kendini Malcolm Daly olarak tanıtan Amerikalı ince yapılı, esmer bir gençti ve sırtında U.S.A.A.F. üniforması vardı. Amerikalının arkadaşı R.A.F.'den olan İngiliz Danny Johnson, daha topluca, sarışındı ve dört köşe yüzünde sevimli bir ifade vardı. Her iki subay da kahramanlığın anlamını kavrayamayacak kadar gençti ve salondaki resimlerin onların üstündeki etkisi büyük olmalıydı. Meyhaneci saat'e bir göz attıktan sonra başıyla olumlu bir işaret yaptı:

— «Pekâlâ. Ortağımın Highgate bölgesinden dönüşüne kadar, yâni saat sekize kadar meyhaneye ben bakacağım. Fakat kısa bir süre için işi kızıma devredebilirim, itiraz edeceğim sanmam... Pazartesi günleri özellikle salonda işler sıkışık ol-

maz.. Ben ona haber verinceye kadar siz biralarınız: masalardan birinin üstüne koyup oturun.»

İki havacı biralarım, şöminenin yanındaki masalardan birine götürdüler. İki dakika sonra meyhaneci döndü. Kolunun altında kalın bir dosyayla albüm vardı. Meyhaneci bunları masanın üstüne, iki pilotun önüne koydu.

Daly'ye:

— «İşte. Biyografi burada... Birkaç resim daha var.» Dedi. Daly, dikkatle meyhanecinin yüzüne baktı.

— «Biyografi mi?!»

Meyhaneci gülümsedi:

— «Evet.. Söylemiş olduğunuzu ben çoktan yapmıştım... Black Fiyort'ta ya da Norveç dilinde Svartfjord'daki 633'üncü Filo harekâtının biyografisini yazmıştım.»

Amerikalı bir an için çok şaşırdı .Dosyayı eline aldı ve anlamsız anlamsız baktı. İlk konuşan İngiliz havacısı oldu. Heyecanlı bir sesle:

— «Dosyayı bizimle birlikte okuyacak mısınız?» Diye sordu.

Meyhaneci sandalyelerden birine oturdu.

— «Evet. Ivy'yle anlaştık. Çayını bitirdikten sonra her iki salona da bakacak. Söylediğim gibi, Pazartesi geceleri fazla kalabalık olmaz;...»

İki havacının istekli tutumları meyhaneciyi kamçılamış gibiydi. Karşısındakiler onu ne kadar istekle dinliyorlarsa, o da onlar kadar istekle arılatıyordu.

Albümü açtı ve bombalanmış iki uçağın resmini gösterdi:

— «Bergen'den dönüşlerinde iki uçağın durumu.. Dört yüz mil bu durumda uçtular!...»

Bu sırada, dışarıdan bir araba sesi duyuldu. Motor önce durmak istemiyormuşçasına homurdandı, sonra sesi kesildi. Birkaç dakika sonra da salona bir adam girdi. Meyhaneci oturduğu yerden şöyle yarım dönüp gelen adama baktı, ama Ivy'nin onu karşılamak üzere barın arkasından çıktığını görünce dikkatini yine iki havacının üzerinde topladı.

Başında yumuşak bir fötr şapka, sırtında belden bağlı eski bir yağmurluk olan adam tereddütle kapıda durdu. Salonun atmosferi karşısında şaşırmış göründü, salonun bir köşesindeki masada oturan üç kişi de kararsızlığına yardımcı olmuş gibiydi. Tam dönmek üzereyken öfkeyle başım salladı, sonra tezgâhın arkasında duran Ivy'ye yaklaştı. İki subayla konuşan meyhaneciye şöyle bir baktıktan sonra, pek dostça olmayan, alçak bir sesle bira ısmarladı.

Sarışın, dolgun vücutlu Ivy, karşısındaki müşteriyi ilgiyle süzdü. Adam otuz yaşlarında vardı ve yakışıklı sayılabilirdi. Ivy'nin tahminine göre, ticaretle uğraşan biri olmalıydı ve kötü giden işlerin acısını biraz olsun unutmak için içiyordu. Ivy, birasını kapının köşesindeki bir masaya götüren adamı izledi, sonra omuz silkerek işinin başına döndü. Adam, salonun karanlık köşesinde oturmuş, başını hafifçe eğmişti ve kaçamak bakışları gözlüklü meyhaneciyle, duvarda asılı resimler arasında gidip geliyordu.

Meyhaneci albümü kapayıp bir kenara itti.

Genç Amerika'lı gülümsedi:

— «Bu sadece iştahımızı artırmak içindi öyle değil mi? Şimdi asıl öyküye gelelim. Daha fazla bekleyemeyeceğim... Burası beni fazlasıyla duygulandırıyor!..»

Meyhaneci birden salonun havasının nasıl değişmiş olduğunu fark etti. Bu gece geçmiş çok canlıydı... Görünmez bir güç anılarını zorluyor ve damarlarındaki kanın akışım hızlandırıyordu.

Dosyayı kendine doğru çekerken, yeni geleni hatırlamış olacak ki, o tarafa doğru baktı. Miyop gözleri zaten gölgeye sinmiş olan adamı şöyle böyle seçebildi. Bir an onu da masaya davet edip etmemek arasında tereddüt etti. Sonunda bu düşüncesini kafasından çıkarıp attı; savaşın herkesin üstünde ayrı ayrı etkisi olabilirdi. Nasıl olsa, eğer ilgilenmiş olsaydı, kendiliğinden gelip onlara katılırdı. Ayrıca, salonun sessizliğinde konuşulanları da oturduğu yerden duyması mümkündü.

Tekrar havacılara doğru döndüğünde, duvarlardaki resimler gözlüklerinin üzerinde şekilsiz bir biçimde yansdı. Salonun havasına uyan zihni, hiç gerekmediği hâlde gülümsemesinin nedeni oldu:

«Hayaletler gibi... Onların hayâletleri sessiz dostlar gibi çevremize toplandılar. Fakat neden bu geceyi seçtiler... Onların böylesine hevesli olmasının nedeni ne olabilir?» Diye düşündü.

Tahayyülünden ötürü hem neşelenen hem de öfkelenen meyhaneci Amerikalıya döndü:

— «Savaş öykülerinde her şeyden söz etmediklerini düşünmekte çok haklısın.. Gerçeklerin çoğu öykülerin dışında kalmıştır. Gerçekte, bu biyografiyi yazabilmek için izin almam yıllar sürdü. Bu haber-alma işlerinin ve baskının arkasındaki örgütten başka, 633'üncü Filonun içinde geçenlerden de söz eder... Bergen yöresinde neden hemen hemen tümüyle yok olmalarının ve oradaki binaya Grenville'in saldırmasının nedenlerini açıklar... Hattâ Gillibrand'ın üstün hizmet nişanını kazanmasını bile açıklayabilir... Elbette, bir savaş bu-

nalımı içinde bir insanın düşüncelerini tümüyle anlayabilmek mümkün olamaz, ancak gerçekler bazı yakın tahminlerin yürütülmesine yol açabilir. Öyle sanıyorum ki, bütün bu gerçekleri dosyada bulacaksınız...»

Dinleyicilerinin yüzlerinde hem sabırsız hem de saygılı bir ifade vardı.

Daly mırıldandı:

— «Hepsi bu dosyada mı yazılı?»

— «Evet bu yazılar, harekâtın tam bir öyküsüdür. G3?'üncü Filo'nun yeni havaalanına gelişinden başlar ve Focke-Wulfs'la Black Fiyort'un kanatları arasında son bulur..»

Meyhaneci dosyayı açarken salonda çıt çıkmıyordu. Hayaletler birbirini dirsekleriyle dürterek biraz daha sokuldular...

Dinleyecekleri bu öykü, o zamana kadar duyduklarından çok daha ayrıntılı olacaktı.

İkinci Bölüm

BLACK SWAN'IN YENİ KONUKLARI

633'üncü Filo, 8 Ocak 1943 tarihinde Sutton Craddock'taki yeni havaalanına üslendi. Hafif hafif çiseleyen yağmurlu ve doğudan esen sert rüzgârlı bir gündü. Uçakların alçak uğultusu bir ara öylesine yükseldi ki, Black Swan'ın camları zangır zangır sallandı. Bahçenin önündeki yabanî elma ağacının dalında tüneyen bir karga, seslerden ürkererek havalandı ve paniğe kapılmış bir haydut gibi caddenin aşağısına doğru uçarak uzaklaştı.

İlk Boston uçağı, bulutların arasından göründü. Boston'un pilotu Grenville'di. Grenville, alanın düzenini anlamak için uçağını alçalttı. Alanın yanındaki yolda tek başına duran binayı gördü ve ne olabileceğini merakla düşündü.

Grenville'nin kulaklığında İngiliz lehçesiyle konuşan birinin sesi duyuldu.

— «Yerliler dost görünüyorlar kaptan!. Şu aşağıda bize el sallayan kıızı görüyor musun? Ne güzel değil mi?»

Konuşan, uçağın gözlemcisi Hopkinson'du. Hoppy'nin gözleri, bir atmacanın gözü kadar keskindi. Yüzünün büyük bir kısmı maskesinin altında gizlenmiş olan Grenville'nin gözlerinin kenarı hafif bir tebessümle kırıştı. Kızın el sallamasına cevap olarak uçağı kanadının üzerine yatırdı. Sonra kontrol kulesinin sesi duyuldu ve Grenville dikkatini bir kez daha havaalanına verdi. Dönüş devresini tamamladıktan sonra alana in-

mek üzere alçaldı. Kanat flapları inmiş, motoru rölantide çalışan Boston, uçuş pistine yaklaştı ve bir balerin zarafetiyle piste kondu. Filonun öteki uçakları da rüzgâra kapılmış yapraklar gibi teker teker inişe geçtiler ve atılan bir avuç yeme üşüşen serçeler gibi piste kondular.

Alanın karşısındaki Black Swan, kalın, beyaz badanalı duvarlı, gri damlı eski bir kır hanıydı. Ön bahçesinin arkasında kalan özel veranda, oranın ev olarak kullanıldığını gösteriyordu. Çakıl döşeli araba yolu, meyhanenin iki salonuna doğru uzanıyordu... Bar ve dinlenme salonu... Ve her ikisi de hanın yanında kalıyordu.

Yaklaşan uçak seslerinin duyulması üzerine, kadın barmen Maisie, hemen barın kapısına koşmuştu. Maisie, siyah saçlı, kara gözlü, güler yüzlü, oldukça güzel bir kızdı. Kapının önündeki basamakta durarak her inen uçağa elindeki beyaz peçeteyi salladı. Biraz sonra Maisie'nin yanına hızla han sahibi Joe Kearns'de geldi. Kearns elli yaşlarında, gözlüklü, tombulca, seyrek beyaz saçlı ve sevimli, kırmızı suratlı bir adamdı. Son uçak geçinceye kadar çiseleyen yağmur altında durarak, onları seyretti.

Son uçak bir Bombay uçağıydı ve yöneticilerle öteki alan subaylarını taşıyordu. Uçağın siyah gövdesi süzülerek üstlerinden geçti. Sonra, o da diğerleri gibi salma salına alana indi. Şimdi gökyüzü yine eski sakin hâlini almış, renksiz bir tavan gibi görünüyordu.

Maisie, isteksiz bir tavırla tekrar bara girdiğinde gözleri hâlâ pırıl pırıl yanıyordu.

— «Böyle alçaktan uçarlarken ne kadar güzel görünüyorlardı, değil mi? Kanatlarıyla selâm ve-

rişlerine dikkat ettin mi? Onlara el salladığını g6rd6ler.»

Genç kızın genizden gelme sesinde mutlu bir ifade vardı. Joe Kearns'ın dudaklarının kenarı g6l6msemeyle kırıştı:

— «Evet, seni g6rd6klerine hiç ř6phe yok!»

Maisie'nin bara doğru y6r6y6ř6nde bile bir değişiklik vardı. Elindeki peçeteyle tezgâhın 6zerindeki hayalî tozları temizledi.

— «Acaba nasıl insanlar? Geçen hafta gelen askerlerden biri, 6zel g6rev için savaşcı bir filonun geleceğinden s6z etmişti. Askerin yanındaki onbaşının ona ters ters bakışını hatırlarsan; işin içinde bir şeyler olduğunu anlarsın.»

Kearns, yağmurun içeriye girmesini 6nlemek için kapıyı kaparken:

— «Yakında her hâlde 6đreniriz..» Dedi.

Maisie'nin bakışlarında dalgın, ama tatlı bir ifade belirdi.

— «D6ř6n bir kez, gazetelerde okuduğumuz gibi ilerinde kahramanlar varsa! Ne g6zel olurdu, değil mi?»

Maisie, heyecanla Kearns'e bakarak ekledi:

— «Acaba bu gece, buraya gelen olur mu dersin?» Kearns başını salladı.

— «Bilmiyorum kızım.. Onların kendilerine 6zg6 kantinleri vardır, unutma.. Ama nasılsa buraya da gelenler olacaktır.»

Her ne kadar Maisie'nin kahramanlarından biri değilse de, yeni gelenlerden biri, yemekten 6nce

meyhaneye uğramaya karar verdi. Bu kişi, Alan Haber alma Servisi Subayı Adams'tı. Adams, odasından çıkmadan önce, aceleyle aynada kendisini dikkatle inceledi. Komutan yaverine, üst subayların giyimlerine dikkat etmediklerine ilişkin birçok şikâyet yapılmıştı...

Aynada kırk yaşlarında, kısa bacaklı, şişman, yuvarlak yüzlü ve gözlüklü bir hayâl vardı. Adams'ın askerî kaputu onu biraz daha şişman gösteriyor ve kasketi yüzüne baykuşa benzer bir görünüm veriyordu. Adams, hoşnutsuz bir tavırla yüzünü ekşiterek aynadan döndü.

Kampın giriş kapısına doğru yürürken, görünüşünün pek önem taşımadığını düşündü. Karartma olduğu için, gömleğinin uçları pantolonundan çıkmış olarak bile gitseydi, bunu kimse fark etmeyecekti. İki kez yoldan çıkarak çamura daldı, bir kez de yığın hâlinde duran tuğlalara bindirdi. Yeni kurulmuş bir alan kadar hiçbir yer kötü olamazdı. Sonunda giriş kapısının yanındaki nöbetçileri geçerken alanın çamurlu yollarından kurtulduğuna sevindi ve yoluna devam etti.

Adams, karışık karakterli bir kişiydi. Savaşın nefret ederdi, ama eskisi gibi genç olup uçmak için veremeyeceği hiç bir şey yoktu. Yaradılış yönünden, haber alma işine uygun değildi, çünkü her gün duyulan kahramanlıklar karşısında fazlaca duyarlılığı nedeniyle dilini bir türlü tutamazdı. Keskin bir gözlemci, hatâlara karşı acımasızdı; savaşdaki rolünden ötürü kendisinden nefret ederdi ve hakkında soruşturma yaptığı havacıların da kendi nefretine katıldıklarından son derece emindi. Karısı, kendisinden onbeş yaş gençti... Duyarlılığının başka bir nedeni... Ve Black Swan'a gidişinin de nedeni karısından başkası değildi.

Pencereleri karartmaya uyarak siyah perdelerle kapalı salonun kapısında durarak, sarı oymalı duvarlara göz gezdirdi. Tezgâhın arkasında bir foto roman okuyan Maisie başını kaldırıp baktı ve hemen toparlandı. Gelen müşteri bir film yıldızı değildi, ama bir filo komutanıydı ve Maisie, onun da tatlı bir tebessümle karşılanması gerektiğine karar verdi.

— «İyi akşamlar, efendim. Ne arzu edersiniz?»

Adams tezgâha yaklaştı.

—« İyi akşamlar. Patronunuz burada mı? Onunla birkaç kelime konuşmak istiyorum, lütfen...»

— «Mal sahibi mi efendim? Mr. Kearns.. Bir dakika!. Hemen çağırırım.»

Maisie çapkın bir gülümsemeyle yandaki kapıya döndü. Etekleri hışırtıyla davet edercesine bacaklarına doğru sıvandı.

— «Joe, havaalanından seni görmek isteyen biri var. Bir binbaşı.»

Kearns bara girdi ve merakla Adams'a baktı.

— «İyi akşamlar efendim! Size nasıl bir hizmetim dokunabilir?»

— «Karımın kalabileceği bir yer arıyorum. Bugün geldim. Adamlarımdan biri sizde oda bulabileceğimi söyledi. Durum nedir?»

Kearns, beyaz saçlı başını üzüntüyle salladı:

— «Bağışlayın efendim, fakat odalarımı artık kiraya vermiyorum.. Bekârım ve yemek işleriyle falan uğraşamıyorum. Biliyorsunuz, bugünlerde insan yardımcı bulamıyor...»

Adams hayâl kırıklığına uğramış göründü:

— «Eğer bütün mesele yemek pişirmekse, karım kendi yemeğini pişirir.»

— «Yalnızca o değil efendim!.. Çamaşır yıkama ve temizlik meselesi de var...»

Maisie, Kearns'ın sözünü kesti:

— «Mrs. Billian yardımcı olabilir.. Gerekliği zaman yardıma koşmaya hazır olduğunu söylemişti.» Adams'ın yüzündeki ifade Maisie'nin cesaretle devam etmesine sebep oldu: «Highgate'de oda bulabileceğini sanmıyorum... Göçmenlerle dolu.. Haydi, tereddüt etmeyin... Ona buradan bir oda verin. Nasılsa idare edebiliriz.»

Kearns huzursuzca kıpırdandı. Bir isteği reddedemeyecek kadar iyi kalpli insandı. Maisie, Kearns'ın bu iyi kalpliliğini bildiği için sözünü sürdürdü: «Boş oda varken bir askeri karısından ayırmak doğru olmaz. Vatanseverliğe de yakışmaz...»

Maisie'nin kaçamak göz kırpmasıyla kızardığını hisseden Adams, umutla baktı. Kearns başını düşünceyle kaşdı.

— «Karınızın yemek pişirmekten kaçınmayacağını söylemişsiniz, değil mi?»

Adams aslında karısının nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyordu:

— «Evet, yemeğimizi pişirebilir...»

Kearns yine de tereddüt ediyordu.

— «Oda kiralamaya niyetim yoktu..» Diye mırıldandı.

Maisie tatlılıkla:

— «Haydi Kearns!.. Odaları göster.. Bizim için savaşı birine bu kadarcık olsun yardım etmek gerekir.» Dedi.

Adams yine kızardığını hissetti. Kearns sonunda razı oldu.

— «Pekâlâ!» Dedi. «Durumun nasıl olduğunu bildiğim için elimden geleni yapacağım. Gelip odaları görseniz iyi olacak..»

Maisie, Adams'ın geçmesi için tezgâhın üzerindeki kapağı kaldırırken neşeyle:

— «Oldu... Bize yardım edenlere biz de elimizden gelen yardımı yapmalıyız..» Dedi.

Adams nedense mal sahibinin peşinden tereddütle yürüdü. On dakika sonra yüzünde mutlu bir ifadeyle döndü. Tezgâhın öteki tarafına geçtikten sonra, tezgâhın üzerinden ileri doğru uzanan Maisie'ye yaklaştı.

Maisie sordu:

— «Eeee, iş tamam mı?»

— «Evet, çok teşekkür ederim. Ne içersiniz?»

— «Bunun için bana içki ısmarlamak zorunda değilsiniz...» Adams ısrarla:

— «Bir içki ısmarlamak istiyorum. Ne içersiniz?» Dedi. Maisie, nezaketle kabul etti.

— «Peki, mademki çok ısrar ediyorsunuz, biraz cin var!. Geçen hafta birkaç sise bulabildik. Bir kadeh?»

— «Hayır, bir şişe, hem de lütfen sert» Maisie içkileri kadehlere koydu, sonra şuh bir tavırla tezgahın üzerine doğru eğildi:

— «Bugün öğleden sonra üzerimizden geçen uçaklardan birinde miydiniz?» Adams başıyla işaret yaptı.

— «Evet... Bombay'daydım, son gelen büyük uçakta...»

— «El salladığımı gördünüz mü?»

— c Evet. Hepimiz sizi gördük... Gerçeği isterse-
niz, ben de size el sallamıştım...»

Maisie bu sözden ötürü çok sevinmişti. Tam ce-
vap vermek üzereydi ki, karartma perdesi aralandı
ve salona iki havacı girdi. Havacılardan biri ince
uzun boylu, uzunca yüzlü, sivri burunlu, yaşlıca
askerdi. Başında buruşuk bir dahilî kasket vardı.
Yağmurdan korunmak için omuzuna yerde
kullanılan bir kamuflaj muşambası atmıştı. Yaşlı
askerin arkadaşı çok gençti, yeni üniforması içinde
sıkılıyormuş gibi görünüyordu.

Binbaşığı ilk gören genç asker oldu. Gözleri ka-
maşmış bir tavşan gibi olduğu yere çakılıp kaldı.
Yaşlı asker onu omuzundan şöyle bir itti.

— «Yürüsene. Burası Padgate (Pedgeyt) değil.
Ayrıca, havacılara da yasak olduğunu duymadım.
Neden korkuyorsun?»

Sonra Adams'ın kendisine baktığını gördü. Acele
bir selâm çaktı.

— «İyi akşamlar, efendim.» Adams, mavi gözleri
gözlüğünün arkasında parıldayarak:

— «İyi akşamlar, McTyre.» Dedi.

McTyre, arkadaşını bir kez daha iterek salonun
loş köşesindeki bir masaya doğru gitmesini söyledi.
Sonra ağzının içinden üst subaylara söylenerek
kendi de masaya oturdu. Gaz maskesini subaylar
gibi omuzunun üstüne asmıştı. Ceketinin açık üst
düğmelerinden ayakkabı bağı gibi ince bir kravattı
görünüyordu. Üniforması da kasketi gibi buruşuk
ve kirliydi, Adams, onun bu kılığıyla komutanın
gözüne görünmemesini temenni etti. Genç asker
gözlerini binbaşığıya dikmiş, kırpmadan bakıyordu.

Maisie de, kendi benzerleri gibi küçük rütbelere önem vermezdi.

— «Onlar da bugün mü geldiler?»

— «Bir kısmı.»

Adams, kızın onlara hizmet etmeye niyetli olmadığını görünce tezgâhın üstüne bir yarım dolar attı.

— «Onlara iki bira götür, olur mu?»

Maisie'nin gözleri irileşti.

— «Tanrım, siz erlerinize böyle mi davranırsınız? Onların yorganlarını da örter misiniz?»

Maisie iki bira çekti ve havacıların masasına götürdü. Adams kalan birasını bitirdi ve tezgâhın üstündeki eldivenlerini aldı. Maisie tekrar döndüğünde:

— «Yine görüşürüz.. Yardımına çok teşekkür ederim.» Dedi.

Maisie hoşnutsuzluğunu belirtti.

— «Gidiyor musunuz? Karınız ne zaman geliyor?»

— «Pazartesi her halde.. Bu gece telefon edeceğim, yarın da gelip haber veririm..»

Adams, genç askerin teşekkür etmek için yerinden doğrulduğunu görünce acele adımlarla karartma perdesine doğru yürüdü ve çıkarken:

— «İyi akşamlar, yine görüşürüz.»

Maisie içini çekerek:

— «Güle güle..» Dedi.

Adams'ın arkasından baktı, sonra iki havacıya döndü ve alaylı bir kahkaha savurdu:

— «Tevekkeli değil siz hava kuvvetlerine yazılmışsınız!»

McTyre homurdandı, bira bardağını öne doğru sürdü:

— «Bizi yanlış anlama küçük!. Kim olduğumuzu biliyor musun?»

Maisie küçümseyen ama meraklı bakışlarla askeri süzdü.

— «Hiç bir fikrim yok.»

— «633'üncü Filo. Evet, o filoya dahiliz!..»

Maisie burnunu çekti, için için meraklanıyordu..

— «İsimler ve numaralar benim için bir anlam taşımaz...»

McTyre'in yüzünde sivillere karşı duyduğu hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. Sanki bütün sivillerden nefret edermiş gibi bir tutumu vardı.

— «633'üncü Filo'yu hiç duymadın mı? Senin neyin var Allahını seversen? İngiliz değil misin?»

Maisie terslendi:

— «Bana kabadayılık taslamaya kalkma..»

Genç havacı bara doğru uzaklaştı. Bir binbaşının kendisine bira ısmarlamasından duyduğu memnunluk ifadesi hâlâ gözlerinden silinmemişti.

McTyre başparmağıyla genç askeri işaret etti.

— «Bize yeni atandı.. Henüz acemi sayılır.»

— «Şaşırmadım. Sahi, Sutton Craddock'a neden geldiniz?»

McTyre'in gözlerinde şüpheli bir ifade belirdi. Masanın üzerine doğru eğildi.

— «Özel iş küçük!.. Büyük iş.. Öyle olmalı, yoksa bizi buralara kadar göndermezlerdi.»

— «Sen kendin de kendi hakkında bir şey bilmiyorsun, değil mi? Filonun böylesine önemli olmasının sebebi nedir?»

F : 2

McTyre'in sesi bıçak kadar keskindi.

— «Gazete okuyorsan bilirsin!.. Blighty bölgesinde bizimki gibi bir filo daha yoktur...»

Askerin uzun suratı birden aydınlandı.

— «Biz... Biz ordunun koruyucu melekleri gibiyiz küçük... En iyisi! Grenville'in Rotterdam baskınını duymadın mı? Ya da Emden ve Brest baskınlarını? Nasıl insansın sen?..»

Maisie'nin gözleri birden irileşti:

— «Grenville mi dedin? Roy Grenville mi?»

McTyre gururlu bir tavırla:

— «Evet.» Dedi. «Roy Grenville. Bizim filo komutanımızdır. Şimdi ne demek istediğimi anladın mı?»

FİLO ÜSLENİYOR

On iki saat sonra küçük bir Norveç balıkçı teknesi, kuzey İskoçya limanının iskelesine yanaştı. Farlarını söndürmüş bir araba ve beklemekte olan iki adam dışında, iskele tamamen boştu. Norveç balıkçı teknesinin dizel motorları durdu, tekne süzülerek iskeleye yanaşırken rüzgâr geminin direklerinde ısıklar çalıyordu. İskelede bekleyen iki adam tekneden atılan halatları yakaladılar ve birkaç dakika sonra balıkçı teknesi iskeleye iyice bağlanmıştı.

İki adam acele adımlarla arabaya döndüler, biri direksiyonun başına geçti, öteki arka tarafa bindi. Marş motorunun vınlaması duyuldu ve motor harekete geçti. Birkaç saniye geçti, sonra koyu mavi bir balıkçı kasketi giymiş bir adam tekneden iskeleye atladı ve arabaya doğru koştu. Adam biner binmez araba hareket etti. Yeni gelen adam elinin kuvvetle sıkıldığını hissetti.

— «Merhaba evlât. Bu kez nasıl oldu?»

Yeni gelenin şivesi biraz Norveç diline kaçıyordu.

— «Çok iyi efendim!»

— «Herhangi bir terslik olmadı ya?»

— «Hiç bir şey olmadı efendim.»

Hava ağardığı için artık arabadakiler birbirini görebiliyorlardı. Norveçli, yirmi yaşlarında, uzun boylu, geniş omuzlu, sarışın bir gençti; yüzünde her an gülmeye hazırmış gibi sevimli bir ifade vardı. Yanında oturan adam kır saçlı, bıyıklı mun-

tazam kesilmiş, yaşlıca biriydi. Üniformasının apoletlerindeki işaret onun bir tuğgeneral olduğunu gösteriyordu.

Generalin sesinde otoriter bir ifade vardı. Sakin sesle:

— «Bir şeyler var mı?»

— «Evet.. Biraz daha ayrıntılı.»

Tuğgeneralin eli genç adamın kolunu yakaladı:

— «İyi basardın.. İşlerin nasıl gittiğini merak ederek sıkıntılı bir hafta geçirdik.»

Bir an sustu, sonra sözünü sürdürdü:

— «Bu yolculuktan sonra kendini nasıl hissediyorsun? Soruşturmadan önce dinlenmek ister misin? Biran önce başlamak isteriz, ama gerekirse senin dinlenmeni sağlayabilirim.»

— «Gereksiz efendim, çok iyiyim. Şimdi nereye gidiyoruz?»

— «Şehirden uzakta bir yerimiz var... Buradan on beş dakika tutar. Nasılsa, yarın istediğin kadar dinlenebilirsin. Gerçekte, iki ya da üç hafta rahat edeceksin.. Senin için hazırladığımız plan...»

... Ve Tuğgeneral on dakikadan fazla konuştu. Sonunda sözlerini şöyle tamamladı:

— «İki gün sonra trenle hareket edeceksin. Highgate'e ulaştığında, hava kuvvetleri seni oraya götürecek. Durumu bilen bir Hava Komodorunu görevlendirdik, seni Sutton Craddock'taki yeni hava üssünde bulunan filoya götürecek. Oraya gittiğinde, görevin dikkati çekmemek olacak. Bu nedenle oraya bir deniz teğmeni olarak gideceksin. Orada bulunuşunun nedeni, Amirallikle hava kuvvetleri arasında bir irtibat temin etmek olacak. Hava Kuvvetlerinin yönetimini öğrenmek, düşmanın deniz harekâtını Amiralliğe bildirmek gibi gö-

revler yükümlenmiş görüneceksin. Bombardıman filolarına böyle deniz subaylarının gönderilmesi olağan olması bakımından orada bulunuşun dikkati çekmeyecek ve merak uyandırmayacak. Elbette, gitmeden önce daha ayrıntılı bilgi alacaksın, fakat şimdiye kadar söylediklerim iyice anlaşıldı mı?»

— «Anlaşıldı efendim! Hangi filo olduğunu sorabilir miyim?» Tuğgeneralin sesinde memnun bir ifade vardı:

— «Üs'te iyi bir filo topladık. 633'üncü Filo... Koy Grenville'nin adamları.. Bildiğin gibi dövüşken bir filo...»

Generalin sesi birden ciddileşti:

— «... Duyduklarımıza göre çok iyi bir filo olduğu söyleniyor!» Norveçli şaşırılmış görünüyordu:

— «Fakat Grenville'in filosu Boston uçaklarını kullanıyor, değil mi? Bu iş için yeteri kadar bomba taşıyabilecekler mi? Sutton Craddock'ta üslenediklerini söylüyorsunuz, yâni Kuzey Yorkshire'de. Menzili daha da kısaltmak için Scotland da üslenmeleri daha uygun değil miydi?»

Tuğgeneral sesini yine alçalttı.

— «Eğer yeni hafif bombardıman uçakları Scotland'da toplanmaya başlarsa, Almanlar şüphelenebilir. 633'üncü Filo üzerinde merakla duracaktır, ama dediğin gibi, filonun orada bulunuşunun nedenini kavrayamayacaktır.»

Norveçlinin gözlerinde hâlâ şüpheli bir ifade vardı.

— «Yine de anlayamadım efendim!. Bostonlarla bu işi nasıl görürler?» Tuğgeneral:

— «Zorunlu değiller, çünkü çok özel düşüncelerimiz var... Meraklanma... Oraya kadar gidebilecekleri uçaklara sahip olacaklar.»

Sutton Craddock'ta yoğun bir çalışma göze çarpıyordu. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kamyonlar durmadan malzeme taşıyordu. Binlerce galon yüksek oktanlı uçak yakıtı depolara dolduruluyor, yüzlerce ton malzeme atölyelere, hangarlara ve öteki barakalara yerleştiriliyordu. Havaalanının uzak köşesinde bulunan cephaneliğe 2,000 librelik AJY'ler, 1,000 ve 500 librelik M.C.'ler, 250 librelik yangın bombaları, dağılımları çok yüksek bombalar, S.C.I.'ler, 4 librelik yangın bombaları ve çeşitli tiplerde fitil ve detonatorlar istif ediliyordu. Başka bir cephaneliğe yedek Browning makineli tüfekleri, top nişangâhları, Mk. IX bomba nişangâhları, yedek bomba taşıyıcıları, bomba yatakları, daha akla gelmeyecek ve modern bir hava filosu için gerekli sürüyle malzeme yığılıyordu.

Atölyelerde makinistler taşıma sırasında kaybolan takım çantalarını arıyorlar, terliyorlar, sıkılıyorlar, ama yine de görevlerini sürdürüyorlardı. Çavuşlar, subaylarla erler arasında mekik dokuyorlardı.

Yeni eğitim görenler ince ince yağın yağmur altında donuk bakışlarla çalışıyorlar, çavuşların yeni eğitilenlere bildiklerini öğretmek için sesleri kısılınca kadar bağıyorlardı..

Havaalanının her kademesinde durum aynıydı. Yazışma Odasının tam ortasında bir bomba patlamış gibiydi. Talep formları, izin kâğıtları, istihkak belgeleri her tarafa saçılmıştı. Daktilolar oda-

nın ortasına yığılmıştı. Çavuş Whitton, masaların, sandalyelerin üzerine yığılı büro malzemesine baktıkça yüzünü buruşturuyor, elinden geldiği kadar toparlanmaya çalışıyordu. Görevliler uykuda gezermiş gibi dolaşıyorlar, oraya buraya koşuşuyorlardı.

Sanki bütün havacılar arasında bir panik var gibiydi. Kırtasiye Subayı, kırtasiye sandığının içinde erkek donları buldu. Cephane subayı, malzeme sandığını açtığı zaman birçok malzemesinin kırılmış olduğunu gördü. Bakım subayı yakıt kamyonlarından birinin Scotland'a gittiğini öğrendi. Sinyal Subayı, kısa bacaklı köpeği Hans'ın kaybolduğunu anladı. Hans kaybolmasın diye Sinyal kamyonunu alana getiren üç telsizciye emanet edilmişti. Oysa, üç havacı ellerindeki şişeden yudum yudum içki içerken, Hans, kaldırımında bir dişi köpek görmüş ve pencereden atladığı gibi havlayarak dişi köpeğin peşine düşmüştü.

Ama sonunda düzen kuruldu.. Birlik İnzibat Subayı Bertram - erinden komutanına kadar Hergele Bert olarak tanınırdı- tarafından örneklerle sıkı bir disiplin düzeni getirildi. Yüzlerce havacıyı barakalarına yerleştirdikten sonra, bütün bu saçmalıklara bir son verme çabasına girişti. Gürültü patırtı arasında iri vücuduyla bir sandığın üzerine oturdu ve ilk konuşmasını yaptı. Askerî polis ilk kurbanını aldı. Bu kurban, askerî üniforma altına sivil ayakkabı giymiş bir askerdir. Bakım subayı, kaybolan âletin Western Isles'e doğru gittiğini öğrendi ve subayla şoför arasında birkaç kelime geçince iş düzeldi. Hans, bir askerî polis tarafından bulundu. Haberalma ve seyir subayları haritalarını bulup bürolarını kurdular. Filo Komutan bürosu, yemekhaneler, mürettebat odaları ve Uçuş Subayları büroları düzene girdi...

Sonunda hepsi malzemelerini almaya başladılar. E.T. giriş kapılarında ve tuvaletlerin kapılarında herkesçe bilinen san gaz dedektörleri eski yerlerine kondu..

Kısacası, 633'üncü Filo büyük bir hızla yeniden kuruluyordu.

UÇUŞA KATILAN BİR DENİZ SUBAYI

S teyşinvagon, Sutton Craddock'un kapısında durdu. Nöbetçi askerî polis eğilip arabanın içine baktı, sonra birden doğrulup selâm verdi. Durum hemen çavuşa bildirilince, çavuş nöbetçiler binasından çıkıp koşarak geldi ve sert bir selâm verdi.

Minicik burunlu güzel şoför başını çavuşa çevirdi ve tatlı bir tebessümle:

— «Birlik Karargâhı... Üs Komutanlığına gitmek istiyoruz!» Dedi.

Çavuş, parmağıyla yolun biraz ötesindeki uzun, alçak tuğla yapıyı gösterdi.

— «İkinci kapı, Miss... Sağdaki ilk koridora girin...»

Çavuş sözünü bitirmeden araba ileri fırladı ve uzaklaştı. Çavuş arabanın arkasından söylendi, ama yine de afili bir selâm çaktı.

Komutanın odası o gün değişik bir hava içindeydi. Odanın sağındaki ve solundaki odalar güvenlik tedbiri olarak boşaltılmış, koridora bir nöbetçi dikilmişti. Ayrıca, yolun üstündeki pencerenin önüne de bir nöbetçi konmuştu.

Üs komutanı Barrett, huzursuz bir tavırla pencerenin önünde duruyordu. İriyarı yapılı, seyrek saçlı, kahverengi gözlü üs komutanı Barret, kırkiki yaşlarındaydı. Bakışları biraz yumuşakçaydı ve pos bıyıkları vardı. Bu pos bıyıklı yüzünden askerleri arasında '**Wally**' takma adıyla anılırdı.

Barrett çok küçükken İngiltere'ye yerleşmişti.

Daha sonra R.A.F.'a girmiş, Hindistan ve Orta - Doğu savaşlarına katılmıştı. Barrett her ne kadar hayali geniş bir kişi değilse de, etkiliydi, sözünü geçirebiliyordu ve adamları arasında sayılıyordu. Göğsündeki şeritlerde **A.F.C. ve D.F.C.** rumuzları okunuyordu, ayrıca, Kiel'de göğsünden yaralandıktan sonra bir de kahramanlık madalyası almıştı, ama bu yarasından ötürü uzun zamandan beri yer görevi yapıyordu. Mümkün olduğu kadar az uçmak emri almıştı ve bu emir onun için çok ağırdı, çünkü son derece yetenekli bir pilottu.

Pencerenin önünde dururken, denenmekte olan Boston'ların uğultusu geliyordu. Buradaki işin çok garip olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Böylesine gizlilik hiç hoşlanmadığı bir şeydi. Bugün muhtemelen torbanın ağzı açılacak ve gizlilik ortaya çıkacaktı. Bütün umudu da buydu zaten.

Steysinwagon binanın kapısında durdu. Barrett, arabaya şöyle bir baktı, sonra kapıya yürüdü ve nöbetçiyi yanma çağırdı.

— «Şimdi geliyorlar. Senin nöbette olduğunu anlamasınlar. Ama onlar içeri girince kapıdan gözünü ayırma.»

Barrett bürosuna girdi ve bekledi. Birkaç saniye sonra koridorda ayak sesleri duyuldu, sonra kapısı vuruldu.

Barrett odaya giren iki adamdan birini tanıyordu. Tanıdığı Hava Komodoru Davies'ten başkası değildi. Barrett, sinirli, ama işini bilen bir kişi olan Davies'e karşı saygı duyardı.

Davies, yürüdü, elini uzattı ve boyunun küçük-lüğüne uymayan kalın sesiyle:

— «Merhaba, Barrett. İşler nasıl?» Diye sordu.

— «Yavaş yavaş yerleşiyoruz. Bugün uçakları deniyoruz.»

— «Güzel, çok güzel... Sana Teğmen Bergman'ı tanıştırayım. Teğmen Bergman, Filo komutanı Barrett, 633'üncü Filo üs komutanı şimdi...»

Deniz subayı üniforması giymiş olan iriyarı, geniş omuzlu, sarışın Norveçli bir adım ileri çıktı. Barrett, teğmenin samimî ifadeli yüzüne, yumuşak tesirli mavi gözlerine bakarak onun iyi bir kişi olduğuna karar verdi ve elini uzattı.

— «Tanıştığımıza sevindim Teğmen...»

— «Ben de çok memnun oldum efendim!..»

Barrett, teğmenin yabancı lehçesine dikkat etti. Ve biraz sonra yapılacak oturumla ilişkili olup olmadığını merakla düşündü.

Davies:

— «Grenville ile Haberalma Subayın nerede?»
Diye sordu.

— «İkisi de S.I.O. odasında, daha önce benimle özel olarak görüşmek isteyebileceğinizi düşünmüştüm. İstiyorsanız hemen çağırabilirim...»

Davies başını salladı.

— «Söyleyeceğim özel bir şey yok... Onları hemen çağır gelsinler,»

Barrett dahilî telefonla konuşurken Bergman pencerenin önüne gitti ve ilgisizce pencerenin önünde dolaşan havacıya baktı. Barrett, ahizeyi yerine koyarken, Bergman, onun bakışlarını yakaladı.

— «Güvenlik personelinizden biri mi efendim?»

Barret şaşırılmış göründü.

— «Ah, elbette... Doğru... Güvenlik personelin-den.» Öfkeli adımlarla pencerenin önüne gitti:

«Sersem herife tamamen ilgisiz görünmesini tembih etmiştim...» Davies'in gözleri parıldadı:

— «Ben olsam üzerinde durmazdım Barrett!.. Teğmen Bergman biraz endişeli... Onun yerinde olsam ben de aynı endişeyi duyardım.»

Kapı vuruldu. Barrett:

— «Girin.» Diye bağırdı.

Bergman kapıya doğru döndü ve ilgiyle baktı.

Odaya girenlerden biri Adams'tı. Bergman bakışlarını Grenville olduğunu tahmin ettiği adama çevirdi.

Roy Grenville, yirmialtı yaşlarında, normalden biraz daha uzun boylu, sağlam yapılı bir adamdı... Bergman, onun doğuştan liderlik yapabilecek nitelikte bir kişi olduğunu hemen anladı. Böyle olmakla beraber, görünüşünde, as bir pilot olduğunu gösteren herhangi bir özellik yoktu. Üniforması tertemiz ve ütülüydü. Yüzündeki ifadeden son derece zeki olduğu anlaşılıyordu. Uçuş brövesinin altında bir sürü şerit vardı, bu şeritlerin arasında **D.S.O.** ve **D.F.C.** nişanları göze çarpıyordu.

Tanıştırmadan sonra Bergman, Grenville'in elini sıktı. Pilotun bakışları, onun böyle bir toplantıda ne aradığını anlamak istercesine ısrarla deniz subayının üzerinde durdu.

Grenville'le tanışan Davies, onunla birkaç kelime konuştuktan sonra Barrett'in masasına oturdu. Zeki bakışları odada bulunanları teker teker inceledi ve:

— «Söze başlamadan önce, burada konuşulanların son derece gizli olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterim... Dikkatsizce yapılabilecek bir

konuşma, yalnızca teğmen Bergman'ın değil, yüzlerce masumun da hayatını tehlikeye atabilir. Gerçekte, bu işin ne kadar tehlikeli olduğunu sadece Tanrı bilir. Bu nedenle, ağzımızı şimdiden sıkı tutalım!..» Gülümseyerek Bergman'a baktı: «Birazdan anlayacağınız gibi, teğmen aslında görüldüğü gibi biri değil. Fakat, filo mürettebatı ve bütün Üs'tekiler, onun Norveçli bir deniz teğmeni olduğunu ve burada R. A .F. üzerinde bilgi edinmek ve Amirallik ile kuzey sularındaki donanma harekâtı arasında bağıntı kurmakla görevli bulunuyordu. Yakında bütün bombardıman filolarına bir deniz subayı atanacak. İşte size atanan deniz subayı da Bergman... Soranlara söyleyecekleriniz bu kadar olacak...»

Kısa bir süre pencereden dışarıya baktı, sonra bakışları tekrar odadakiler üzerinde dolaştı ve daha alçak bir sesle konuşmaya başladı:

— «Aslında, Teğmen Bergman'ın görevi Norveç yeraltı örgütü'yle bizim Özel Güvenlik Örgütümüz arasında bağıntı kurmaktır. Zamanının çoğunu Norveç'te geçirir ve oradaki harekât hakkında bize telsizle bilgi verir. Şimdi oradaki görevini başkasına devretmek zorunda kaldı, çünkü öğrendikleri telsizle bildirilmeyecek kadar önemliydi. Son birkaç aydan beri kimi zaman deniz, kimi zaman hava yoluyla gelip gidiyor ve bize haber getiriyordu. Bu arada da kendi yeraltı örgütünü yürütmeye çalışıyordu. Şu sıralarda başkalarından yardım isteyecek kadar önemli sorunlarla karşı karşıyayız. Fakat size şu kadarını söyleyebilirim...»

General derin bir soluk alarak sözünü sürdürdü:

— «... Bu Norveçli vatanseverlerle birlikte ça-

lışacaksınız. İhtiyaçları olduğunda onlara yiyecek atacaksınız. Teğmen Bergman gerekli gördüğü takdirde baskınlar yapacaksınız. Teğmenin böyle baskınları sık sık gerekli görmesini temenni ederim, bu takdirde, sizi Güvenlik Örgütüne isteksizce bağlayanlara kendinizi ispatlamış olacaksınız. Onlar da bütün bunların arkasında yatan gizliliğin ne olduğunu bilmiyor. Fakat Teğmen Bergman'a ve ismini veremeyeceğim birine göre, son aylarda aldığınız görevlerin çok üstünde görev alacaksınız ve şimdiden eğitime başlayacaksınız... Hayır, ne olduğunu bana sormayın, çünkü sizin gibi ben de bilmiyorum. Bütün bildiğim görevin son derece önemli olduğu ve sizlerin bu görev için eğitilmeniz gerektiği... Şimdi sözü birkaç dakika için Teğmen Bergman'a bırakıyorum. Belki o sizi biraz olsun aydınlatabilir. Teğmen Bergman...»

Üç adam ayağa kalkan Teğmene baktılar ve onun başını salladığını gördüler.

— «Özür dilerim, baylar, çünkü benim söyleyebileceğim her şeyi Hava Komodoru söylemiş bulunuyor. Elbette, eğitim sırasında daha ayrıntılı bilgi alacaksınız, ama şu anda daha ayrıntılı konuşmamak için kesin emir almış bulunuyorum... Yalnız, bu isin son derece önemli olduğuna ısrarla parmak basmak isterim!...»

Teğmen Bergman özür dileyerek tekrar oturdu.

Davies omuz silkti:

— «Eh, işte *siz* de tanık oldunuz!.. Fazlasıyla gizli.» Dedi. «Tahminleriniz benimki kadar doğru olur.» Sonra; Davies Bergman'a döndü: «Pekâlâ, büyük iş üzerinde söz edemezsiniz bunu anladık... Fakat bu işe sebep olan temel ayrıntılar? Bu işle ilgisi olduğunu söylediğin konvoydan ne haber?»

— «Henüz haber bekliyorum... Bir - iki gün içinde haber alacağımı sanıyorum...»

Davies şimdi dikkatini Barrett'le Grenville'e verdi:

— «Teğmenin aldığı haberlere göre, halen Bergen'in kuzeyindeki fiyortlardan birinde toplanan bir düşman konvoyu birkaç gün içinde güneye doğru yola çıkacak Demirli oldukları sürece Gemilere yapılacak bir şey olamaz, ama yola çıktıkları zaman durum başka... Açıkça anlaşılacağı üzere bu iş bize düşer, çünkü zaman faktörü dışında, konvoy donanma; mayın tarlasının çok dışında kalmış olacak... İşte bu nedenle mümkün olduğu kadar çabuk harekete geçilmesini istiyorum. İş garantiye almalıyız... Uçaklarınızın bugün kontrolünü yapın ve adamlarınızı buralardan fazla uzaklaştırmayın... Ben gittikten sonra Teğmen Bergman gereken bilgileri verecek... Şimdi ben gitmeden önce soracak bir şeyiniz var mı?»

Greville'in yüzü ifadesizdi, ama Barrett oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. Davies'in zeki bakışları Barrett'in üzerinde durdu:

— «Soracağın bir şey mi var, Komutan?»

Barrett biraz sıkılmış göründü;

— «Bu işin çarkı nasıl dönecek pek iyi anlayamadım... Büyük işle ilgili olarak konuşmuyorum... Şu havadan ikmâl ve konvoyu yapılacak baskıdan söz ediyorum. Bu konuda Teğmen mi bana emir verecek, yoksa emir doğrudan doğruya Gruptan mı gelecek?»

Bu soru çok ince bir diplomasiyi gerektiriyordu. Bergman, hiç değilse rütbe bakımından, Barrett'in çok altında bir subaydı. Davies, bu durumun da dikkate alınmış olduğunu açıkça belirtti.

— «Emirler Gruptan, benden gelecek... Ben

den emir aldıktan sonra, ayrıntılar için Teğmen Bergman'la konuşacaksınız. Şu konvoy baskını gibi... Gerekli takdirde brifingde Teğmen Bergman da bulunacak. Bunu da size ben bildireceğim. Bu takdirde de onun Amirallik emirlerine uyarak hareket ettiğinin bilinmesi gerekir. Anlaşıldı mı?»

Durum açıklığa kavuşmuştu. Barrett, tekrar koltuğuna oturduğu zaman bıyıklan titremiyordu:

Adams ilk kez konuştu:

— «Her halde bombalanacak yerlerin fotoğrafları ve paftaları bana gönderilecek, değil mi?» Davies:

— «Hem de kamyon dolusu... Şu anda belki yola çıkmıştır. Başka soru?» Dedi.

Davies'in bakışları Grenville'in üzerinde durdu, ama Filo Komutanı binbaşının yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. Odaya derin bir sessizlik hâkimdi. Herkes gereken soruyu sormuştu. Davies, başıyla olumlu bir işaret vererek eldivenlerini aldı.

— «Pekâlâ, artık gidebilirim... Bizim orada işler henüz bitmedi... Tanrı bilir bizim için daha neler hazırlıyorlar' Şimdilik, hazırlıklı olun, bu baskın için yeşil ışık her an yanabilir.»

Davies kapının önünde durdu ve odadakileri teker teker gözden geçirdi.

— «Yeni deniz subayınızla herhalde gerektiği gibi ilgilenirsiniz! Bildiğim kadarıyla şu anda, bir tümen askerden daha değerli.»

Barrett, Davies'i arabasına kadar uğurladı. Araba barakaların önünden geçerken, barakadan çıkan bir asker, güzel burunlu şoförü görünce

uzun bir haykırış kopardı, ama generalin pencereden uzanan başı onu olduğu yere mıhladı. Asker, Barrett'i de yirmi yarda kadar ötede görünce büsbütün sersemledi.

Barrett, söylene söylene bürosuna döndü. Bakım Subayını telefonla aradıktan sonra Grenville'ye döndü.

— «Townsend o gün, saat 15'de bütün uçakların uçuş denemelerinin, M. Mary dışında, tamamlanmış olacağını söyledi. Gidip mürettebatına bildirsen iyi olur sanırım. Hayır, dur biraz... Belki Teğmen Bergman'la şu baskın hakkında biraz konuşmamız iyi olacak, o zaman neye karşı olduğumuzu biliriz. Sonra onu yanına alır çocuklara tanıtırırsın. Adams, öğleden sonra seni tekrar görmek istiyorum. Saat üç sularında...»

Yarım saat sonra Bergman, Grenville'le birlikte Uçuş Bürolarına geldi, Grenville içine kapanıktı ve Norveçli de işinin gereği pek konuşkan sayılmazdı. Bu nedenle, buraya kadar gelişleri sırasında hiç konuşmadılar.

Öğleden sonra hava kötüydü; rüzgâr Nissen barakalarının arasında uğulduyordu. Doğu kesiminde koyu renkli bulutlar sanki kışın sona ermesini beklermiş gibi oyalanıp duruyorlardı. Havaalanını görececek bir yere geldiklerinde Bergman, Bostonların bakımında olduğunu ve makinistlerin harıl harıl çalıştığını gördü.

Grenville ile Bergman yaklaşırlarken, A Uçuş Bürosundan elindeki tepsinin üzeri kahve fincanlarla dolu genç bir kız çıktı. Grenville kapıyı tutarak Bergman'a girmesini işaret etti. Norveçli

merakla içeri girdi. Odanın havası sigara dumanıyla ağırlaşmıştı. Uçuş mürettebatı odanın her yerinde küçük gruplar hâlinde toplanmışlardı; kimi iskambil oynuyor, kimi çene çalıyordu. Uçuş Komutanı Teddy Young'ta bir kenarda kasketim gözlerine kadar indirmiş, ayaklarım masasının üzerine uzatmış, başının ucundaki telsizin çatırtısına rağmen uyukluyordu. Young, bir Avusturalyalıydı ve savaşın başında R.A.P.'a girmek üzere İngiltere'ye gelmişti. Sağlam yapılı, çok duygulu bir subaydı.

Birisi onu silkerek uyandırdı. Young, Grenville'i gördü ve hemen ayağa fırladı. Elini uzatıp telsizi kapatırken:

— «Merhaba kaptan...» Dedi. «Bir emriniz mi vardı?»

Uçuş personeli bir deniz subayının varlığına şaşmış olacak ki, birbirlerine sorgulu bakışlarla baktılar. Biri kıkırdayacak oldu, ama Grenville'in etrafına bakmış seslerin hemen kesilmesine sebep oldu. Şimdi odada saygılı bir sessizlik vardı.

Grenville:

— «Uçaklarınızın uçuş kontrollerim mümkün olduğu kadar çabuk yapmanızı istiyorum.» Dedi. «Ondan sonra da adamlarınızı uzak bir yere göndermeyin. Yirmidört saatlik izinler kaldırılmıştır.»

Young'un yüzünde meraklı bir ifade belirdi:

— «Neler dönüyor, kaptan?»

— «Zamanı gelince anlarsınız... Şimdilik uçaklarınızın kontrolünü yapıp adamlarınızı bir yere göndermeyin...»

Young omuz silkmekle beraber itiraz edecek

tek kelime söylemedi. Bergman, Grenville'in adamları üzerindeki etkisini şimdi daha iyi anlıyor gibiydi.

— «Peki kaptan. Adamları elimin altında tutarım.» Grenville, kasıtlı olarak Bergman'ı işaret etti.

— «Sahi, sizi Teğmen Bergman'la tanıştırayım. İrtibat subayı olarak Amirallikten gönderildi. Eğer ona iyi davranacak olursanız, belki size vergisiz sigara temin edebilir.»

Odanın gerginliği herkesin kahkahayla gülmesi üzerine biraz dağılmış gibiydi... Kısa bir tanıştırmadan sonra Grenville, Bergman'la birlikte odadan çıkarken, Young hemen telefona sarılarak bakım çavuşunu aradı.

Grenville ve Bergman, B Uçuş Bürosuna doğru yürüdüler. B Uçuş bürosu, tecrübeli pilot Sam Milner adındaki bir Amerikalının yönetimi altındaydı ve Sam Milner, R.A.P.'a 1939 yılında katılmıştı. Milner pilottan çok bir ilim adamına benziyordu. Townsend, yâni bakım subayı, onun uçuşta bile kulaklıkları bir doktor gibi tuttuğunu söylerdi. Bununla beraber, Milner, 633'üncü Filonun üç as pilotundan biriydi.

Grenville'in tanıştırması üzerine başıyla selâm vererek Bergman'ın elini sıktı.

— «Gemilere falan saldırmayacağız, değil mi teğmen?»

Norveçliyle Grenville'in bürodan çıkışı üzerine odayı bir uğultu kapladı.

Grenville:

— «Bu güvenlik yönünden durumu idare eder.»

Dedi. «Şimdi, yaveri görüp sana bir yer bulalım.»

Bergman'ın bunu kendisinin de halledebileceği-

ni söylemesine aldırmayan Grenville, onu idare binasına doğru götürdü. Yürüdükleri yol, uçuş deneyi yapmak üzere olan bir Boston uçağının yakınından geçiyordu. Grenville ile Bergman geçerlerken pilot Rony. Cyclone motorlarına tam gaz verince, Nissen barakalarının saçları titremeye başladı.

Uçağın denenmesini izleyen Bergman'ın içini rahatsız edici bir sorumluluk duygusu kapladı. Bütün bu yüksek eğitilmiş insanlar, gelecek haftalarda, kendisinin sağlayacağı bilgilere dayanarak hayatlarını tehlikeye atacaklardı. Yapılacak en küçük hatâ bile, kayıplara, belki de dostların kaybedilmesine sebep olacaktı. Kendisinin de katılacağı harekât zamanına kadar, bu insanların çalışmalarına katkıda bulunmasına izin verilirse çok sevinecekti.

Bergman, elini Grenville'in koluna koydu ve konuştu, fakat uçuş pistinde uzaklaşmakta olan uçağın gürültüsü söylediklerinin anlaşılmasına imkân vermiyordu. Grenville, Boston uzaklaşmaya kadar ifadesiz bir yüzle bekledi.

Bergman:

— «Şu konvoy baskınına katılmamı sağlayabilir misin? Sahilde sinyal verenler olacak... Kimi zaman yeni yeni şeyler öğrenilir. Ayrıca, harekâtın benim yönümden hatalı olmasını arzu etmiyorum.»

Grenville'in sesinde her zaman olduğu gibi kesin bir ifade vardı.

— «Böyle bir şey söz konusu olamaz...»

Norveçli:

— «Ama neden?» Diye sordu.

— «Bir konvoyun bombardımanına katılamaz-

sın! Her şeyden önce senin için yerimiz yok ve olsa bile sağlıklı olmaz.»

— «Ne demek sağlıklı olmaz? Yâni tehlikeli mi olur?»

Durumu olduğundan hafif göstermek Grenville'in âdetiydi. Onun için şu anda gerçekleri ortaya koymak mümkün değildi. Gri kaputunun yakalarını öfkelenmiş gibi kaldırdı.

— «Konvoy baskınları dâima tehlikelidir. Baraj ateşi çok etkili ve yaygındır. Hedefe ulaşabilmek için baraj ateşini geçmek gerekir. Bu da kayıp demektir, hem de ağır kayıplar. Böyle bir gösteri için hayatını tehlikeye atmak kadar saçma bir şey olamaz.»

— «Fakat benim hayatım da senin ya da adamlarınki kadar önemli değil ki!»

— «Davis böyle bir şey söylemedi. Son sözleri, sana gereken ilgiyi göstermemiz üzerineydi. Bu nedenle seni bir bombardıman olayına karıştırmakla sana gereken ilgiyi göstermiş olamayız.»

Grenville sabırsız bir tavırla saatine bir gözattı.

— «Haydi şimdi yaveri görelim, lütfen... öğleden önce uçağımın kontrolünü tamamlamak istiyorum...»

Bergman elinin bir hareketiyle onu tekrar durdurdu.

— «Anladığımı sanmıyorum. Ben, Hava Komodoru Davies'in emrinde değilim. Gitmeyi arzu edecek olursam, gidebilirim. Gitmek de istiyorum...»

Zaten yaradılıştan sinirli olan Grenville sabrını tüketmek üzereydi.

— «Ben de sana gidemeyeceğini söylüyorum. Yolcu alacak uçağımız yok, bunu anlamıyor mu-

sun? Başkasının yerine de gitmen mümkün olamaz... Harekât uçuşları amatörlere göre bir iş değildir. Bir yolcu, bütün mürettebatın ölümüne yol açabilir.» Grenville'in sesine şimdi samimî bir ifade gelmişti: «Sen kendi işini yap Bergman... Ben de kendi işimi. Bana neyi batıracağımı söyle, batırmaya çalışayım. Fakat Allahını seversen, bu işe ortak olmaya kalkma...»

Bergman da istediği zaman inatçı olabilirdi.

— «Neden topçu olarak gidemeyecek misim? Daha önce de makineli tüfek kullanmıştım. Gitmeden önce de birkaç saat taretin nasıl kullanılacağına ilişkin eğitim görebilirim.»

— «Arkadaş saçmalama! Hava topçuluğunu iki saatta öğrenemezsin.»

Bergman, harekâta katılmak için son çare olmadıktan sonra yetkisini kullanmak istemiyordu.

— «Biliyorum, ama bu baskında avcı uçaklarıyla karşılaşacağınızı sanmıyorum. Bu takdirde topçuya fazla iş düşmeyecektir. Ayrıca, konvoyun yerini bulmanız için bana ihtiyacınız da olabilir...» Bergman bu noktada kazanmış olduğunu düşünerek aceleyle konuşmasını sürdürdü: «Lütfen bırakın ben de geleyim. Baskında size yardımcı olmak benim için büyük bir onur olacak...»

Norveçlinin son sözlerindeki samimiyet, Grenville'in gözünden kaçmadı. Bu sırada, uçuş pistinde koşmakta olan Boston döndü ve havalanmaya başladı. Birkaç dakika sonra da üs'tlerin-den gürüldeyerek geçti... Grenville, uçağı gözleriyle izledikten sonra tekrar Bergman'a baktı. Duygulandığını göstermekten nefret eden bir kişiliği vardı.

— «Harekâtın başarıya ulaşması için hayatını neden tehlikeye attığını takdir ediyorum. Madem-

ki böyle düşünüyorsun, gelebilirsin. Bir yolunu bulup ayarlayabiliriz sanırım.»

Bergman sevinerek gülümsedi.

— «Teşekkür ederim. Eğer beni pilotumla tanıştıracak olursan, öğleden sonraki deneme uçuşuna katılabilirim...»

Grenville, Bergman'ın teşekkür kelimelerini duymamış gibi saatine baktı.

— «Eğer uçacaksan, benim uçaktan başka bir uçağa binemezsin. Şimdi uçuş denemesi için hazırlansak iyi olacak... Yer meselesini öğleden sonra halledebiliriz... Gel bakalım seni ambara götüreyim uçuş takımlarını al...»

Bergman'ın önerisini kabullendikten sonra, Grenville'in sesindeki öfkeli ifade kaybolmuş, hattâ dostça bir ifade belirmişti. Bergman, uçuş takımlarını ve paraşütü Grenville ile birlikte uçuş Filo bürosuna götürürken gelişi-güzel konuştu:

— «Buralarda bir oda kiralayabilir miyim dersin? Buraya getirtmek istediğim bir kız kardeşim var. Uzun zamandan beri görüşemiyorduk.»

Grenville şaşırarak sordu:

— «Burada kız kardeşin mi var?»

— «Evet. Almanlar Norveç'i istilâ ettikleri zaman ikimiz de buraya sığınmıştık. O zamanlar üniversitede okuyordum.»

— «Adams'ı görsen iyi olur... Havaalanının karşısındaki eski handa karısı için bir oda buldu. Her halde bugün gelecek sanırım. Başka boş odalar da olduğunu söylüyor... Seni oraya götürmesini istersin.»

Bergman başını salladı.

— «Söylediğin gibi yapacağım.»

Grenville, illi suratlı, güler yüzlü gözlemcisi Hoppy'ye telefon etti, sonra iki adam uçuş elbise-lerini giydiler. Onbe dakika sonra kırmızı burunlu A Apple, Boston uçağı kou pistinde gürleyerek kouyor ve uzaktaki bulutlara doğru havalanıyordu.

Beşinci Bölüm

BLACK SWAN MEYHANESİ.

Öğleden sonra Adams, Black Swan'e gitti. Dışarıda esen soğuk rüzgârdan kurtulup salonun ılık havasına girince rahatladığını hissetti. Kearns, onu görünce barın arkasından Adams'ı karşılamak üzere çıktı.

Adams:

— «Tünaydın, karım geldi mi?» Dedi.

— «Bir saat kadar oluyor efendim. Haber vermemi ister misiniz?»

— «Hayır, rahatsız olmayın.. Ben gidip kendisini görürüm..»

— «Peki efendim.. Buradan buyurun, lütfen.»

Adams, üst kattaki odanın kapısını vurdu ve içeri girdi. İnce yapılı, modaya uygun giyinmiş genç bir kadın yatağın üzerine oturmuş sigara içiyordu. Kadın otuz yaşlarında, dalgalı siyah saçlı, güzel yüzlü, zeki bakışlıydı. Kadının ayaklarının dibinde açık, içindekiler etrafa dağılmış bir bavul duruyordu.

Adams kapıyı kapadı, karısının yanına gitti ve onu öpmek üzere eğildi. Kadın yanağını uzattı, sonra birden başını çevirdi. Adams'ın yüzü buruştu:

— «Özür dilerim sevgilim, seni karşılamaya gelemedim.» Diye mırıldandı. «Sabah önemli bir toplantımız vardı... Toplantıdan kaçmanın imkânı yoktu.»

Kadının sesi iğneliydi.

— «Bir taksi bulmak için yarım saat beklemem gerekti. Buraya geldiğim zaman iliklerime kadar donmuştum.»

— «Özür dilerim sevgilim...»

Kadın birden şiddetle ürperdi:

— «Dondum. Bu oda da buzdolabından beter.»

Adams suçlu bir tavırla çevresine baktı ve ilk kez bir soba, ya da şömine olmadığını farketti. Sonra aceleyle:

— «Hemen bir gaz sobası sağlarım.» Dedi

— «Bir şeyler bulman gerekir, yoksa kıştan sağ kurtulamam.»

— «Biliyorsun aşağıda özel bir salon var. Ondan yararlanabilirsin. Salonda şömine yanıyor..»

— «Gördüm. Mâl sahibi beni gezdirdi.» Kısa bir sessizlik oldu. Adams, arka tarafa bakan pencerenin önüne gitti ve dışarıyı seyretti. Pencere, hanın arkasındaki bahçeye ve onun ötesindeki tarlaya bakıyordu.

— «Arka taraftaki bir odayı tercih ettim, çünkü ön odalar havaalanına bakıyordu. Burasının daha sakın olacağını düşündüm. Geçen defa uçakların uykunu kaçırdığından söz ettiğini hatırladım.»

Kadın sigarasından derin bir nefes çekti, ama cevap vermedi. Adams'ın bakışları odada dolaştı, orada burada oyalandı, sonra karısı Valerie'-nin üzerinde durdu. Valerie yerinden kımıldamamıştı, zarif bacağı yine öteki bacağının üzerindeydi ve ince dudaklarının uçları aşağıya doğru sarkmıştı. Valerie'nin sıkıntılı olduğu açıkça belliydi.

Adams hayâl kırıklığını gizleyemedi.

— «Burasını seveceğini düşünmüştüm.» Diye

mırıldandı. «Biliyorum, biraz modern değil, ama daha da kötü...»

Valerie, kocasının sözünü alaylı bir kahkaha ile kesti:

— «Hah modern değilmiş! Mutfağı gördün mü? Döşeme taş, duvarlar çıplak, insanın suratına patlayacakmış gibi eski bir ocak, ancak domuzlara yalak olabilecek bir musluk taşı. Ayrıca, çamaşır yıkayabileceğin bir yer de yok.»

Adams sıkıntıyla başını salladı.

— «Biliyorum, ama ne yapabilirim? Highgate, göçmenlerle dolu... Orada bir oda bulmak mümkün değil. Bugünlerde durum her yerde kötü.»

Adams, sözü biter bitmez hatalı konuşmuş olduğunu anladı.

Valarie terslendi:

— «Sakin bana savaş içinde olduğumuzu söyleme! Eğer bunu tekrarlarsan, çılgılığı basarım.»

Adams, tartışmanın çıkmak üzere olduğunu hissetti. Aceleyle saatine bir göz attı.

— «Geri dönmem gerekiyor. Barrett öğleden sonra da benimle görüşmek istedi.» Valerie ilgilenir göründü.

— «Buraya atanmanla ilgili mi?»

Adams'ın başıyla evet demesi üzerine:

— «Bu atamanın ardında ne var? Barrett henüz bir şey söylemedi mi?» Diye sordu.

Adams huzursuzlandı, ama cevap vermedi. Valerie dik dik kocasının yüzüne baktı:

— «Eeee, ne oldu?»

Adams sıkıntıyla cevap verdi:

— «Çok gizli.»

— «Gizliyse ne olmuş yâni? Şimdiye dek bana

birçok gizli şeyler söylemiştin. Şimdi neden bu kadar sıkı ağızlısın?» Adams aceleyle kapıya yürüdü.

— «Kusura bakma sevgilim, bu konuda konuşamam. Nasılsa benim de fazla bilgim yok...»

— «İnsan kendi karısına bile güvenemiyorsa, durum oldukça karışık demektir, öyle değil mi?»

Bütün uysallığına rağmen Adams'ın da sinirlere hâkim olabileceği bir nokta vardı. İstemediği hâlde sinirlendiği belliydi.

— «Resmî Gizlilik Yasası nedeniyle beni sorumlu tutamazsın.» Valerie'nin ince dudakları buruştu:

— «İyi ama bağırman gereksiz! Tartıştığımızı herkese duyurmanın anlamı yok!..»

Adams derin bir soluk aldı, sonra ağır ağır bıraktı.

— «İsteyebileceğim son şey ancak tartışma olabilir. Bu konu üzerinde kimseye tek kelime bile söylememem emredildi... Büyük bir iş alması gerekir...»

Adams tekrar saatine baktı.

— «Gitmem gerek. Akşama görüşürüz...»

Valerie yerinden kalktı.

— «Bu gece ne yapmak niyetindesin? Birkaç arkadaşını davet edecek misin?»

— «Hayır niyetim yok... İlk gecemizi birlikte başbaşa geçireceğimizi düşünmüştüm.»

Valerie biraz daha yaklaştı ve kocasının yanında durdu. Adams, karısının kendisinden biraz daha uzun boylu olması nedeniyle sıkıldığını hissetti. Valerie, elini Adams'ın koluna koydu, konuştuğu zaman ses tonu oldukça değişti.

— «Bu gece birkaç dostla birlikte olmayı ter-

cih ederim sevgilim. Benim için iyi olacak. Lütfen, bir iki arkadaşını çağırmanı rica edeceğim.»

Adams, planlanan konvoy baskınını düşündü:

— «Bu gece hepimiz görevden ayrılamayabiliriz.» Karısının yüz ifadesini görünce aceleyle ekledi: «Çok az bir ihtimal. Kimi getirmemi istersin?»

— «Oh, Jack Richardson bilmem ama Roy da gelir belki!..»

— «Roy'un Richardsonla pek geçinemediğini bilirsin. Hem Richardson bu gece herhalde nöbetçi subayı... Roy'a söylerim, ama onun partilere ne kadar güçlükle çağrılabilildiğini bilirsin.»

Valerie kısık sesle:

— «Benim bugün geldiğimi ve biraz kalabalık istediğimi duyunca itiraz etmez...» Dedi. «Sen bir kez dene... Başka kimi davet edebilirsin?»

Adams'ın zihni birden ikiye ayrıldı: Bir kısmı karısıyla işbirliği etmesini, öteki kısmıysa ona aykırı davranmayı söylüyordu. Sonunda işbirliği yapmak isteği daha ağır bastı.

— «Bergman isminde Norveçli bir deniz teğmeni var. Bize yeni atandı. Yemekte kız kardeşi için bir oda aradığını söylemişti. Bu gece buraya gelirse, bir taşla iki kuş vurmuş ve mal sahibiyle tanışmış olur. İyi biri gibi görünüyor. O gelirse belki Roy da gelir. Roy'un ondan hoşlandığını sanıyorum.»

— «Fevkalâde, sevgilim... Fevkalâde olur! Çok tatlısın.» Valerie, kocasının yanağını okşadı.

— «Biraz sinirliydim. İstasyonda soğuktan donuncaya kadar beklemek sinirlerimi bozmuş

olacak... Bu gece biraz eğlence moralimi yine düzeltecek...»

Valerie bu kez dudaklarını öpmesi için Adams'a uzattı.

Adams karışık duygularla aşağıya indi ve holde Kearns'la karşılaştı.

— «Her şey tamam mı efendim?»

Adams, Kearns'ın keskin bakışlarının, yüzünden bir şeyler okuyabileceği korkusuyla mırıldandı:

— «Evet, her şey tamam...» Kearns hiç beklenmedik bir söz etti:

— «Üzülme efendim... Karınızı rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız.»

Adams, durumun pek iyi olmadığını söylemediğine pişman oldu. Ama nedense Kearns'den hoşlanıyor ve ona içki ısmarlamak istiyordu.

— «Bundan eminim.» Dedi. Aklına yeni gelmiş gibi kapıda durdu: «Fırsat buldukça beraber birkaç kadeh yuvarlayıp çene çalabiliriz...»

Kearns mutlu bir tebessümle cevap verdi:

— «Memnun olurum efendim... Gerçekten çok memnun olurum.»

Adams, insanın yüzünü ısırın soğuğa çıktı ve giriş kapısına doğru uzaklaştı.

Verilen emir gereğince havacılar daha uzağa gidemedikleri için Black Swan meyhanesine gelmeyi tercih etmişlerdi ve salon oldukça kalabalıktı. Bu nedenle Valerie, oturma salonunun daha sakin olacağını Adams'a söyleyerek toplantıyı o salonda yapmaya karar verdi. Genç kadının sır-

tında ince kumaştan yapılmış, yarım kollu, şarap rengi bir gece elbisesi vardı. Elbisenin kumaşı kış havasına pek uymuyordu, ama üzerine çektiği bakışları gördükçe memnun oluyordu.

Oturma odasında toplantının başlamasından onbeş dakika sonra Grenville'le Bergman'ın geldiğini gören Valerie'nin yüzü aydınlandı.

— «Merhaba, Roy. Seni gördüğüme sevindim..»

Grenville, genç kadının elini sıkarken yüzünün hatları ifadesizdi.

— «Merhaba Val... İyi görünüyorsun... Teğmen Bergman, Mrs. Adams.»

Valerie'nin bakışlarından Bergman'dan hoşlandığı anlaşılıyordu, zaten genç kadın bu duygusunu saklamadı.

— «Memnun oldum teğmen. Oturun lütfen... Geldiğinize çok sevindik, öyle değil mi, Frank? İkimizin de canı çok sıkılıyordu. Burada yaşam herhalde can sıkıcı olacak...»

Adams, ağdalı bir kahkaha atarak:

— «Bunu teğmene söyleme... Kız kardeşini buraya getirmeyi düşünüyor.» Dedi.

Valerie:

— «Anlıyorum iyi olacak. Kız kardeşiniz şimdi nerede?» Bergman:

— «Scotland'da.»

Valerie, kalem gibi ince kaşlarını kaldırdı.

— «Sahi mi! Ne güzel.. Demek burada bir oda tutmayı düşünüyorsunuz?»

— «Mümkün olursa evet.» Valerie, bir Norveç deniz subayı olan Bergman'ın hava üs'sünde ne aradığını merakla dü-

şündü. Ayrıca, Bergman'ın kız kardeşini buraya nasıl getirdiğim merak ediyordu. Grenville, toplantıya katılmamış olsaydı, Valerie bunu hemen Bergman'e sorardı, ama Grenville'in güvenlik konusundaki düşüncelerini bildiği için dilini tutması gerekirdi. Üzerinde durduğu bu sorulan daha sonra Adams'a yöneltmeye karar vererek başka sorunlara geçti.

— «Eşiniz de sizin gibi iyi İngilizce konuşur-mu, Teğmen?»

Bergman gülümsedi:

— «Sanırım, İngilizcesi benimkinden çok daha iyidir.»

— «Onunla tanışmaktan memnun olacağım. Ne zaman getirmeyi düşünüyorsunuz?»

— «Odayı bulduğumu bildirir bildirmez hemen gelecek.»

Tam bu sırada barın arkasında Maisie'yle konuşan Kearns'ı gördü.

— «Mal sahibi o adam mı? Onunla gidip konuşsam mı?»

Valerie elini Bergman'ın koluna koydu:

— «Her şeyi hallederiz, üzülmeyin.. Önce bizimle bir kadeh için, sonra içimizden biri sizi onunla tanıştırır.»

Valerie'nin bakışları Adams'ın üzerinde durdu. Adams aceleyle ayağa fırladı.

— «Evet, fena fikir değil.. Ne içersiniz?»

Adams bara yaklaşan Maisie, Kearns'le yaptığı tartışmanın sonuna gelmişti. Kearns, barın arka raflarına koymak üzere birkaç şişe içkiyi salona getirmişti. O şişeleri yerine koymak için bir sandalyeye çıkılması gerekirdi, Kearns bunu ken-

di yapmak istiyordu, ama Maisie, buna itiraz ediyordu:

— «Senin gibi benim siyatiğim yok.» Kearns'ın hâlâ itiraz etmesi üzerine Maisie sözünü sürdürdü:

— «Ooof, bırak isterlerse baksınlar... Savaşı kaybetmemize sebep olmaz ya?»

Daha fazla söze fırsat vermeyen Maisie bir sandalyeye çıktı ve şişeleri vermesi için Kearns'a baktı. Eline aldığı bir şişeyi yerine koymak üzere uzanırken eteklerinin yukarı kalkması nedeniyle bacaklarının büyük bir kısmı meydanda kaldı. O sırada karartma perdesi aralandı ve iki hava subayı içeri girdi. Biri Maisie'nin bacaklarını görünce uzun bir ıslık çaldı.

— «Hey Jimmy, şuna bak hele!.. Burada bir şeyler bulduk.»

Bütün gözler konuşan havacıya dönünce salon-daki konuşmalar kesildi. Havacılar konuşanı iyi tanıyorlardı ve yakında siviller de tanıyacaktı. Bu havacı geniş, çıkıntılı alınlı, çirkin sırtışlı, dağınık gür saçlı, sert bakışlı bir adamdı; ismi Gillibrand olan bu havacı B Uçuş grubuna dahil, Sam Milner'in emrinde çalışan pilotlardan biriydi. Gillibrand'ın her yeri büyüktü... Elleri, ayakları, cömertliği, deliliği ve cesareti... Şimdi Maisie'ye bakıp sırtarak duruyordu ve önü açık kaputundan uçuş brövesinin altındaki D.F.M. nişanı görünüyordu.

Gillibrand'ın arkadaşı Jimmie Willcox'a gelince, onun tamamen tersiydi. Willcox ince yapılı, zayıf, soluk, ama hassas suratlı, büyük ağızlı ve iri gözlüydü. Aslında yirmi iki yaşında olduğu hâlde on sekizinde gösteriyordu. Şu sırada ise yüzü kıpkırmızı kesilmişti:

Gillibrand:

— «Bir kış gecesi insanı karşılamak için ne manzara!» Dedi. Maisie döndü, dik dik yeni gelene baktı.

— «Ne oluyorsun koca goril? Hayatında hiç bacak görmedin mi?»

Gillibrand omuzlarıyla kendisine yol açarken sırttı:

— «Seninkiler gibisini hayır bebeğim. Gerçekten bakılmaya değer.»

— «Allahınızı severseniz, siz Amerika'lılar ne biçim insanlarsınız? Yirmi bir yaşına basmadan önce size hiç kadın göstermezler mi?»

— «Ben Amerikalı değilim. Sizin kuzeninizim yavrum, Kanadalıyım.»

Maisie hoşnutsuzluğunu burnunu kıvrarak belirtti.

— «Benim kuzenim olduğunu söyleyip durma.. Benim daha dürüst akrabalarım var.»

Gillibrand şişeleri işaret etti.

— «Haydi yavrum durma... Büyük bir gösterinin eşiğindesin.»

Maisie gururlu bir tavırla sandalyeden indi. Kearns'a dönerek:

— «Geri kalanını kurtlar gittikten sonra yerleştiririm.» Dedi.

Salondaki konuşmalar yine yükseldi. Şaşırmış olan siviller omuzlarının üzerinden Gillibrand'a kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. Adams içkilerin parasını ödedikten sonra kadehleri bir tepsiye koydu ve masasına döndü.

Kadehi Bergman'a uzatırken:

— «Şu bizim çılgın Kanadalıya ne dersin?»

Dedi. Norveçli kahkahayla gülüyordu:

— «Oldukça ilginç bir karakteri olmalı.»

Adam otururken:

— «Karakterinin ilginç olduğu gerçek.» Dedi. «Tam bir deli ve uçuş meraklısı. Eğer üzerine ateş eden bir namlu görürse, namlunun içinden girip ateş edenin gırtlığına sarılmak ister. Roy, onun hakkında sana bir sürü şey anlatabilir...»

— «Yanıdaki kim?»

— «Gözlemcisi, Jimmie Willcox.»

Barın tezgâhına yaslanmış olan Gillibrand, Jimmie'yi dirseğiyle dürtüyor ve onlara aldırılmaz görünen Maisie'yi işaret ediyordu.

— «Burunlarım havaya kaldırmaları daima iyiye işarettir, küçük... Şimdi sen bana bak.»

Gillibrand, Maisie'nin yanına sokuldu:

— «Hey kuzenim! Denizaşırı gelen akrabalarla bir kadeh içmez misin?»

Maisie çok gururluydu. Burnunu havaya dikerek cevap verdi:

— «Birlikte içeceğim kimseleri kendim seçerim.»

— «Şu hâlde, yanımdaki arkadaşına ne dersin? Sana bir şey de yapmadı.»

Maisie, yüzü kıpkırmızı olan Jimmie'ye bir göz-atınca yumuşadı.

— «O değişik... Tam bir centilmen.» Gillibrand neşeli bir kahkaha atarak Jimmie'yi ileri itti:

— «Küçük, başarılı oldun... Hanıma bir içki ısmarla.»

Maisie tersledi:

— «Onu öne sürüp durma... Utandırdığının farkında değil misin?»

Gillibrand, Jimmie'ye baktı, sonra sırtına bir şaplak indirdi.

— «Aldırma küçük!.. Benim usulüm böyle seni gücendirmek istemedim... Gel, gidip yerlilerle beraber oturalım... Ortalığa biraz neşe katmak istemiştım, hepsi o kadar...»

Gillibrand, ufak tefek arkadaşını çekiştirerek salonun öteki tarafına geçti. Grenville'i görünce başıyla selâmladı.

— «İyi akşamlar kaptan... Güzel bir yer burası.»

Grenville başıyla tasdik etti. Kanadalı aralarına dalınca şaşırın siviller sağa sola çekildiler. Bir dakika sonra, hepsinin ağzı bir karış açılmış, Gillibrand'ın anlattığı korkunç savaş anılarını dinliyordu:

Adams içten gelen bir kahkaha attı.

— «Ne adam! Suratlarına bakın bir kez! Gözlerini ondan ayıramıyorlar!»

Barın arkasında duran birinin gözünü gerçekten de ondan ayırmadığı açıkça görülüyordu. Maisie, Kearns'ın bakışlarını görünce kızardı. Maisie için Gillibrand değişik bir tipti.

— «Bir kadına bu şekilde bakan bir kişinin dürüst bir yere gelmesine izin verilmemeli... Aksi takdirde o yerin ismi kötüye çıkar!..»

Kearns gülümsedi.

— «Onun zararlı olduğunu sanmıyorum, kızım.»

Maisie:

— «Onunla yalnız kalmaya cesaret edemem... Beş dakika bile...» Dedi. Kearns'ın gözleri parıldadı.

— «Tahmin ederim!» Diye karşılık verdi.

Maisie, şüpheli bir bakışla Kearns'ı süzdü, ama onun yüzü yine masum bir ifade taşıyordu.

Dört yüz mil uzakta, Kuzey kışının soğuk ve karanlığında, 633'üncü Filo'nun hedefi olan konvoy, Innvik'in açıklarında demirli yatıyordu. Bergen'in altı mil kuzeyindeki Svartfjord limanı savaş zamanında en elverişli demirleme yeri idi. Liman hava yönünden fiyortun her iki tarafındaki dağlarla; denizden, sahilden itibaren dört mil uzanan donanma kalesi gibi duran kayalık adalarla korunuyordu. Bunlara ek olarak da kışın koruyucu karanlığı vardı. Kasım ayının sonlarından Şubat ayına kadar güneş, dağların zirvesini geçecek kadar bile yükselmediği için deniz daima loş kalırdı.

Konvoy sekiz günden beri Innvik'te demirliydi. Bu süre içinde yükünü, fiyortun daha yukarılarında bulunan bilinmez bir hedefe nakledilmesi için boşaltmış, yerine yük almıştı. Şimdiye kadar işler hep tıkırında gitmişti ve konvoy kısa bir süre sonra fiyortun güvenliğinden çıkacak, Norveç sahilini izleyerek güneye inecekti. Kuvvetli bir refakat filosu yolda konvooya katılacaktı. Konvoyun hedefi Baltık denizinde Stettin limanıydı... İngiliz Donanmasının her zaman uyanık bulunmasına ve Norveç Sahil Koruma'nın dikkatli devriye gezilerine rağmen konvoyun hedefine kolaylıkla ulaşacağı düşünülüyordu. Uzun geceler ve kıyı dağlarının yüksekliği, daha önceki gemilere oldu-

đu gibi, konvoyu koruyuculuk görevini yapacaktı. Konvoy değerli kereste ve maden filizi yükünü Stettin'de boşalttıktan sonra, onlardan daha değerli yük alıp tekrar fiyorta dönecekti.

Bu nedenlerle, konvoy komutanı büyük bir gizlilik içinde bir toplantı yapıyordu, ama bulunduğu otelin altı mil ötesinde yapılanların farkında değildi.

Svartfjord'un yüz elli metre üstündeki karanlık ve dar boğazda bir adam karların arasında dikkatle kayaların altında bulunan kavaklığa doğru gidiyordu. Kavaklığa varınca, kimse tarafından görülmediğinden emin olmak için çevresine baktı, ama bembeyaz kar örtüsünün üzerinde kımıldayan hiç bir şey yoktu. Bunun üzerine ağaçların arasına daldı ve hafif bir sesle seslendi:

— «Olaf, Olaf, neredesin?»

Hemen burnunun dibinden yükselen genizden gelme kalın sesle ürperdi.

— «Buradayım, Jan Ericson, burada!.. Senin bir Alman olup olmadığını kontrol ediyorum.»

Bu sözü uzun ve kalın bir kahkaha izledi. Ericson kolunun tutulduğunu hissetti.

— «Gel, Jan. Skilerini çıkart da içeri gir.»

Ericson, ağaçlar arasında iyice gizlenmiş bir çadıra götürüldü. Çadırın içinde hem gaz lâmbası hem de gaz sobası yanıyordu. Çadırın bir köşesinde portatif bir karyola, öteki köşesinde konserve yiyecekler vardı. Ericson, bu çadıra benzer başka bir çadırda verici radyonun olduğunu biliyordu.

Gaz lâmbasının ışığında Ericson'un ufak tefek,

ince yapılı ve korkak bakışlı bir kişi olduğu görüldü. Telsizci Olaf Johansen, kırk yaşlarında iriyarı, kalın kaşlı, dağınık kahverengi saçlı bir adamdı; askerî bir pantolon ve deri rüzgârlık giymişti. Çadıra girince elindeki 38'lik tabancayı portatif karyolanın üzerine attı.

— «Ski sesini duyunca bir Alman araştırma birliğinin burayı bulmak için dolaştığını zannetmiştim.»

Ericson'un sesi oldukça inceydi.

— «Dikkatli olmalısın. Geçen gün yerini bulmak için bir Storch uçağı göndermişlerdi.»

Johansen sırttı.

^— «Biliyorum. Buraya yaklaştığı zaman sinyallerin gücünü azaltıp onu başka bir yöne gönderdim. Sen beni düşünme... Bu kayalık benim için büyük koruyucu nasılsa. Konvoydan ne haber?»

— «Alvin bugün beni birkaç dakika görebildi. Bir demiryolu görevlisi ona bildirmiş... Son maden filizi yüklü vagonlar toprak kayması sonucu yolda kalmış. Fakat yolun Çarşamba günü açılacağını ve konvoyun da Perşembe günü hareket edeceğini umuyorlar.»

Johansen çenesini kaşıyarak sırttı.

— «Perşembe günü ha! Bak bu iyi... Bize epey zaman kazandırmış olacak... Bu gece Bergman'a bildireceğim. Başka bir şey var mı? Fjordun daha ötelerinden haber falan?»

Ericson başını salladı:

— «Hayır... Henüz bir şey yok.» Johansen'in yüz ifadesi birden ciddileşti:

— «Bir şey duyduğun takdirde hemen bana bildir. Ne kadar önemli olabileceğini bilirsin. Herkese kulaklarını açık tutmasını söyle. Şimdi,

sıcak bir içkiye ne dersin? Üşümüş görünüyorsun.»

Ericson başını salladı.

— «İstemem... Geri dönmeliyim. Şeytanlar beni bu hafta erken vardiyaya koydular.»

— «Fakat zamanın bol... Haydi, nazlanma. Otur ve biraz dinlen.»

— «Hayır, Olaf, gitmeliyim.»

Ericson gözle görülecek kadar sinirliydi ve Jansen fazla ısrar etmedi... Ericson'u ağaçların kesimine kadar uğurladı ve dağların beyaz gölgelerinde kayboluncaya dek arkasından baktı. Sonra gizlenmiş karargâhına döndü, on dakika sonra şifreli mesajını İngiltere'ye gönderiyordu.

Yüzeyde, değişen bir şey yoktu. Dağlar eskisi gibi yüksek ve koruyucuydu. Bununla beraber, konvoyun Stettin'e güvenlik içinde ulaşması dikkat edilecek derecede azalıyordu.

HEDEFİ BİLİNMEYEN UÇUŞ

Bergman'ın söylediği gibi Sutton Craddock'ta oda bulunur bulunmaz kız kardeşinin gelmesi gecikmedi, Bergman, kız kardeşini istasyonda karşıladı ve Barrett'ten ödünç aldığı arabayla Black Swan'a getirdi...

İki kardeş hanın önüne geldiklerinde Adams, dışarı çıkmak üzereydi. Adams da diğerleri gibi, ilerideki uzun ve yorucu çalışma saatleri dikkate alınarak, birkaç saatlik dinlenme izni almıştı.

Bergman arabanın kapısını açıp neşeyle aşağı atladı ve Adams'a el salladı.

— «Merhaba... Kız kardeşimle tanışmanızı isterim. Bir oda bulmamıza yardımcı olduğunuz için size teşekkür etmek isteyecektir.»

Tam bu sırada Bergman'ın kız kardeşi arabadan inmek üzereydi ve Adams, hayretle soluğunu tuttu...

Hilde Bergman, ilk bakışta İskandinavyalı olduğunu belli ediyordu. Başı açıktı ve gür saçlarını kulaklarının arkasına doğru taramıştı. Başka bir kadın da olsa, belki kötü bir saç tarama olarak nitelendirilebilirdi, ama Hilde'ye çok yakışıyordu, güzelliği tümüyle ortaya koyuyordu. Hilde, oldukça uzun boylu, düzgün bacaklı bir kadındı. Arkasında güderi bir palto vardı. Boynuna açık mavi bir eşarp sarmıştı. Hilde gülümseyerek yaklaşınca Adams genç kadının uzattığı eli sıkarken, gözlerinin mavi-gri renkte olduğunu gördü. Hilde'nin gözlerine bakınca, insan

kendisini Norveç'in tatlı mavi göllerinden birine baktığını zannedebilirdi.

Adams, genç kadının sesini duyunca bir kez daha şaşırdı. Bu ses öylesine yumuşak ve genizden gelmeydi ki, insan ömür boyu dinlemekten bıkmazdı:

— «Tanıştığımıza memnun oldum, Binbaşım. Finn'e bu odayı bulması için yaptığınız yardıma ayrıca teşekkür etmeliyim.»

Adams zorlukla konuştuğunu zannetti:

— «Umarım burasını beğenirsiniz..»

— «Bundan hiç şüphem yok... Karınızla da tanışmak için can atıyorum. Finn, ikiniz hakkında da çok şeyler söyledi..»

Adams yine hatırlamaya başladı. Valerie vardı... Evet, onları tanıştırmayı düşündü. Saatine bir göz attı, sonra başını salladı.

— «Val odasında olacak. Eşyanızı yukarı taşımanıza yardım edeyim, sonra sizi tanıştırayım. Sizi bugün gezdirir sanırım.»

— «Vaktiniz var mı?»

— «Oh, elbette. Nasılsa biraz erken çıktım.»

Valerie, Hilde'yi memnurlukla karşıladı ve Adams neden olduğunu bilmediği halde rahatladığını hissetti. Karısının, Bergman'ın varlığı nedeniyle tutumunu değiştirdiğini tahmin edemezdi. Karısı dışında, herkesin karakteri hakkında bir yargıya varabilirdi. Bergman'la Hilde, odalarına çekilinceye kadar bekledi, sonra görevinin başına dönmek üzere handan ayrıldı. Her nedense içinde büyük bir ferahlık hissediyordu.

Bergman, kız kardeşinin bavullarını açmasına yardım etti. İkisinin de yüz ifadelerinden beraber bulunmaktan memnun oldukları belliydi.

Zaten birbirlerine bağılı iki kardeşti, ama İngiltere'de bir sürgün hayatı yaşamaları onları birbirlerine biraz daha yaklaştırmıştı. Bergman Norveççe konuşmaya başladı:

— «Hanı nasıl buldun?»

— «Oh, çok beğendim Finn!.. Çok sevimli, eski bir yapı..»

Bergman ağır mobilyaya ve duvarlarda asılı eski tablolara baktı.

— «İnşallah rutubet yoktur.»

Hilde sabırsız bir ifadeyle:

— «Ooof... Beni fazlasiyle düşünüyorsun Finn. Burada çok rahat edeceğimi sanıyorum.» Dedi.

Bergman başıyla tasdik etti ve pencerenin önüne gitti. Sonra Hilde'yi yanına çağırdı.

— «Bunu görmüş muydun?»

Hilde, Bergman'ın bakışlarını izledi ve yolun karşısındaki havaalanını, Nissen barakalarını, hangarları, onların ötesinde park etmiş Boston uçaklarını gördü. «Bir ajanın tam istediğı bir yer, değil mi?» Dedi. «Buradan itibaren durumu sen ele alsan iyi olacak.»

— «Aynı manzarayı gören başka oda var mı?»

— «Yalnız bir oda... Mal sahibinin yatak odası!.. Tam senin odanın üstünde. Güvenlik örgütü onun hakkında soruşturma da yaptı, bize zararı dokunmaz. Ayrıca, hem o, hem de yardımcısı kız, burada gördüklerini görmemezlikten gelmeleri için uyarıldı.»

Bergman konuşurken Hilde onun yüzünü dikkatle inceliyordu. Sakin bir sesle sordu:

— «Ben buraya geldim diye tekrar gitmiyorsun, değil mi?»

Bergman, Hilde'ye baktı baktı, sonra uzun bir kahkaha attı.

— «Hayır, gitmiyorum... Neden sordun?»

— «Bilmiyorum. Fakat mademki gitmiyorsun önemli değil...» Hilde eliyle havaalanını işaret etti. «... Fakat anlamıyorum. Neden seni bir hava üs'süne verdiler ve neden deniz üniforması giydin? Söyleyebilir misin, yoksa bilmemem gereken bir mesele mi?»

Bergman, Davies'in diğerlerine söyledikleri kadarını kız kardeşine söyledi. Sözlerini şöyle tamamladı:

— «Şu anda daha fazlasını söyleyemem. Bu kadarı bile çok gizli.» Hilde'in parlak mavi gözleri ıslıl ıslıl yanıyordu.

— «Ama bu fevkalâde Finn... Burada kalacağın anlamına gelir...» Bergman, Hilde'nin sözünü kesti:

— «Birkaç hafta burada kalacağım demektir. Bu nedenle buraya gelmeni istedim.»

— «Sadece birkaç hafta mı?» Bergman, kardeşinin hayâl kırıklığını farkedince kolunu tuttu.

— «1940 yılından beri birlikte bulunduğumuz süreden çok daha uzun bir süre... Kendimizi şanslı kabul edelim ve mümkün olduğu kadar yararlanmaya bakalım.»

Hilde gülümsedi.

— «Elbette... Güzel vakit geçireceğiz. Bana buradakileri anlat. Arkadaş edindin mi?»

— «Evet, edindim sanırım. Adams var... Ondan hoşlanıyorum... Ve Roy Grenville. Sana bu filonun, Roy Grenville komutasındaki tanınmış 633'üncü Filo olduğunu söylemedim değil mi?

Gazetelerde bu filo hakkında yazılanları okumuş-sundur sanırım.» Hilde başıyla işaret etti:

— «Evet, okumuştum. Yâni, Grenville ile dost olduğunu mu söylüyorsun?» Bergman üzüntüyle gülümsedi.

— «Grenville gibi bir kişi karşısında, böyle düşünmeyi çok arzu ederim. Birçok yönlerden çok garip bir adam...»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Bilmiyorum... Üzerimde sanki kendini bu savaşa adanmış son derece zeki bir kişi izlenimi bıraktı... Barış zamanında onu ya bir kâşif ya da bir mühendis olarak düşünebilirim. Hani, daha önce hiç köprü yapılmamış bir yere köprü inşa edebilecek tiplerden. Sanki üzerinde her erkeğin erkek olması gerektiğini öngören bir çeşit saldırganlık havası var. Fakat, elbette, saldırganlık iki şekilde de kullanılabilir... Yaratmak ya da yok etmek. Naziler, gençlerin saldırganlık duygularını yok etmek temeli üzerine işliyorlar ve onları o şekilde yetiştiriyorlar. Onları yenmek için kendi içimizdeki saldırganlık duygusunu onlar gibi kullanmak zorundayız. Grenville de aynı şekilde davranıyor... Kendisini bile bile bir savaş makinesi hâline sokmuş...»

— «Onun ruhsuz bir kişi olduğunu söylemek istiyorsun!..» Bergman şiddetle reddetti:

— «Tamamen tersine, öyle sanıyorum ki, yapmak zorunda olduğu işten nefret ediyor ve bütün hırsını Alman'lardan çıkartıyor. Fakat onun hakkında yanılmış da olabilirim. Savaşı, sırf savaş olduğu için seviyor olabilir... Anlaşılması çok güç bir kişi!»

Hilde gülümsedi.

— «Onu anlamak için bütün gücünle çalışmış gibisin.»

— «Belki de onu şu son birkaç gün içinde çok sık gördüğümünden ötürüdür. Birkaç kez birlikte uçtuk.»

Hilde birden şaşırılmış göründü.

— «Her halde baskına falan gitmediniz »

— «Hayır. Sadece şöyle dolaştık o kadar... Ben istedim.» Hilde sakın bir sesle sordu:

— «Yeteri kadar uçmadın mı?»

Bergman omuz silkti:

— «Boston uçaklarıyla hiç uçmamıştım. Hem burada olduğuma göre onlara alışmamın uygun olacağını düşündüm.»

Hilde'nin bakışlarında şimdi endişeli bir ifade vardı. Bergman'ın arada sırada havaalanına doğru dalgın dalgın baktığı gözünden kaçmıyordu.

On dakika daha havadan sudan konuştular. Sonunda Bergman şapkasını aldı.

— «Artık gitmeliyim.»

— «Akşama gelecek misin?» Bergman'ın bakışları yine pencerenin ötelere doğru uzandı. Tereddüt etti, sonra başını salladı.

— «Durum biraz kötüleşti. Geçenlerde aldığım bir haber bizi bütün gece oyalayabilir... Henüz pek kesin değil... Daha sonra yeni bir haber alacağım... Her ne olursa olsun hazır olmamız gerekiyor. Ama yarın ilk fırsatta geleceğim.»

Hilde sesinin titremesini engelleyerek sordu:

— «Neden bu baskına onlarla beraber gidiyor-sun?»

Bergman, bütün eğitimine rağmen şaşkırmaktan kendini alamadı.

— «Gideceğimi nereden biliyorsun?» Hilde belli belirsiz gülümsedi:

— «Tahmin etmek zor değil... Hele birkaç kez Grenville ile uçuşunu söyledikten sonra... Onlar tehlikeye atılırken zaten senin eli kolu bağlı oturabileceğini düşünemezdim.» Hilde'nin ses tonu birden değişti: «Fakat neden senin de gelmene razı oldular? İşin zaten yeteri kadar tehlikeli... Hedeflerinin yerini öğrendikten sonra sana ihtiyaçları olmayacağı da kaçınılmaz bir gerçek.»

Bergman huzursuz bir tavırla kıpırdandı.

— «Bunun tehlikeli bir yönü yok, özellikle Grenville ile uçuşuma göre. Endişelenmemeni rica edeceğim.»

Hilde, Grenville gibi, Bergman'a söz geciremeyeceğini biliyordu. Sonunda sadece:

— «Dikkatli olacağına söz ver.» Dedi.

Bergman, kardeşinin yanağını okşadı.

— «Merak etme... Rahat rahat uyu ve üzülme. Yarın geleceğim ve Grenville'i de getireceğim. Ondan hoşlanacağını umarım. Şimdilik, Allaha ısmarladık. Adjö da.»

— «Adjö. Ta gotd vare po deg selv.»

Hilde pencerenin önüne gitti ve dışarı baktı. Birkaç saniye sonra Bergman yola çıktı. Uzun denizci kaputuyla daha da uzun boylu görünüyordu. Bergman yukarı baktı, sonra elini salladı. Hilde; Bergman hanın köşesinde kayboluncaya kadar onun arkasından baktı, sonra bakışlarını havaalanına çevirdi. Kış güneşi kaybolmuştu; doğudan doğru gelen kara bulut kümeleri havayı daha da karartmıştı. Uzaktan görünen Boston

uçakları Şimdi ancak hayâl meyâl seçilebiliyordu. Hilde, pencerenin pervazından sızan soğuk rüzgârın etkisiyle ürperdiğini hissetti.

Boston uçakları bir kez daha karışık deneylerini tamamladılar. Makinistler arılar gibi uçakların etrafında dolaştılar; D.I.'ler doldurulup imzalandı. Mürettebat sıcak bürolarından çıkıp uçaklarını bir deneyden daha geçirdiler. B Uçuş grubundan Jack Archer'e ait olan son Boston uçağı **D Danny**, hafif hafif başlayan yağmur altında alana inen son uçak oldu. Archer, uçağını park yerine getirdi, motorlarını durdurdu, yorgun bir tavırla uçaktan indi; onun peşinden gözlemcisi ve topçusu da indi. Archer, bakım çavuşuyla birkaç kelime konuştuktan sonra uçağını bakım ekibine terk ederek uzaklaştı.

Bir yakıt tankeri D Dany'nin yakıt depolarına yanaştı. Cephane ikmalcileri uçağın burnuna ve taretine çıkarak Browning tüfeklerinin uzun mermi kayışlarını yerlerine taktılar. Saat 16,50' de son hassas âletin kontrolü yapıldı, son vida sıkıldı. 633'üncü Filo'nun arılan artık harekâta hazırdu.

O gece uçuş personeli akşam yemeğini erken yedi. Akşam yemeğinden sonar brifing odasına çağrıldılar ve talimat aldılar. Bir deniz subayı olarak Bergman, mümkün olduğu kadar denizle ilgili bilgiler vermeye çalıştı. Brifingten sonra personele uçuş odasına gitmeleri ve son emirleri beklemleri söylendi.

Bekleyiş her zaman olduğu gibi sinir bozucuydu. Kimi iskambil oynadı, kimi konuştu, kimi de

sigara üstüne sigara içti. Bergman, Adams, Grenville ve Barrett'le beraber harekât odasında idi. Genç Norveçli son haberin gelmesini yenemediği bir heyecanla bekledi.

Saat 20,00'de beklenen haber geldi, ama Bergman'ın istediği haber değildi. Sonunda personele dağılabilecekleri, ama hemen harekete geçebilecekleri şekilde hazır olmaları bildirildi.

Her zaman olduğu gibi, harekât ertelendiği zaman personelin gösterdiği tepki kuvvetliydi. Kiminin sinirleri gevşiyor, kiminin ise büsbütün geriliyordu. Daha tecrübeli olanlar odalarına çekiliyorlar, kimisi hemen derin bir uykuya dalıyordu. Diğerleri personel salonunda kalıyor, iskambil oynuyor, sigara içiyor ve saati izliyordu...

Saatler ilerledi, gece yarısını geçti, sabahın soğuk kış saatları başladı. Sürekli sinir gerilimi son dereceye varmıştı ve filo personeli yorgunluktan bitik olarak yataklara serilmişti. Saat 01,06'da Nöbetçi Çavuş rüya görüyor ve portatif karyolasında" sağa sola dönüp duruyordu. Bu sırada teleksin zili çalınca şaşkınlıkla uyandı. Çavuş makinenin çatırtısını ve kâğıt hışırtısını dinledi ve hemen ayağa fırlayıp teleksin yanına koştu. 633'üncü Filo harekete geçti. Nöbetçi Subayı, sırayla telefon etmeye başladı. Filo Komutam, Bakım Subayı, Cephe ikmal Subayı, Seyir Subayı... Sırasıyla telefonla arandı. Bir havuzun içine atılan taş gibi, alarm her yana yayıldı, uyanan personel söylenerek kalkıp hazırlandı. Hoparlör bir süre çitirdadı, cızırdadı, sonunda başarıyla canlandı:

«Bütün personel derhal Harekât Odasına. Tekrar: Bütün personel derhal Harekât Odasına...»

Hoparlörün sesini, sirenin uğultusu bastırdı.

Personel uçuş takımlarına sarılırken, boğazlarının her zamanki gibi kuruduğunu hissettiler. Kamyonların motor sesleri rüzgârın uğultusuna karıştı.

Baskın harekâtı başlamıştı.

Özel oturma odasının camlarına çarpan yağmurun sesi duyuluyordu. Arada sırada şöminenin bacasından giren damlalar ateşin cızırdamasına sebep oluyordu. Valerie, okumakta olduğu dergiyi bıraktı ve esnedi.

— «Ne gece! Bir sigara içip yatacağım...»

Valerie'nin karşısındaki koltukta oturmuş kitap okuyan Hilde, başını kaldırıp gülümseyerek baktı. Valerie, Hilde'ye bir sigara ikram etti, sonra bir sigara da kendisi aldı, yakmadan önce uzun bir ağızlığa taktı. Derin bir nefes çektikten sonra, koltuğa çökercesine oturdu:

— «Görevleri çok önemli olmalı, aksi takdirde bu havada göreve çıkmazlardı. Ne zaman hareket edeceklerini bilmiyorsun, değil mi?»

Hilde, "hayır" anlamında başını salladı:

Valerie:

— «Herhalde biz uykuya daldığımız zaman hareket edecekler.» Dedi. «Kardeşin onlarla beraber gitmiyor, değil mi? Norveçli olduğuna ve donanmada görevli bulunduğuna göre, Norveç sahillerinde bir baskına gittiklerini düşünüyordum.»

Hilde, Valerie'nin Bergman hakkındaki düşün-

çelerini öğrenince biraz şaşırdı. Cevap verirken Bergman'ın görevine değinmemeye dikkat etti.

— «Baskının nereye yapılacağım bilmiyorum, Mrs. Adams. Kardeşim bu konuda hiç bir şey söylemedi.»

Valerie, sigara ağızlığını sabırsız bir tavırla salladı.

— «Allahını seversen o kadar resmî olma.. İsmim Valerie.» Valerie, Hilde'nin bir an için şaşırmasından yararlanarak iğneledi: «Oh, konuşmaktan hoşlanmadıklarını biliyorum, fakat kadınlar ekseriyetle neler olup bittiğini eninde sonunda öğrenirler. Biliyorsun, benimle serbestçe konuşabilirsin. Nihayet, üs haber alma subayının karışırım.»

Valerie daha sonra Hilde'nin çok ender rastlanan cinsten samimî bir kişi olduğunu öğrendi. Şu anda onun alelade bir dedikoducu olmadığını anladı. Hilde başını sallıyor, ama bu konuda daha fazla konuşmak istemediği anlaşılıyordu. Valerie, gevrek bir kahkaha atarak ayağa kalktı:

— «Eh, mademki pek konuşkan değilsin, ben de gidip erkenden yatayın. İyi geceler..»

Hilde sakın bir sesle:

— «İyi geceler.» Diye cevap verdi. Valerie sinirli bir tavırla salondan çıktı.

Genç kadının bakışları şöminenin ateşine takılı kaldı. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı, çünkü kapının hafifçe vurulması üzerine sıçrayarak doğruldu.

Hilde dönüp baktığında, Kearns'ın kapıda durduğunu gördü. Kearns odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra, içeri girdi.

— «Bu gece yalnız mısınız. Miss?»

— «Mrs. Adams buradaydı, ama onbeş dakika önce odasına çekildi.»

— «Kardeşiniz gelemedi her halde.»

— «Hayır. Bu gece zaten gelmeyecekti.»

Kearns bara doğru işaret etti.

— «Bu gece tek havacı bile gelmedi. Bir şeyler mi oluyor acaba, Miss?»

Hilde ağır ağır başını salladı.

— «Neler olduğunu bizlere söylememeleri gerekiyor, Mr. Kearns.»

Kearns hemen cevap verdi:

— «Ah elbette, zaten bizi ilgilendirmez.. Fakat Birinci Dünya Savaşında ben de bulunduğum için çocuklarla ilgileniyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en bilgili ve etkili bir grup... Kusura bakmazsanız, kardeşinizden de çok hoşlandığımı söyleyebilirim, Miss..»

Hilde sıcak bir gülümsemeyle Kearns'a baktı:

— «Çok teşekkür ederim.»

Kearns da Adams kadar etkilenererek kapıya doğru yürüdü.

— «Birazdan çay hazırlayacağız... Maisie ile ben dükkânı kapadıktan sonra yatmadan önce hep çay içeriz. Bir fincan da siz ister misiniz, Miss?»

— «Teşekkür ederim... Eğer zahmet olmazsa.»

— «Hiç de zahmet olmaz. Çayınızı nasıl istersiniz? Siz de bizim gibi süt ve şekerle mi içersiniz?»

— «Şeker dışında, ben de sütlü içerim.»

— «Peki, efendim.. Birkaç dakika sonra çayı-

nızı getiririm. Siz şöminenin yanından ayrılmayın.»

Kearns mutfağa gitti, beş dakika sonra bir fincan çay ve bir tabak bisküvitle döndü. Birkaç dakika çene çaldıktan sonra isteksizce kapıya yöneldi.

— «Eğer uçaklar nedeniyle geceleri uyuyamazsanız, ne zaman isterseniz kalkıp kendinize çay yapmaktan çekinmeyin! Bizi rahatsız etmiyeceğinizi bilmenizi isterini.»

Hilde yumuşak sesle:

— «Çok nazıksınız..» Diye cevap verdi.

— «Teşekkür ederim, Benim de asker bir oğlum var. Onların neler hissettiğini ve durumun nasıl olduğunu bilirim. İyi geceler efendim.»

— «İyi geceler, Mr. Kearns. Teşekkür ederim.»

Kearns da Valerie gibi, Bergman'ın uçacağını düşünüyordu.

Hilde, çayını içtikten sonra odasına çekildi. Karartma perdesi yerine oturtulmadığı için karanlıkta soyunmayı tercih etti. Yorganın altına süzüldüğü zaman çarşaf buz gibi geldi. Rüzgârın etkisiyle bir ağacın dalı sürekli olarak cama çarpıyordu. Hilde bir süre yatakta dönüp durdu, sonunda rahatsız bir uykuya daldı.

Hilde birden uyandı ve kendisini uyandıran sesin ne olduğunu bir an kavrayamadı. Ses tekrar duyuldu, ama bu kez daha yüksekti. Hilde yataktan fırlayarak pencerenin önüne koştu. Dışarı hâlâ karanlıktı ve Nissen barakaların silüetini görebilmek için başını cama iyice yapıştırmak zo-

runda kaldı. Hilde birden duymuş olduğu sesin, siren sesi olduğunu anladı.

Karanlık sabah ısırırçasına soğuktu ve pencere pervazının arasından sızan soğuk, çıplak kollarını âdeta iğnelercesine acıttı. Hilde yatağın üstündeki battaniyeyi çekti, omuzlarına attı, sonra tekrar pencerenin önüne koştu. Uçuş pisti ışıklanmaya başlamıştı ve yoğun bir çalışma göze çarpıyordu: Kapılar çarpılarak kapanıyor, bağrışmalar duyuluyordu...

Pırtına fenerleri uçuş ve kalkış noktalarını aydınlattı. Bostonlar kanatları ıslak, gövdeleri pırıl pırıl yanan iri böcekler gibi göründü. Uçakların çevresindeki kalabalık bir grup örtüleri çekiyor, pilot kabinlerinin kapaklarını açıyordu. Bostonların motorları teker teker çalıştı, dev uçaklar ağır ağır, alanın sağ tarafında kalan uçuş pistine doğru ilerlediler.

İki dakika sonra uçuş pisti gündüz gibi aydınlandı ve Hilde'nin gözlerini kamaştırdı. Çift motorların gürültüsü biraz daha yükseldi. İlk Boston uçuş pistinde süzüldü, hız kazandı, tekerlekleri birkaç kez yerden kesilip tekrar yere oturdu, sonunda tekerlekler yerden kesildi ve Boston karanlıkların içinde kayboldu.

Diğerleri ilk Boston'u izledi. Hilde, soğuğun farkına bile varmadan büyülenmiş gibi son uçağın kalkışına kadar pencerenin önünden ayrılmadı. Uçaklar, ışıklı uçuş pisti üzerinde, oltaya tutulmuş çırpınan balıklar gibi oynaşıyor, sonra teker teker gözden kayboluyordu. Sonunda uçuş pistinin ışıkları tükenmiş bir mum gibi birden sönüverdi ve ortalık zifirî karanlığa büründü. Bir dakika sonra da, sanki hiç bir şey olmamış gibi derin bir sessizlik, her şeye hakimdi.

**ÖLÜM YAĞDIRAN UÇAKLAR
ALEV KUSAN GEMİLER**

633.'üncü Filo; Setland adalarındaki Sumburgh hava üssünde yakıt ikmali yaptı ve bombalarını aldı. Sumburgh daha önceden haberdar edildiği için işler büyük bir süratle sürdürüldü. Uçaklar kısa bir süre sonra uçuşa hazırды. Hava gittikçe bozmuştu ve buz gibi bir yağmur yağıyordu.

Grenville **A Apple** isimli uçağını, uçuş pistine soktu ve kontrol kulesinin emrini bekledi. Uçağın zırhlı burnundaki bölümde Hoppy, seyir âletleri ve bomba nişangâhı, arka tarafta ise Bergman, Browning makineli tüfekleriyle oturuyordu.

Bergman'ın heyecanı son haddini bulmuştu, çünkü bu onun için çok değişik bir serüvendi ve heyecanını kontrolde güçlük çekiyordu. Yağmurun dövdüğü taretin canıma baktı. Filonun öteki uçakları, onların arkasında yerlerini alıyorlar, kanatlarındaki kırmızı ışıklar birer göz gibi parlıyordu.

A Apple bütün motorlarını son hızla çalıştırınca uçak tümüyle sarsıldı. Motorların gürültüsü Bergman'ın kulaklarını sağır edencesine yüksekti. Bergman, uçağın harekete geçmesi sırasında midesinin kasıldığını hissetti. Saldırıdan önce, son kalkışlarını yapıyorlardı. Bergman, saydam kubbeli taretin içinde, hızla uzaklaşan ışıklan seyrederken kendisini bir kâbus dünyasında zannetti.

Öndeki pilot kabinesinde Grenville, A Apple'yi uçuş pistinin tam ortasında tutuyordu. Uçağın Cyclone motorları şimdi güç kazanıyor ve uçak son hızla koşuyordu. Boston yüklendiği bombalarla epey ağırlaşmıştı; Grenville, uçağın iniş takımlarının bu yük altında inlercesine gıcırdadığını hisseder gibi oldu. kontrollerin biraz hafiflemesini bekleyerek uçağın burnunu yerde tuttu.

Uçuş pisti sanki makasla kesilmiş gibi birden kısaldı. Cyclone motorları yerlerinden fırlayacakmış gibi yırtınıyordu. Grenville'in gözleri ilerideki bir noktaya dikilmişti. İleride bir tepe vardı... Öteki pilotların bunu unutmayacaklarını umdu. Boston hâlâ uçuş pistinde koşarken Grenville'in dudakları sessizce kımıldıyordu:

«Haydi, haydi! Kalk bakalım, kızım...»

Uçağın tekerlekleri küçük bir su gölünden geçince sıçrayan sular uçağın ön camına yapışıp Grenville'nin görüşünü bir an azalttı. Grenville kalkış kolu üzerindeki baskıyı yine hafifletti, Boston sıçradı, ama bu kez sıçrayış daha hafif oldu. Grenville, sonu gelmeyecekmiş gibi uzun gelen beş saniye daha Boston'un burnunu yerde tuttu, sonra yeniden denedi. Uçak yükseldi, on-beş yirmi santim kadar tekrar düştü, sonra aynı yüksekliği korudu. Bir dakika sonra pist geride kalmış, Boston karanlığa gömülmüştü.

Grenville, filosunu 1200 metrede gruplandırdı ve başa geçti. Düşman radarlarından kaçmak için daha alçaktan uçmak olanakları yoktu. Hava koşulları kötüydü ve doğuya gittikçe daha da kötüleşeceğe benziyordu. İki yüz mil sonra nelerle karşılaşabileceklerini ancak Tanrı bilirdi...

Grenville, rotasını anlamak için Hoppy ile bir-

kaç kelime konuştu. Hoppy'nin her zamanki neşeli sesini dinledi, sonra Bergman'la konuştu:

— «Orada her şey yolunda mı, Finn?» Bergman sesinin titremesini engellemeye çalışarak cevap verdi:

— «Her şey yolunda, Roy, teşekkür ederim.»

Sessizlik içinde uçtular. Filo savaş düzeni almıştı: Altışar uçaklık iki grup, üçer önde üçer arkada olmak üzere yan yana dizilmişti. Kötü hava koşulları içinde düşman avcı uçaklarının saldırı ihtimali hemen hemen sıfır olabilirdi, ama uçakların birbirleriyle çarpışma ihtimalleri yüksekti. Bu bakımdan bütün uçakların tanıtım ışıkları yanıyordu. Yirmi uzun dakikadan sonra uçaklar bembeyaz bir duvarla karşılaştılar. Bütün personel daha iyi görebilmek için yorgun gözleriyle beyaz perdeyi delercesine ileri bakıyordu. Uçakların kırmızı işaret lâmbaları canlı birer göz gibi görünüyordu.

Onbeş dakika daha geçti ve B uçuş grubunda Parsons'ın uçağı arızalandı. Uçağın sancak motoru buz tuttu. Bir mucize olarak birbirlerine sokulmuş uçaklara çarpmadan, düzenden ayrılıp görünmeyen denize doğru alçaldı. Yukarıda kalan filo kar tipisi içinde kayboldu. Onlarla konuşması olanaksızdı, çünkü R/T radyosunu kullanmaları, düşman radarına yakalanmayı önlemek için kesin olarak yasaklanmıştı. Parsons bombalarını denize boşalttı, ama buzların ağırlığıyla yine de alçaldı. Yüz metreye yaklaştığında sancak motoru tekrar çalıştı. Parsons için Sum-burgh'a dönmekten başka çare kalmamıştı.

Grenville de alçalmak zorunda kaldı. 1000 metre... 600 metre... Tipide hâlâ bir değişiklik yoktu. A Apple da tipinin etkisini hissetmeye başlı-

yordu. Kontrollar tutukluk yapıyor, Grenville donmayı önlemek için kontrolları sürekli oynatıyordu. Pervanenin kanatlarından kopan buz parçaları uçuyor ve madenî gövdeye mermi gibi takır takır çarpıyordu. Soğuk gittikçe artıyor, uçuş elbisesinden buz gibi su, insanın içine işliyor, ellerini ayaklarını uyuşturuyordu...

Grenville, kanlanmış gözleriyle donuk beyazlığı delmeye çalışırken çaresizliğine için için küfür ediyordu. A Apple tekrar kaydı, Grenville, uçağı düzeltmek için kontrollarla tekrar tekrar oynadı. Bütün çabaların boşuna olduğunu kabul etmek zorundaydı. Böyle bir gecede geçirilecek birkaç dakika daha felâketle sonuçlanabilirdi. R/T radyosunun düğmesini çevirdi ve maskesini kaldırdı..

Tam bu sırada kar tipisinden çıktılar; boğucu beyaz kâbustan kurtulup, dipsiz bir boşluğa daldılar.

Herkes, kendi yaradılışına göre duygularını belirtti. Grenville şansının yanında olduğuna inanmış, ileride uygulayacağı planı kafasından geçiriyordu. Pilotuna son derece güvenen Hoppy, yine âletlerini incelemeye başlıyordu. Konvoyu kaybetme korkusuyla sinirlerinin bozukluğunu tamamen unutmuş olan Bergman, rahatladığını ve sinirlerinin yeniden gerildiğini hissediyordu. Arkadan gelen B grubundaki Gillibrand, ağzına yeni bir çiklet atıyor, ilerideki çatışmayı düşünürken gözleri parlıyordu. Önünde bulunan Jimmie Willcox, ucsuz bucaksız boşluğa bakıyor zangır zangır titriyordu.

On dakika sonra Grenville'in E.T.A. tahminine göre Norveç sahilleri hızla yaklaşıyordu. Grenville tekrar kar tipisine girince filosunu yine bin metreye çıkardı. Kar tipisinin üstünde ayın ışığı-

ğıyla pırıl pırıl yanan bir boşlukta yol almaya başladılar. Grenville hemen uçağın varlığını belirten kırmızı ışığını söndürünce, öteki uçaklar da onu taklit ettiler. Grenville, ay ışığından yararlanarak iyice alçaldı ve buz gibi parıldayan sulara paralel uçmaya başladı. Bu yükseklikte düşman radarlarına yakalanmaları mümkün değildi ve Grenville bir sürpriz saldırı yapabileceğini umuyordu. Konvoy baskınlarında sürpriz çok önemliydi... Konvoyu topçuların uyukladığı ya da yasaklandığı hâlde bir sigara tütürürken yakalamak başarılı bir baskına yol açabilirdi.

Uçaklar tekrar bir kar tipisine daldılar, ama biraz sonra tekrar ay ışığına çıktılar. Bergman, altlarından süratle geçen ışıklı çizgiyi hayran hayran seyretti. Savaşta milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi bir hisle doluydu.

Pilotların bu güzelliğe bakacak zamanları yoktu. Grenville uçakları balık sürüsü gibi sıkı bir düzende tutuyordu. Bu düzende uçuş çok tehlikeliydi ve güvenlikleri reflekslerinin çabukluğuna, soğukkanlılıklarına bağlıydı. Aşağıdaki deniz aç gözlerle uçakları seyrederek gibiydi; bir anlık dalgınlık uçağın denize gömülmesi için yeterli olabilirdi.

Grenville dikkatle ileriye doğru baktı. Hoppy'göre Norveç sahilinin yakın olması gerekirdi. Norveç kıyıları bu kesimde çok tehlikeliydi. Dağlardan inen buzullar denize kadar sarkar ve uçaklar için çok tehlikeli olurdu. Grenville, maskesi yüzünde, anî bir uyan haykırışına hazır, gözleri acıyarak dikkatle bakıyordu.

Hoppy'nin sesi kulaklıkta duyuldu.

— «E.T.A.'yı üç dakika geçtik, kaptan.»

Üç dakika ve hâlâ bir şey yok! Mehtap şimdi

zararlıydı, çünkü gözleri kamaştırıyor ve ilerisini daha karanlık gösteriyordu. Dağların karla kaplı yamaçları yansıma yaparak önceden haber verebilir miydi? Grenville bunu bilmiyordu, içinden bir his A Apple'in normalden iki misli hızla uçtuğunu söylüyordu.

Grenville hayâl gücünün etkisinde kaldığına kızdı ve yine gözleriyle karanlığı araştırmaya başladı. Birden sancak kanadının uç tarafından anî bir ışığın çakıp söndüğünü görür gibi oldu. Gözlerini kırıştırıp tekrar baktı. Sonra Hoppy'-nin heyecanlı sesi duyuldu.

— «Bir ışık var, kaptan. İki derece üzerinde.»

Grenville uçaklarına doksan derecelik bir dönüş yaptırdı. Bu yükseklikte böyle bir dönüşü ancak çok iyi eğitilmiş pilotlar başarabilirdi. Şimdi güneye doğru dönmüşlerdi; henüz göremedikleri sahile paralel gidiyorlardı.

Grenville, Bergman'la konuştu:

— «Adamlarından biri mi? Şurada, on bir derecede?»

Taretin durumuna göre Bergman'ın görmesi mümkün değildi. Grenville uçağı biraz daha sancak tarafına döndürdü. Bergman, ışığı gördü. Işık yanıp yanıp sönüyor, işaret verdiği açıkça belli oluyordu.

Bergman'ın yanında bir Aldis lâmbası vardı ve hemen karşılık verdi. Karadaki ışık bir an söndü, sonra tekrar parladı ve Bostonlar ilerledikçe geride kalmaya başladı.

Bergman, Grenville'e:

— «Yola devam. Konvoy bir saat önce buradan geçmiş. Biraz daha güneyde yine işaret alacağız...» Dedi.

Dört dakika sonra başka bir ışık işareti aldılar. Bu kez ışık çok yüksekte, dağın zirvesinden geliyordu. Son derece parlak ve tehlikeli olabilecek kadar yakındı. Bergman mesajı alıp Grenville'e aktardı:

— «Tam önümüzde Roy... Birkaç dakika.» Grenville çevresine şöyle bir göz attı. Ay, iskele tarafında kalıyordu. Kurala göre, ay'a doğru gitmesi gerekirdi, çünkü gemiler ay ışığına karşı pek iyi göremezlerdi. Fakat bu takdirde doğruca dağlara gitmiş olacaktı. Fazlaca tehlikeli bir durum olabilirdi. Halen izlemekte olduğu rotadan saldıracaktı... Eğer şansları hâlâ iyi gidiyorsa, buna bir de yapacakları sürpriz eklenecekti.

Şimdi bir kar tipisine daha daldılar. Grenville çabuk bir karar verdi. Aynı yüksekliği korudu, ama iniş projektörlerini yaktı, böylece denizin yüzeyi rahatça görülüyordu. Grenville'in pilotları da onun hareketini izlediler ve güvenlik yönünden birbirlerine sokuldular.

Kar inceldi ve gerilerde kaldı. Uçaklar ay ışığı içinde parıldayan başka bir boşluğa daldılar ve konvoyu tam önlerinde gördüler.

Onbeş ya da daha fazla gemi denizin üstünde karafatmalar gibi görünüyordu. Gemilerden ışık sızılmıyordu. Konvoy, kendisini bekleyen tehlikeden habersiz, dağların ve mayın tarlalarının güvenliğine sığınarak sahil boyunca güneye doğru yol alıyordu.

Konvoyun arkasında, 633'üncü Filo saldırıya geçmek üzereydi. İlerideki küçük şekiller yavaş yavaş büyüyor, şekilleniyor ve daha da belirli oluyordu. Gemiler arasında hâlâ alarm verildiğini gösteren bir işaret yoktu. Üç saniye sonra Grenville R/T'yi açtı.

«Crossbow lideri konuşuyor: Line Apple, arka sıradaki gemilerden birer tane seçin. Line Betty, ikinci sırayı al. B Grubu kurtulanları yakala. B Grubu atmış saniye sonra izleyecek. Tekrar...»

Şimdi her uçak hızını artırmıştı. Herkes hazırды, yorgunluğunu unutmuştu. Herkes kendisinden neyin beklenildiğini biliyordu; Grenville onlara bu denemeyi defalarca yaptırmıştı:

«Güverte seviyesinden uç, uçaksavarlardan kaçınmak için, baştan ya da kıçtan yaklaş. Biraz bekle, sonra uçağın burnunu kaldır... Yumurtalarını bırak, mümkünse bacanın içine ve sonra yine su seviyesine alçal ve aynı yüksekliği koru. Gemiler arasında uç ki, ateş ettikleri zaman öteki gemileri vurmaktan korksunlar. Sonra kendine başka bir hedef seç ve aynı yöntemi uygula...»

Yıldız kanadındaki bir geminin ışıldakları yandı. Bunu başka geminin, sonra üç geminin ışıldakları izledi. Gemilerin küpeştelerinden pırıldaklarla işaretleşmeler başladı. Gemiler gittikçe yaklaştılar... Uçuş koluna bir dokunuş, gemi direklerinin koyu gölgesi, uçaksavarların alevleri, kaptan köprüsü, güverte, Boston'un tam ortasından doğru hissedilen bir sarsılma, sonra tekrar alçalış ve şaşkına dönen gemi gövdelerinin arasına dalış...

Grenville tam önündeki şilebi seçmişti. Bacanın simsiyah deliği görüldüğü zaman bombalardan ikisini kendisi atmayı tercih etti. Geminin üzerinden geçerken dikkatli bir topçu 7 mm. makineli tüfekle ateş açtı ve iskele tarafındaki kanadın üzerinde muntazam bir sıra delik açtı. Grenville, uçağı gemilerin arasına soktuğunda kulaklığında bir ses patladı:

— «Tam isabet! İşte havaya uçuyor!»

Kısa süreli fitilin patlattığı bomba, gemiyi alevlere boğarak ikiye bölmüştü. Gökyüzü ve denizin üstü patlayan mermilerle ve alev alev yanan gemilerle doluydu. Ortalık gündüz gibi aydınlıktı. Bostonlar bu aydınlıkta kara kanatlı ejderler gibi uçuşuyorlar, ortalığı büsbütün karıştırıyorlardı.

Grenville ikinci gemiye saldırdı. Bu saldırı pek başarılı olmadı, çünkü bombaları geminin kalas dolu güvertesinde sekti. Grenville hemen gemilerin arasına daldı ve kendilerini ilk gören küçük refakat gemisinin yanından geçti. Refakat gemisi bütün hırsını çıkarmak istercesine yoğun bir ateş açtı.

Grenville'in uçağı menzil dışına çıkınca bu kez öfkesini en yakınındaki uçağa yöneltti. Şimdi B Grubu geliyordu ve şiddetli ateş içindeydi.

Çevresini kontrol eden Grenville, iki refakat gemisinin daha konvoyla yaklaştığını gördü ve bütün gürültüleri bastıran bir sesle haykırdı:

— «Crosstaow lideri konuşuyor. Şimdi konvoyla yaklaşmakta olan refakat gemilerine saldırmak yok. Bütün bombaları attıktan sonra üç mil batıya tam dönüş. Tekrar Düşman refakat gemilerine saldırılmayacak...»

B grubu zor durumdaydı. Refakat gemileri ve artık tamamen kendilerine gelmiş olan konvoy gemilerinin topçuları yoğun bir baraj ateşi kurmuştu. Bostonlar bu baraj ateşi karşısında hedeflerinden uzaklaşıyorlardı. Bir Boston, büyük şileplerden birine saldırdığı sırada isabet aldı. 37 mm. lik merminin tam benzin tankına isabet etmesi sonucu dev uçak havada âdeta bir takla atarak denizin buz gibi sularına gömülüp gözden kayboldu.

Gillibrand'ın T Tommy'si saldırırken küçük refakat gemisinden açılan ateş sonucu yaralandı. Sancak tarafındaki kanadında bir futbol topu geçecek kadar büyük bir delik açıldı. Gillibrand'ın dişleri çikletini kuvvetle ısırды ve uçağın kanadı üzerine yatmasını zorlukla önledi. Emirlerin canı cehenneme diye düşündü... Hergeleler kaşınıyorlardı. Refakat gemisinin ateş kusan güvertesine kıçtan yanaşarak alçaldı. Geminin 20, 37 mm.lik bütün topları ile 7 mm.lik makineli Boston'a mermi yağdırdı. Burunda oturan Jimmie Willcox çaresizlik içinde, iri iri açılmış gözlerle ne olacağını heyecanla bekledi.

Gillibrand uçuş kolunu bastırdı ve yanardağ gibi lâv kusan geminin üzerinde oyalandı, bombalarını bıraktı, sonra geminin kıçına doğru uzaklaşmasını bekleyen topçuları aldatarak uçuş kolunu hızla çekti ve uçağı iskele tarafına çevirdi. İskele tarafındaki topçu Boston'u nişangâhına aldığı sırada, bombalar patladı. Parlak alev kaybolduktan sonra, denizin üzerinde kalın bir yağ tabakasından başka bir şey kalmamıştı.

Gillibrand, çikletini bir avurdandan ötekine geçirirken sııttı.

— «Ne dersin, Jimmie oğlum? İstedikleri oldu, ha?»

Genç havacının yüzünde dirhem kan yoktu ve rengi balmumu gibi sapsarıydı. Dişlerini alt dudığına öylesine geçirmişti ki, ağzının kenarından kan sızıyordu. Gillibrand'a cevap vermek istedi, ama kusmaktan vakit bulamadı.

Gillibrand, Jimmie'yle konuştuğu gibi topçusuyla da konuştu:

— «Unutma R/T bozuktı. Yoksa Grenville be-

nim derimi yüzer. Sakın unutma, ha! Bakalım şimdi buralarda neler olup bitiyor...?»

Çevrede dönenip duran A Apple'den görünen manzara, bir cehennemden farksızdı. Gillibrand'-ın T Tommy'si binlerce iğne yemiş gibi delik deşikti ve refakat gemisine saldırdıktan sonra kurtulması büyük bir mucizeydi. Küçük refakat gemisi batmıştı, ama onun işini başka gemiler üzerine alıyordu. Başka bir gemiye saldıran B grubu Boston'larından biri daha vuruldu ve alevler için de tam geminin üstüne düştü.

Grenville sistemli bir şekilde sövüp duruyordu. Personeline kısa bir emir verdi. Hoppy'nin sesi hemen duyuldu:

— «Tamam, kaptan. Ben. hazırım.»

Yalnız, havada patlayan mermilerin ışığıyla aydınlanan tarette oturan Bergman, cevap veremedi, çünkü sesi çıkmıyordu. Bütün vücudu ter içinde kalmıştı ve elbisesi üzerine buz gibi yapıştıyordu. Grenville'in daha önce söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Sonra kendi kendine sıırıttı... Gerçekten de bu iş büyük bir cesaret ve alışkanlık işiydi.

Grenville'in sesi bir kez daha kırbaç gibi sert bir şekilde duyuldu:

— «Hazır mısın, Finn? Ne yapman gerektiğini anladın mı?» Bergman bu kez cevap verebildi.

— «Evet Roy, anladım. Hazırım!» A Apple, keskin bir dönüş yaparak tam konvoyun ortasına daldı.

Sekizinci Bölüm

ÇILGINCA BİR SAVAŞMA ARZUSU

Bostonlar öğleden sonra Sutton Craddock'a döndüler. Hilde uçakların sesini duyduğu zaman odasıındaydı. Hemen koşarak aşağıya indi ve çakıl döşeli araba yoluna çıktı. Maisie'yle Kearns, ondan çok önce dışarı çıkmışlardı.

Kalın bulutlar gökyüzünü gizlediği için sadece uçakların sesleri duyulabiliyordu. Fakat sesler yaklaştıkça, bazı uçak motorlarının düzgün çalışmadığı açıkça fark ediliyordu. Havaalanında siren sesleri ortalığı inletirken cankurtaranlar ve itfaiye arabaları harekete geçiyordu.

Şimdi gürültü kulaklarını çınlatacak kadar yüksekti. İlk Boston uçağı zarif bir süzölüşle bulutların arasından sıyrıldı. İniş pistine doğru alçalırken kanadındaki koca delik göründü. Uçak bir saniye sonra gözden kayboldu, geride sadece öksürür gibi çalışan motorlarının gürültüsü kaldı.

İlk uçağı yaralı başka bir uçak izledi. Onun da gövdesinde ve kuyruk kesiminde şarapnel izleri görünüyordu. Motorlarından biri tekliyor ve incecik, simsiyah bir duman şeriti kıvrılarak yükseliyordu. Yaralı olduğu halde o uçak da, süzölerek piste kondu ve barakaların arasında gözden kayboldu.

Öteki uçaklar da birer birer piste indiler. Kearns, Hilde'ye bir göz attı. Genç kadının yüzü sapsarıydı ve her uçağın inişini irileşmiş gözlerle seyrediyordu.

Sonunda gökyüzü yine sakinleşti ve bütün sesler kesildi. Uçakların inişi sırasında ağzını hiç açmayan Maisie, Hilde'ye döndü:

— «Kaç uçak kalkmıştı... Biliyor musunuz?

Yarısı gittikten sonra uyanmıştım..» Hilde:

— «Oniki uçak.» Dedi. Maisie'nin

sesi birden boğuklaştı.

— «Oniki! Ama biraz önce sadece sekiz uçak indi!»

Hilde başıyla doğruladı. Döndü ve içeri girdi. Maisie, Kearns'e baktı.

— «Dört uçak her halde batıya gitmemiştir, değil mi?» Kearns üzüntüyle başını salladı.

— «Bilmiyorum kızım.. Sabredip öğreneceğiz.»

Onbeş dakika sonra holdeki telefon çaldı. Telefona cevap veren Kearns, oturma odasının kapısında görünen Hilde'ye baktı. Konuştuğu zaman sesinde rahatlamış bir insanın ifadesi vardı:

— «Sizi istiyorlar, Miss. Kardeşiniz sanırım!..»

Hilde, birkaç teşekkür kelimesi mırıldanarak ahizeyi aldı. Sonra alçak sesle Norveççe konuştu. Kearns, özel oturma odasına doğru yürüdü, kapıda duran Maisie'nin kolunu tuttu:

— «Bırak da kızcağız biraz rahat konuşsun, Maisie.» Maisie:

— «Ona sormak istediğim bir şey var.» Dedi.

Kearns'in itirazlarına aldırmadan Hilde'ye yaklaştı, tereddütle durdu, sonra elini uzatıp genç kadının koluna dokundu.

— «Kestiğim için özür dilerim, Miss, ama bana bir iyilikte bulunur musunuz? Kardeşinize iriye-rı Kanadalının dönüp dönmediğini sorar mısınız?»

Bergman, öğleden sonra saat üçte hana geldi. Hilde'yi oturma odasında yalnız bulduğuna sevindi. Hilde, Bergman'ı görünce yerinden fırladı ve heyecanla koluna sarıldı.

Bergman, kardeşinin saçlarını okşadı.

— «Hallo kjaere. En sevdiğim kız arkadaşım bugün nasıl?»

Hilde, Bergman'ın kolunu bırakmadı.

— «Seni gördüğüne çok sevindi. Onu bu kadar ihmal etmeni de hoş görecektir.»

Bergman, Hilde'nin sararmış rengine dikkat etti ve ona bir sigara ikram etti. Hilde sigarayı aldı, yaktı, derin bir nefes çekti sonra Bergman'a baktı.

— «Neler hissettin? Söyleyebilir misin, yoksa bu da bir sır mı?» Bergman:

— «Hayır.. Bildiğim kadariyle artık bir sır olmaktan çıktı. Sansür sanırım bu haberi gazetelere normal bir hava baskını olarak bildirecek. Bu baskını gizlilik içinde tutmak şüphe uyandırır. Norveç sahillerindeki bir konvoyu yapılan baskındı... Hava Kuvvetlerinde buna gemi baskını adını veriyorlar.»

Hilde, '**Valerie'nin tahmini doğru..**' Diye düşündü. Sonra Bergman'ı koltuklardan birine götürdü.

— «Otur ve anlatmaya başla bakalım.» Bergman, baskını kısaca anlatırken Hilde, gözlerini ondan bir an ayırmadı. Bergman pencerenin önünde oturuyordu ve pencereden vuran ışık onun çok yorgun olduğunu gösteriyordu. Bergman, sözlerini Gillibrand'ın yaptıklarını anlatarak bitirdi.

— «Uçakların inmesinden sonra epey gürültü koptu. Grenville onu verilen emre itaatsizlikten ötürü tutuklatacaktı, ama Gillibrand telsizin bozuk olduğunu yeminle söyledi. Telsizcisi de onun sözlerini doğruladı. Grenville'in ikisini de tutuklatacağını zannettim.»

— «Ama neden?» Bergman bir kahkaha attı.

— «Görünüşe göre böyle bir olay daha varmış. Gillibrand, makinistine radyosunun bozukluğunu bildiren bir rapor vermeye zorlamış. Filo komutanı Grenville için zor bir durum olduğu gerçektir.»

Bir an için Hilde'nin sinirleri gevşer gibi oldu. O da Bergman'la birlikte güldü.

— «Şu Grenville ile tanışmalıyım.»

— «Yakında tanışırsın. Korkulacak derecede sağlam karakterli bir kişiliği var.» Hilde sordu:

— «Grenville ile birlikte uçmak nasıldı? Şimdiye kadar söylediklerinden anladığım kadariyle senin uçak, diğerleri savaşırken dolaşıp durmuş.»

Bergman'ın yüzüne canlı bir ifade geldi.

— «Grenville fevkalâdeydi. Böyle bir havada filosunu güvenlik içinde geri döndürecek başka birinin daha varlığını kabul etmek zor. Refakat

gemilerinin uçaklarına yaptıklarını görünce ne yaptığını biliyor musun?»

Hilde başını salladı, gözlerinde ilgisinin arttığını belirten bir ifade parladı.

Bergman:

— «Uçaklarına refakat gemilerinden uzak durmalarını söyledi. Sonra onların ateşlerini üzerine çekmek için aralarına daldı. Uçakları bütün bombalarım atıncaya kadar da gemilerin arasında dolaşıp durdu. Şimdiye dek hayatımda ne böyle bir şey duymuş ne de görmüştüm:

Hilde bir dakika kıınıldamadan oturdu, sonra sakın sesle:

— «Bir daha onunla uğma, Finn.. Eğer onlarla gitmek zorundaysan, başka biriyle git. Lütfen.» Dedi.

Bergman, Hilde'nin düşündüklerinin ne olduğunu anladı ve başını yanılıyorsun demek istermiş gibi salladı.

— «Pervasız değil, Hilde.. O hareketi hayat kurtarmak için yaptı, can kaybetmek için değil..»

— «Ama senin hayatın tehlikeye atıldı:»

Bergman umursamaz bir tavırla omuz silkti.

— «Onun hatâsı değildi.»

Hilde umutsuzluğunu anlatmak için çaresizlikle başını salladı. Bir kor parçası dışarı düştü, Hilde maşa ile yerden alarak tekrar şömineye at-ti.

— «Dört uçak kaybettiniz, değil mi?» Diye sordu.

— «İki. Biri bizimle bağıntısını kaybedip geri döndü. Öteki de derin yara almıştı, ama Sumburgh'a dönmeyi başardı. İki uğağı tamir edilmek üzere orada bıraktık.»

— «Yâni kaç kişi?»

Bergman huzursuz bir tavırla kımıldadı.

— «Lütfen karamsar olma.» Dedi.

Hilde yine sakın sesle:

— «Söylemeni rica edeceğim..» Diye ısrar etti.

Bergman sigarasını şömineye attı, başka bir sigara yaktı.

— «Altı.. İki topçu yaralı ve şimdi hastanede..»

Hilde, Bergman'ın üzüldüğünü hissederek konuyu değiştirdi.

— «Bu gece burada mısın? Grenville'i de getirecek misin?»

— «İsterdim, ama yapılacak çok işi var. Sonra şu toplantı da var...» Hilde'nin gözleri iri iri açıldı.

— «Ne toplantısı?»

Bergman açıkladı:

— «Yemekhanede bir toplantı yapılacak. Başarılı bir baskından sonra Grenville'in âdeti..» Hilde şaşkınlığını gizlemedi.

— «Fakat bugün altı kişi öldü. Neden bir toplantı yapmak istesin?»

Bergman omuz silkti.

— «Aralarından ebediyen ayrılanların üzerinde fazla düşünmeleri yersiz olurdu... Çünkü insanın sinirlerini bozar. Grenville ne yaptığını biliyor.»

Hilde bu konu üzerinde tartışmak istemedi. Alçak sesle:

— «Bu toplantıya sen de katılacak mısın?» Diye sordu. Bergman başıyla tasdik etti:

— «Saat sekize doğru geleceğimi söyledim. Hiç

değilse, Grenville'in hatırı için gitmek zorundayım. Dün akşam gelemediğim için özür dilerim. Ama bu geceden sonra birkaç gece serbest olacağımı sanıyorum.»

Hilde yerinden kalkmış şöminedeki ateşe bakıyordu. Bergman da yerinden kalktı ve elini kız kardeşinin omuzuna koydu:

— «Neyin var? Çok sessiz görünüyorsun. Sıkıldığın bir şey mi var?»

Hilde, Bergman'a döndü, bakışlarında garip bir ifade vardı.

— «Ben de bilmiyorum...»

Eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

— «...Öyle sanıyorum ki, şu dostun Grenville.. Her halde ondan biraz da olsa korkuyorum...»

Odanın tavanından sarkan çıplak ampulün ışığı Grenville'in gözlerini açıyordu. Grenville masasında oturmuş bir mektup okuyordu. Sonunda homurdanarak mektubu yırtıp çöp sepetine attı. Bir dakika kadar avuçlarını yüzüne kapayarak oturdu. Sonra kalemi alıp tekrar yazmaya başladı.

Mektubu bitirmesi onbeş dakika sürdü. Sonra tekrar basından sonuna kadar okudu, ama bu kez yırtmadı. Masanın üzerinde duran beş mektup gibi, düzgün bir şekilde katladı ve zarfa koydu. Zarfı yapıştırdıktan sonra arkasına yaslanıp bir sigara yaktı.

Bu işi bitirmiş olduğuna sevinliyordu. Çünkü aynı şeyleri tekrarlamaktan sıkılıyordu... Düşman ateşi karşısında gösterdikleri büyük kahra-

manlıklardan sonra nasıl öldüklerini anlatmak, hep aynı şeyleri tekrarlamaktan başka: bir şey değildi. Çocuklarına bu mektubu okuyan bir anne, kocasının kahramanca ölüşünden nasıl bir kıvanç duyardı? Oğlu sağ olduktan sonra cesaretle hangi ana önem verirdi? Onları savaştan sonra kaç kişi hatırlardı? Hemen hemen kimse...

Grenville'in kafasına bölük pörçük anılar saldıırıyordu:

«Geçen yıl bir gazeteci gelmişti... Tombul yanaklı, ufak tefek bir adam... Ve yaptığı röportaj sonunda ölenlerin tanınmış bir liderin emrinde çalışırken öldüklerinin bilinmesi ailelerine gurur verecektir demişti... Ve Grenville'in yumruğunu suratına yiyince oldukça şaşırmıştı. Gururmuş! Çocuklarının ölümüne sebep olduğu için bütün lanetleri üzerine yağdıracaklardı ve onları bunun için kim suçlayabilirdi? Bu üzücü olayın yatışması epey uzun sürmüştü.»

Grenville ağır bir küfür savurarak ayağa fırladı. Analar çocuk sahibiyse, kadınlar evlenip çoluk çocuk sahibi olacak kadar aptalsa, bunda kendisinin ne suçu vardı?

Alnından süzülen ter, maskenin tahriş ettiği kısımları yaktı. Alnını elinin tersiyle kuruladı. Tekrar küfür etti ve korkuyla çevresine baktı, Allahtan ki odada yalnızdı!

Diğerlerinin kendisini böyle görmesi korkusuyla toparlandı. Yorgundu, hepsi bu kadar. Döndükleri zaman herkesin uyumasını söylemişti; kendisinin de hemen yatması gerekirdi. Fakat yaralılar için Sumburgh'la görüşmesi gerekiyordu; Davies kendisiyle konuşmak istiyordu; Adams baskın hakkında ayrıntılı rapor bekliyordu... Bu kadar iş varken insan nasıl yatıp uyurdu?

Şimdi de şu toplantı vardı. Saatine baktı. Sekiz buçuk... toplantı çoktan başlamış olmalıydı. Bütün bu sıkıntılardan sonra bir de toplantı! Bununla beraber, bu toplantı kendi fikriydi, değil mi? Grenville'in yaradılışı...

Bergman'ın nerede olduğunu merakla düşündü. Belki de hâlâ kız kardeşiyle beraberdi... Toplantıya biraz geç gelebileceğini söylemişti. Norveçli gerçek bir erkekti. Davies'in söyledikleri doğruysa, Norveçli yan gelip yatacağı yerde, diğerleri tehlikeye girerken eli kolu bağlı oturup beklemek istememişti. Çok alçaktan uçtukları *zaman*, her aceminin korkacağı gibi o da çok korkmuş olmalıydı. Fakat her şeyi olduğu gibi kabul etmişti. Makineli tüfekte koca gemiye bir zararları dokunamayacağı halde, hiç değilse onları oyalamayı başarmışlardı.

Grenville, Bergman'ın kız kardeşini merak etti. Savaşta oynanan oyunun ne demek olduğunu her halde biliyordu ve muhtemelen kardeşi baskına gittiğinde çok korkmuş olmalıydı. Acaba nasıl bir kadındı. Eğer Bergman'ın yarısı kadar bile cesursa, oldukça ilginç bir kişiliği var demektir. Tekrar saatine baktı... Toplantıya gidip onunla tanışmak fırsatı hâlâ var demektir. Bergman'la bir iki kadeh yuvarlayıp, tekrar yemekhanedeki toplantıya katılabilirlerdi...

Her zaman olduğu gibi, Grenville, karar verdimi, hemen uygulamaya geçerdi. Kaputunu giydi, altı mektubu aldı ve Nöbetçi Odasındaki görevliye verdi, sonra alanın çıkış kapısına doğru yürüdü.

Doğudan esen rüzgârla birlikte ince bir yağmur yağıyordu ve hava zifirî karanlıktı. Grenville, ayakkaşları çamura saplanınca yine uzun uzun

küfür etti. Yemekhanenin önünden geçerken iç-
riden gelen kahkahaları ve müzik sesi duydu. Kısa
bir süre sonra herkes kafayı bulacak ve havacılar
biraz olsun, çektikleri sıkıntıyı unutacaklardı.
Sırtının ve bacaklarının ağırlığını geçirmek için hızlı
hızlı yürüdü. Kapıdaki nöbetçi, gelenin kim
olduğunu anlayınca afilli bir selâm çaktı. Grenville,
selâma karşılık vererek kapıdan çıktı. Hana doğru
uzanan yol daha sakindi, ağaçların yapraklarından
damlayan yağmur damlalarının sesini duymak bile
mümkündü.

Grenville, gözleri karanlığa iyice alışınca, hanın
siuletini gördü. Elini kapının tokmağına attığı
sırada tereddütle durdu. Buraya gelmek için neden
böyle kötü bir geceyi seçmişti? Kötü bir ruh haleti
içindeydi ve kimseye karşı kibar davranabileceğini
sanmıyordu! Elini tokmaktan çekerken yine küfür
etti. Eğer mümkünse, verdiği karardan dönmek
alışkanlığı yoktu. İçeri gir, Bergman'ın kız
kardeşine merhaba de, sonra Bergman'ı alıp çık!
Belki de toplantı fikri pek fena değildi, çünkü insan
birkaç kadehten sonra gevşer, geçmişini unutmayı
başarabilirdi. Grenville anî bir kararla kapıyı itip
içeri girdi.

HANDAKİ KADINLAR VE HAVACILAR!.

Maisie, ezilen maden sesini duyduğu zaman oturma odasındaki barın arkasında bardakları yıkıyordu. Biraların başında esneyen yarım düzine kadar sivil, Maisie'nin peşinden koştu. Küçük bir araba, hanın duvarına bindirmişti. Arabanın içinde iki kişi vardı; biri iriyan, diğeri ufak tefekti. Maisie arabaya yaklaşırken gür sesli biri Kanada lehçesiyle konuştu:

— «Arabayı burada bırakırız küçük! Rot çıkmış olmalı. Yarın bir makinist gönderip baktırtırım.»

Maisie öfkeyle sordu:

— «Hey, ne oluyor? Araba yolunu böyle kapayamazsınız!..»

Gillibrand döndü. Kulaklarına kadar varan bir sırtıyla baktı.

— «Vay, vay! Eğer bu bizim küçük rüya kızımız değilse! Merhaba güzelim! İri kara gözler bugün nasıl? Kuzenin için parlıyor ha?»

Gillibrand kolunu Maisie'nin beline doladı. Maisie hemen geri çekildi.

— «Dokunma bana! Sen sarhoşsun!..»

Gillibrand yine sırtıttı.

— «Haksızlık ediyorsun yavrum.. Sana kur yapmak için sarhoş olmam gerekmez ki. Gel, Jimmie. Toplantıya gitmeden önce şurada iki tek parlatalım, ne dersin?»

İriyarı Kanadalı kolunu arkadaşının omuzuna

dolamış, salona girerken siviller çil yavrusu gibi dağıldılar. İki arkadaş, Maisie'nin arkasına sığınmış olduğu halde bara yaklaştılar.. Maisie, dikkatle Gillibrand'a bakarak:

— «Bak, burada olay çıksın istemeyiz.» Dedi.

Gillibrand taburelerden birine otururken kendisine bakanlara çapkınca göz kırptı.

— «Sen neden söz ediyorsun bebeğim? Jimmie ile merhaba demeye ve biraz çene çalmaya gelmiştik. Bir sakıncası mı var?»

Maisie gururlu bir sesle:

— «Fazla ileri gitmeyin yeter..» Dedi. «Bana da kur yapmaya kalkma!»

Gillibrand dirseklerini tezgâhın üzerine dayayıp ileri doğru abandı.

— «Hey, kızdığın zaman daha da güzel oluyorsun.»

Jimmie'ye döndü.

— «Öyle değil mi, küçük?»

Jimmie gülümsemeye çalışarak başını salladı. Gözlerinin üzerine birkaç tutam saç dökülünce, yüzü daha da sarı göründü. Sanki gerektiğinden fazla içmiş, her an kusmaya hazırmış gibiydi.

Gillibrand:

— «Bize iki bira ver güzelim!.. Olur mu? Sana da bir şey ikram etmek istiyorum..»

Maisie, iki bira açtı, kısa bir tereddütten sonra kendisine de bir kadeh cin koydu.

Gillibrand, Maisie'ye bir göz kırptı.

— «Hah, şöyle, güzelim.» Sonra Jimmie'ye döndü: «Bu sabahkinden biraz daha değişik, öyle değil mi, küçük?»

Jimmie'nin dudakları isteksiz bir gülümsemeye aralandı.

— «Evet.»

Gillibrand sırttı.

— «Refakat gemisinin üzerine gittiğimizde sağ kurtulamayacağımızı düşünmüştün, değil mi?»

Jimmie çatlak çatlak güldü.

— «Doğru. Sonumuzun geldiğini zannetmiştim.»

Kanadalı bir kahkaha attı ve Jimmie'nin sırtına vurdu.

— «Sen işi amcan Gillie'ye bırak... Seni her zaman kurtarır. Onlara gösterdik, bir kez daha bize ateş edecek olurlarsa, yine canlarına okuyacağız.»

Maisie büsbütün meraklandı.

— «Bu sabah neler oldu? Anlatabilir misin?»

Gillibrand yine göz kırptı.

— «Eğer ağzını sıkı tutacak olursan... Belki birkaç şey anlatabilirim.»

Maisie hemen söz verdi:

— «Kimseye söylemem. Söz. Nereye baskın yaptınız?»

— «Norveç sahillerindeki bir konvoyu. Canlarına okuduk. Jimmie sana anlatır.»

Maisie, sağa sola kaçamak bakışlar fırlatan Jimmie'ye baktı.

— «Gemi hatırdınız mı?»

Gillibrand uzun ve gür bir kahkaha attı.

— «Gemi batırdık mı? Eh, Hitler'in savaş gemilerinden biri eksildi, bebeğim. Bize ateş etti ve sancak tarafındaki kanadımda bir delik açtı, ben

de onu batırdım. Kanadımda açılan deliğin parçaları belki hâlâ düşüyordur.»

Maisie'nin kara gözleri iri iri açılmıştı ve heyecanlandığı belliydi.

— «Kanadında büyük bir delikle alana inen senin uçağın mıydı?»

Gillibrand sırttı.

— «Demek ki seyrediyordun.. Evet benim uçaktı. Sâdece kanadımızdaki delikle de kalmadık. Küçük sana anlatır...»

Gillibrand'ın konuşması bittiği zaman Maisie ne söyleyeceğini bilemiyordu, sâdece:

— «Oooh, tasavvur edemiyorum!» Diye mırıldanabildi.

Gillibrand iri elini salladı.

— «Boş ver canım, bu da birşey mi? Bundan daha iyi olan yüzlerce şey anlatabilirim... Belki bir gün anlatırım... Hey, ne oldu, küçük? Nereye gidiyorsun?»

Jimmie birdenbire sallanarak kapıya doğru yürümüştü. Gillibrand onun arkasından fırladı, biraz sonra yalnız döndü.

— «Garip çocuk!.. Yanında kalmamı istemedi. İyileşince geleceğini söyledi.» Maisie:

— «Ona fazla içirmemeliydin. Henüz çocuk denemek yaşta.» Dedi. Gillibrand'ın kaşları çatıldı.

— «Ne yapılabilir? Öğrenmesi gerekiyor. Bu zor bir oyun... Oyunda kalabilmek için her şeye göğüs germesini bilmen gerekir.»

— «Onu bu şekilde alıştıramazsın. Bu sabahki iş

onun sinirlerini bozmuş anlaşılan.. Sen olayı anlatırken onun gözleri birer cam parçası gibiydi.» Kanadalının birden dişleri sıkıldı.

— «Dur bakalım bir dakika! Jimmie hiç bir şeyden korkmaz ve sen de bu sözünü hiç unutma!.. İyi bir çocuktur... Anladın mı?» ..

Maisie, Gillibrand'ı yatıştırmak istermiş gibi:

— «Tamam, tamam.» Dedi. «Şu halde uykusunu alamadığı için yorgun, üstelik de içmiş. Uykusuzluk bazı insanların üzerinde etkili olur.»

Gillibrand'ın yüzü hemen aydınlanıverdi.

— «Bak bu doğru ve akla yakın.»

Bir an Maisie'ye dikkatle baktı, sonra yine sırtıttı.

— «İyi bir kızsın bebeğim. Fırsat bulursak buluşmaya ne dersin?»

Maisie şaşkınlıkla sordu:

— «Karın ya da bir kız arkadaşın yok mu?»

— «Bir kızım var elbette... Herkesin kızı vardır. Fakat mesele şimdi burada bulunmaması. Hâlen Londra'da..»

Maisie saçlarını, başının bir hareketiyle geriye attı.

— «İkinci planda kalmaya alışkın bir kişi değilim.»

— «İkinci planda kalmayacaksın, bebeğim. Burada benim en iyi kız arkadaşım olacaksın.. Bir arabam var... Birlikte uzun uzun gezebiliriz. Fena mı yâni?»

Maisie alaylı bir tavırla salonun duvarını işaret etti.

— «Yâni bir araban vardı, öyle değil mi?»

— «Üzülme. Nasılsa tamir edilir.»

Gillibrand bira bardağını kaldırarak ekledi:

— «Birlikte geçireceğimiz uzun yaz gecelerinin onuruna, bebeğim!..» Maisie, Gillibrand'ın sözünü düzeltti.

— «Akşamlarım.»

Gillibrand yine tatlı tatlı sırttı.

— «Peki güzelim... Şu halde, akşamların onuruna!..»

Jimmie bu sırada bara döndü. Yüzü bembeyazdı ve bardağına uzanan eli tir tir titriyordu. Gillibrand uzanıp bardağı Jimmie'nin önünden aldı.

— «Ona dokunma küçük!.. Mideni yatıştıracak bir şeyler iç.»

Kanadalı, Maisie'ye döndü:

— «Ona ne verebilirsin güzelim? Tezgâhın altında bir şeyler var mı?»

Maisie yarım kadeh konyak doldurup Jimmie'nin önüne sürdü.

— «Bu sana iyi gelir.»

Jimmie, Maisie'ye teşekkür ederek konyağı yudumladı. Jimmie'nin yanaklarına biraz kan geldi. Maisie, Gillibrand'ın gözlerinde onun Jimmie'ye duyduğu sevginin izlerini gördü.

— «Daha iyisin ya, küçük?»

Jimmie başıyla tesdik etti..

— «Teşekkür ederim. Bana ne olduğunu anlayamadım... Fazlaca bira içmiştim, belki araba tutmuştur..»

— «Elbette, yorgun da olmalısın. Boş ver, herkesin başına böyle şeyler gelebilir. Biliyor musun, biraz dinlenmelisin. İnsanların arada sırada dinlenmeye ihtiyaçları vardır.»

Jimmie kızardı:

— «Yorgun değilim. Hiç bir şeyim yok.»

Jimmie'nin sesi tizleşmişti. Gillibrand anlayışlı bir tavırla elini salladı.

— «Bunu söylemen gereksiz. Bilmez miyim? Beni yanlış anladın. Biraz daha eğlenmeni tavsiye ediyorum, o kadar. Kendine bir kız arkadaş bulmalısın... Kızlar insanın sinirlerini yatıştırır.» Gillibrand sözünün burasında Maisie'ye baktı:

— «Öyle değil mi güzelim?»

— «Bilmem! Bana böyle şeyler sorma!»

— «Doğru söylüyorum. İnsan bütün dertlerini unuttur. Kız arkadaş edinmemek büyük bir kayıptır, dostum.»

Maisie, Jimmie'nin yine danlacağını düşünerek:

— «Saçma saçma konuşma.» Dedi.

Jimmie kendini toparlamış göründü. Hafifçe gülümseyerek:

— «Yâ kes artık, Maisie'yi ben de davet ederim!» Dedi. «Ne içersin?.. Yine bira mı?»

Gillibrand, Jimmie'nin kendini toparlamasına sevindi ve sahibi tarafından okşanan, kuyruğunu sallayarak sıçrayan bir köpek gibi adeta yerinde hopladı:

— «Aslan be! Böylesi daha iyi!»

Sırtarak Maisie'ye baktı: «Ona göz kulak olmam gerekir, öyle değil mi, güzelim?»

Maisie, Jimmie'ye cesaret verircesine göz kırparak:

— «Elbette ona göz kulak olmalısın!» Dedi.

Kapının tokmağı gıcırdadı. Gillibrand dönüp baktı, sonra âdeta kaskatı kesildi. Grenville, bara doğru yaklaşıyordu.

— «İyi akşamlar , kaptan.»

Grenville hem ona hem de Jimmie'ye başıyla selâm verdi, sonra Maisie'ye döndü.

— «Teğmen Bergman'la kız kardeşini görmek istiyorum. Geçebilir miyim?»

Maisie, Grenville'in sesindeki otoriter ifade üzerine aceleyle:

— «Elbette efendim!.. Öyle sanıyorum ki, şu anda oturma odasındalar..» Dedi.

Sonra tezgâhın üzerindeki kapağı kaldırdı.

— «Böyle buyurun efendim. Bu kapıdan geçip holün karşısındaki kapıdan girin.. Tam karşıdaki kapı!..»

Grenville başıyla teşekkür ettiğini bildiren bir işaret yaptı ve gösterilen tarafa doğru yürüdü. Maisie, kapağı tekrar kapadıktan sonra merakla sordu:

— «Kimdi bu adam? Ona kaptan dedin. Yoksa Greenville'ini?» Gillibrand ağzına bir çıklet atarken:

— «İyi bildin güzelim, ta kendisi. Tutumuna bakarsan bu sabahki olaydan ötürü beni henüz bağışlamamış.» Dedi.

Maisie şaşkınlıkla başını salladı.

— «Roy Grenville ha? Oysa, kardeşimden daha yaşlı değil. İnsan inanamıyor, öyle değil mi?»

Grenville, Hilde'yi görür görmez Bergman'ın kardeşi olduğunu anladı. Hilde'nin gözleri ve alnı, Bergman'a çok benziyordu. Hilde yerinden kalkmadan Grenville'e gülümseyerek baktı.

Grenville:

— «Herhalde Miss Bergman olacaksınız, Teğmen Bergman'ın kız kardeşi. Değil mi?» Dedi.

Genç kadının ses tonu Grenville'in yanılmadığını gösteriyordu:

— «Evet, ismim Hilde Bergman. Kardeşimi mi arıyordunuz?» Grenville başıyla işaret etti:

— «İsmim Grenville. Kardeşinizin burada olduğunu sanıyordum.»

Hilde'nin bakışlarında garip bir ifade belirdi ve bir süre konuşmadan durdu. Sonunda kelimeler dudaklarından döküldü:

— «İyi akşamlar binbaşım!.. Lütfen paltonuzu çıkarın. Bir içki alır mıydınız?»

Grenville başını hayır anlamında salladı.

— «Teşekkür ederim. Şimdi içmem. Sakıncası yoksa, paltomu da çıkartmayacağım. Fazla kалаacağımı sanmıyorum.»

— «Nasıl isterseniz.»

Hilde karşısındaki koltuğu işaret etti.

— «Kardeşim on beş dakika önce çıktı. Alanda bir toplantı yapılacağını ve orada bulunması gerektiğini söyledi.» Dikkatle Grenville'in yüzünü incelerken ekledi: «Yanılmıyorsam, toplantının tarafınızdan yapıldığını söyledi.»

Grenville Hilde'nin tavırlarında, kendi ismini duyduktan sonra bir değişiklik olduğunu hissetti. Hilde'nin gösterdiği koltuğa otururken kelimelerini dikkatle seçerek cevap verdi:

— «Evet, bir çeşit moral toplantısı... Bu nedenle fazla kalamayacağım. Fakat daha önce buraya gelip sizinle tanışmak istemiş ve Bargman'la birlikte üs'se dönmeyi düşünmüştüm.»

Grenville birden konuyu değiştirdi:

— «İngiltere'nin bu taraflarını bilir misiniz?»

— «Hayır, daha önce Yorkshire'da hiç bulunmamıştım.» Grenville, tahta kaplı duvarları işaret etti.

— «Bu handan memnun musunuz? Rahat mısınız?»

— «Ah, evet. Çok sevimli, eski bir han... Çok hoşuma gidiyor.»

Grenville birkaç dakika süreyle kendisini çok huzursuz hissetti. Savaştan önce olsaydı böyle bir kızla bulunmaktan büyük bir zevk duyardı, ama şimdi kendisini tamamen savaşa vermiş, savaştan başka şeylerle ilgilenmemeye alışmıştı. Bununla beraber odanın tahta duvarları, parlatılmış sarı oymaları arasında kendisini birden huzur içinde hissetti. Şöminenin odaya verdiği ısının da etkisi olmuş, gözkapakları ağırlaşmıştı. Karşısında oturan genç kadını inceledi. Çok güzel bir kadındı! Gür saçları ipek gibi yumuşacık görünüyordu. Hele sesi... Gözlerini kapayıp saatlarca onu sıkılmadan dinleyebilirdi. Yorgundu, günün ağırlığı hâlâ üzerindeydi. Gözlerini zorlukla açık tutarak kendini konuşmaya zorladı.

— «Burada henüz hayalet falan görmediniz mi? Hani, kara şövalyeler falan...»

Hilde bir kahkaha attı.

— «Hayır, henüz görmedim. Ama umudumu henüz yitirmiş değilim.»

— «Kardeşinizle hep böyle dolaşır mısınız?»

Hilde, bu sorunun önemini hemen kavradı:

— «Güvenlik içinde olduğu kabul edilirse, evet.»

Grenville başını salladı. Hilde durumu biliyordu... Konuşmasında bir sakınca yoktu.

— «Şu halde buraya neden gelmiş olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?»

— «Sizin filoyla çalıştığınızı biliyorum, o kadar.»

Grenville, Hilde'nin konvoy baskınından haberi olup olmadığını merakla düşündü. Hilde'nin sorduğu soru, Grenville'in aklından geçenleri anlamış olduğunu ortaya koydu.

— «Kardeşim bu sabah nasıldı? Becerebildi mi bari? Sizinle uçmuş olduğunu biliyorum.»

Grenville'in verdiği cevabın samimî olduğu şüphesizdi:

— «Çok iyiydi. Pek zevkli bir yolculuk değildi, ama cesaretle karşıladı.» Hilde basıyle tasdik etti:

— «Kendinden pek söz etmemekle beraber, sizin diğer uçakların ateşini kendi üzerinize çekmek için yaptıklarınızı söyledi. Cesurca bir davranış olduğunu düşünüyor.»

Şaşkınlık Grenville'in sesine sert bir ifade verdi:

— «Biraz abartmış sanırım... Tehlike sandığı kadar büyük değildi.» Hilde:

— «Kardeşim, herhangi bir olayı abartmayacak kadar çok tehlike görmüştür. Savaş başladığından beri birçok tehlikelere girip çıkıyor.»

Hilde'nin ses tonundaki anlam neydi? Bunu anlamak çok güçtü... Grenville:

— «Özellikle kardeşiniz gelmek istedi ve ısrar etti.»

Grenville doğru tahmin etmiş olduğunu hemen anladı. Ayrıca, Hilde'nin çok duygusal olduğu da gözünden kaçmıyordu.

Hilde, yüzünü Grenville'e çevirdi. Konuştuğu zaman sesi biraz boğuk çıkıyordu.

— «Neden olduğunu biliyorsunuz değil mi? Kardeşim, kendisi rahat rahat otururken diğerlerini tehlikeye gönderebilecek kişilerden değildir. Fakat hiç birinizin paylaşamayacağı kadar tehlikelere göğüs germek zorunluğunda... Korkunç tehlikeler. Sizin tehlikeleri de paylaşması büyük bir haksızlık.»

Grenville omuz silkti:

— «Haklısınız sanırım. Fakat bu kimin kabahati?»
Hilde sakın sesle:

— «Komuta yetkisindekilerin.» Dedi. «Onu kimse gitmeye zorlamamalıydı. Kimse onu beraberine almamalıydı.»

Grenville, hiç bir şeyde kendisini suçsuz görmeye alışkın değildi:

— «Bunu kardeşinize söylemelisiniz. Yapabileceğimiz bir şey yok.»

Hilde, başını yine başka tarafa çevirdi.

— «Onunla nasıl konuşabilirim? Bir erkeğin içindeki görev ve sorumluluk duygusu böylesine güçlü olursa, bir kadın ne yapabilir?»

Grenville'in sesi yumuşadı.

— «Doğrudur... Cesur kişiler inatçıdır. Fakat sizin yerinizde olsam, üstünde fazla durmazdım. Ona bir şey olmaz.»

Grenville saatine baktı ve şaşırarak ayağa kalktı:

— «Ne yazık ki gitmek zorundayım.»

Hilde de onun arkasından ayağa kalktı. Şimdi gözlerinde şaşkın bir ifade vardı:

— «Siz, tahayyül ettiğimden çok değişiksi-

niz!..» Bir an sustu, sonra tereddütle sözünü sürdürdü: «Bana bir şeyi açıklayabilir misiniz?» Hilde'nin sesinde istekli bir ifade vardı. Grenville döndü.

— «Elimden gelirse, evet.. Ne öğrenmek istiyorsunuz?»

— «Bugün altı adam kaybettiğinizi biliyorum. Neden bu gece bir toplantı yapıyorsunuz? Benim anlayamadığım bir şey...»

Hilde'nin bu sorusu Grenville'in en hassas yerine dokunmuştu.

— «Neden mi? Toplantıları severim de ondan.. Sarhoş olmaktan hoşlanırım... Kötü bir alışkanlığım. Altı adam kaybetmemin bununla ne ilişkisi olabilir?»

Hilde'nin gözlerindeki ifade Grenville'in içindeki duyguyu daha da körükledi.

— «Kardeşinizi merak etmeyin.. Eğer fazla sarhoş olursa, onu buraya kadar getirebilirim.»

Hilde'nin ılık bakışlı gözleri Grenville'in gözleri üzerinde durdu. Grenville bu gözlerin mavi derinliğine doğru battığını hissetti...

Grenville, için için küplere binerek döndü. Beş dakika sonra üs'teki yemekhanenin kapısını açtı. İçeri girdiğinde bir alkış tufanı koptu. Grenville, sigara dumanıyla dolu salonu geçti, barın önünde durdu, birinin eline tutuşturduğu içkiyi yudumladı. Bu dünya onun dünyasıydı... Bu dünyayı seçmişti, ve bu dünya alev alev yanıncaya kadar da kendisine özgü olacaktı, Kadehini dudaklarına kaldırıp tekrar içti.

Adams o gece han sahibinin mutfağına gitti. Karısının gelişinden beri, barın kapanışından son-

ra mutfaka gidip Kearns'la bir fincan çay içmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Kearns sakın yaradılıştan bir kişiydi ve Adams, ona gittikçe ısınıyor, bir yakınlık duyuyordu. Salıncaklı iki sandalyesi, düdüklü çaydanlığı ve sıcak havasıyla mutfak, onun için hanın karşısındaki cehennemden kaçıp sığınabileceğı bir sığınak oluyordu. Ayrıca, farkında olmadığı halde, karısından da böylece bir an için bile olsa kurtuluyordu. Adams'ın içinden gelen bir his, Kearns'ın güvenilebilecek bir kişi olduğunu söylüyordu ve haftalar geçtikçe bu hissinde yanılmadığını anlıyordu.

Bu gece düzeyin altına indiğı ilk geceydi. Nedeni basitti: Yarı sarhoştı. Kaybetmek Adams için her zaman güçtü ve bugün bir ayrıcalık göstermiyordu. Toplantıya gitmek isterdi, fakat duygularını saklayabileceğinden pek emin olamazdı. Karısı da böyle toplantılardan hoşlanmazdı. Bu nedenle, akşam Highgate'deki bir meyhanede tek başına içmiş, hana döndüğünde de kimseye görünmeden arka kapıdan girerek mutfaka gitmişti. Valerie'nin Adams'ın geldiğinden haberi yoktu, oysa Adams, onbeş dakikadan beri Kearns'le beraberdi.

Odanın sıcaklığı yavaş yavaş etkisini gösteriyordu. Adams birden şömineden döndü ve Kearns'a baktı.

— «Öğleden sonra gelen uçaklara dikkat ettin mi?»

Kearns piposunu doldurmakla meşgulken durdu.

— «Evet dostum, alana inişlerini gördük. Birkaçının kayıp olduğunu duydum.»

— «Altı kişi öldü. Dün gece onlardan biriyle

yemekhanede yan yana oturuyordum. Bana savaş bittiği zaman neler yapacağından söz ediyordu.»

Kearns ağır ağır, üzüntülü bir tavırla başını salladı:

— «Evet. Çok kötü ve boşuna kayıplar veriyoruz.»

— «Hep böyle. Günlerce, haftalarca, aylarca.. Kimin sağ kalacağını kimin öleceğini hiçbir zaman bilemezsin. Anıların seninle oyunlar oynamaya başlar... Hayaletleri yaşayanlarla karıştırırsın.»

— «Doğru. Savaş kötü, evlât.. Hem de çok kötü.»

Adams duygularının yine birbirine karıştığını hissetti. İleri doğru uzandığında, şömineden vuran ışık gözlüklerinin camında parıldadı.

— «Böyle olduğu halde, onları iyi anlıyorum. Ölmeden önce yaşıyorlar. Eski işlerini yapmıyorlar, yavaş yavaş ihtiyarlamamanın ne demek olduğunu bilmiyorlar. Bizim bir yılda yapabildiğimiz şeyleri bir gün içine sığdırmaya çalışıyorlar.»

Kearns başını salladı:

— «Savaşın iyi yönlerini göstermeye çalışma evlât. Savaş kötü bir şey. Biliyorum... Ben de savaş gördüm.»

Adams yan sarhoş, yarı ayık bir tavırla:

— «Biliyorum... Masa başında çalışıyorum. Eğer ben de onlar gibi savaşa katılmış olsaydım, ben de korkardım... Pekâlâ, her şeyi kabul ediyorum. Ama bir şeyi biliyorum...» Dedi.

Kearns sakın bir sesle sordu:

— «Neymiş o bildiğin, evlât?»

— «Şu. Savaşın sonunu getirenler yaşamın eskisi gibi olmadığım görecekler. Bazısı bunun nedenini bilmeyecek, ama ben biliyorum. Hiçbir zaman kendilerini güçlü hissedemeyecekler, koncaların neden açtığını bilmeyecekler, kızların böylesine güzel olduğunu anlamayacaklar. Peki, neden? Çünkü, ölümün eşğinde durmadıktan sonra, yaşamın gerçek güzelliğini hissedemeyecekler... Yaşamın kötü bir şaka olduğunu düşünmemek elimden gelmiyor.»

Onuncu Bölüm

**BOSTON, FOCKE - WULFLAR'LA
ÇARPIŞIYOR**

Barrett pencerenin önünde duruyor, parmaklarını sabırsız bir tavırla pencerenin pervazına vuruyordu. Kapının sertçe çalınması üzerine birden döndü ve bağırdı:

— «Girin.»

Grenville odaya girdi. Barrett konuşmadan önce Grenville'in kapıyı kapamasını bekledi.

— «Davies'le konuştum. Hava düzelir düzelmez bizim için bir iş çıktı.»

— «Bu kez nedir? Başka bir baskın mı?»

— «Allahtan ki hayır... Basit bir iş keşif... Tahminim, herkesin büyük bir gizlilikle sakladığı iş üzerinde. Vardığım sonuç bu...»

Grenville'i masanın üzerine serilmiş olan büyük Norveç haritasının başına götürdü. Sigara zifiriyle sararmış parmağıyla 61'inci Paralel dâiresinin üzerindeki sahili işaret etti.

— «Burada Svartfjord adı verilen bir fiyort var. Geçen gün bastırduğumuz konvoy, görünüşe göre buradan hareket etmiş. Çok dik, yaklaşık olarak yirmi beş mil uzunluğunda bir yer ve arkasında hidro-elektrik santrali ile gizlenmiş büyük bir yapı var. Bu binanın resmini çekeceğiz.»

Grenville, meraklı bakışlarını haritadan Barrett'in yüzüne çevirdi.

— «Ne olduğunu bilmiyor musun?»

Barrett, homurdandı:

— «Hayır. Ağızları çok sıkı.. Fakat önemli olduğu açık seçik ortada... Almanları aldatmak için oradan kaza ile geçmiş gibi görüneceğiz. Davies bütün planları hazırlayıp dün Bergman'a vermiş. Birkaç dakika sonra gidip onunla konuşacağız... Şu anda Adams'ın yanında. Seni personel hakkında konuşmak üzere çağırdım. Davies, bu iş için özellikle senin gitmeni istiyor... Demek ki çok önemli.. Fakat önce seninle konuşmak istediğimi söylerim.»

Grenville sordu:

— «Neden?»

Barrett biraz endişeli ve huzursuz göründü.

— «Bana biraz garip geldi. Almanları şüphelendirmek korkusuyla refakat göndermek istemiyorlar, oysa Almanlar her an tetikte olduklarına göre, önemli bir iş olmalı. Filo komutanımı bir dağ tepesinde kaybetmek istemem... Özellikle elimde gönderebileceğim yirmi küsur başka pilot varken..»

Grenville:

— «Dokuz bin metre yükseklikte devamlı devriye gezdiklerini sanmam..» Dedi.

Barrett yine homurdandı:

— «Eğer sen gidecek olursan, dokuz bin metreden aşağıya inme. Bir şey göremediğin takdirde de görmek için alçalma, hemen geri dön. Başka bir yolunu bulsunlar, Eğer o yükseklikten daha alçağa inecek olursan, düşürüleceğin gerçek..»

Barrett kaşlarını çatarak bir an sustu, sonra sözünü sürdürdü: «Davies'e bu iş için neden bir Spit kullanmadıklarını sordum. İki kez kullandıklarını, ama bir sonuç alamadıklarını söyledi. Araziyi tanıyan bir kişi olmadıkça, binanın ha-

vadan görülebilmesi mümkün değilmiş.. Bunun içinde eski Popsy'yi kullanmamış ve Bergman'ı da kılavuz olarak birlikte göndermemiz gerekiyor.» Grenville, Norveçlinin ismini duyunca şaşırdı.

— «Bergman da mı gelecek?»

Barrett başıyla tasdik etti:

— «Planın aslı bu.. Sizi binanın üzerine götürecek ve fotoğrafçıya kamerasının düğmesine ne zaman basması gerektiğini söyleyecek.»

Grenville'in yüz ifadesi ciddileşti.

— «Olmaz öyle şey! Onu bir kez baskına götürdüm, bir daha istemiyorum. Özellikle böyle bir iş için.»

Barrett şaşıracak Grenville'e baktı.

— «Ama baskında iyi iş başardığını söylemiş-tin!..»

— «O zaman başkaydı. Baskın da geceydi, hava kötüydü. Avcı uçaklarıyla karşılaşma olanağı çok zayıftı. Ama bu uçuş gündüz olacak. Geride topçum olmazsa, avcıların saldırısı karşısında ne yapabilirim?»

Barrett, Grenville'in haklı olduğunu başını sallayarak belirtti.

— «Haklısın elbette.»

Barrett düşünceli bir tavırla bıyıklarının ucunu çekiştirdi.

— «Hopkinson olmadan yapamazsın değil mi? Bergman onun yerini alır, sen de topçunu yanına alabilirsin, olmaz mı?»

Grenville'in ifadesi kesindi:

— «Hayır olmaz!. O bu işe karışmasın.. Bir hedefe saldırdığımızda, kurmay subayını beraber-

mizde götürmüyoruz, değil mi? Bergman da ötekiler gibi yapsın... Bize ayrıntıları versin ve karada kalsın. Resimleri çekeriz...»

Barrett düşünceli bir tavırla başını kaşıdı.

— «Neler hissettiğini biliyorum Roy, ama verilen emirlerin üstüne çıkamam. Nasılsa, bu konu üzerinde tartışmaya yer yok. İki Spit hâlen başarısız olmuş. Bergman'sız biz de başaramayabiliriz.»

Grenville beklenmedik bir ifadeyle:

— «Şu halde, beni bu işte yok bilin. Bergman'ı yanımda istemiyorum.» Dedi.

Barrett başını salladı.

— «Peki, benim için uygun. Bildiğim kadariyle şiddetli soğuk algınlığından yatıyorsun.. Tamam... Kimi tavsiye edersin? Milner'i mi?»

Grenville susuyordu, suratı asıktı. Barrett, dikkatle ona bakarak sorusunu tekrarladı. Grenville başını salladı:

— «Milner anjinden yatıyor. Buraya gelmeden önce öğrendim.»

— «Şu halde kimi tavsiye edeceksin? Young mu? Gillibrand mı?»

Grenville boğuk bir kahkaha attı.

— «Gillibrand! Adamı öldürmek mi istiyorsun? Gillibrand aşağıya kadar inip tekerleklerini binanın üzerine dokundurarak damının neden yapıldığını öğrenmek isteyecektir..»

Barrett sabırsızlanıyordu.

— «Şu halde bir teklifte bulunmalısın?»

Grenville isteksiz bir karara vardı:

— «Pekâlâ.. Ben gideceğim. Fakat bir daha onu yerde tutmaya bak!. Biz nakliye filosu değiliz.»

Barrett, önceki sözlerine rağmen rahatlamış göründü.

— «Böylesi daha iyi.. Seninle gitmediği için bir sürü soruşturmanın açılmasına neden olabilirdi. Peki, bu iş kararlaştırıldı demektir. Şimdi, gidip Adams'la Bergman'ı görüp durumu anlayalım..»

Grenville ile Barrett odaya girdiğinde, Adams'la Bergman bir yığın fotoğrafı incelemekle meşguldü. Adams, durum hakkında ayrıntılı bilgi almıştı ve Grenville'e açıklamayı da o yaptı.

Harita üzerindeki 'x' işaretini gösterdi.

— «Mümkün olursa saat 10,15'te Utvik'in sekiz mil kuzeyinde sahile bu noktadan yaklaşacaksınız. Bir dakika sonra anlayacağın gibi zaman faktörü çok önemli. Sahile yaklaştığında dokuz bin metrenin üzerindeki bir yükseklikte olmalısın.....

Adams'ın miyop gözleri Grenville'in yüzünde dolaştı.

— «Air Komodorla kararlaştırdığımız yükseklik. Üç kişilik personelle dokuz bin yüksekliği bulabilir misin?»

Grenville omuz silkti.

— «Davies her iki işi birden isteyemez, Eğer yolcu taşıyacaksam, bu kadar yüksekliğe ulaşamayacağım gerçek..»

Bergman, bulunduğu yere doğru fırlatılan bir bakıştan bunun nedenini anladı.. Endişeyle susarak bekledi. Barrett, Adams'ın bakışlarını yakaladı ve aceleyle söze karıştı.

— «Townsend'a, Popsy'deki kaldırılabilir her

şeyi boşaltmasını söyledim. Dokuz bin metreye, belki de daha yükseğe tırmanabileceğim sanıyoruz.»

Adams başıyla olumlu bir işaret verdi, sonra bakışlarını tekrar haritaya çevirdi:

— «Sahili geçtikten sonra, şuradaki küçük kasabaya, Hjelmastad'a gideceksin. Almanlar son zamanlarda Hjelmestad'da bir ordonat fabrikası kurmuşlar. Yaptığınız keşfin oraya yöneltildiği düşünülecek. Süratini hesaplayarak oraya beş dakika on beş saniyede ulaşacağını tahmin ediyoruz Sanki resim çekiyormuş gibi binanın üzerinde bir tur atacak, sonra aynı rota üzerinden güney batıya uzaklaşacaksın.»

Adams parmağıyla harita üzerinde kurşun kalemle işaretlenmiş bir noktayı gösterdi.

— «Bu rota senin Svartfjord'a paralel bir hat çizmene sebep olacak ve dikkat edeceğin gibi, aynı rota seni denize doğru batıya dönmeden önce güney batı yönüne götürecekt.»

Adams sanki söylediklerinin iyice anlaşılmasını istermiş gibi sustu, sonra devam etti: «Aynı rotayı izleyerek ilk kez sekiz mili katedeceksin. Buradaki bina.. Tam fiyortun sonunda... Ama resim çekebildiğin kadar çekeceksin, fiyortu dönünceye kadar.. Şüpheyi çekmemek için fiyortun dönüşünü izlemeyecek, doğru gidecek ve sahile burada varacaksın.»

Grenville sordu:

— «Focke - Wulf uçakları bu arada ne yapacaklar?»

Adams, her zaman ölüme gönderdiği kişilerin sorduğu sorulardan sıkılır ve şaşırırdı. Şaşkınlığını saklamak için öksürdü.

— «Bütün bunlar zaman faktörüyle orantılı. Sahilde on dört dakikadan fazla kalmayacaksın. Sahile ulaşınca kadar görülmediğini kabul ederek, kaçmak için epey vaktin olacak. Almanların elinde olan son model Fw 190 A-6 uçaklarının Voss ve Herdla'da olduğunu biliyoruz. Böyle olduğu halde bu süre içinde dokuz bin metreye ulaşmaları mümkün değil. Oldukça güvenlik içinde sayılacaksın.»

Grenville:

— «Şu yeni Focke-Wulf uçakları üzerinde kesin bilgileriniz var mı?» Diye sordu.

— «Hayır, ama ne kadar iyi olurlarsa olsunlar yirmi beş dakika içinde dokuz bin metreye ulaşabileceklerini sanmıyoruz.

Barrett endişeyle.

— «Pek iyimser bir plan.» Dedi

Adams:

— «Hem öyle hem de değil.» Dedi. «Sahilden itibaren hesaplanan on dört dakika çok yaklaşık bir tahmin... Belki daha da az zaman alabilir.»

Grenville haritayı ve ayrıntılarını inceliyordu:

— «Neden 10,15 bu kadar önemli? Daha erken gidemez miyiz?» Adams başını salladı.

— «Bunun için çok özel bir sebep var. Yılın bu zamanında güneş Svartfjord'un aşağısına kadar ulaşmaz. Fakat, binaya karşı olan dağların birini kaplayan büyük bir buzul kütlesi var. Yaptığı açı nedeniyle, saat 10,15 ile 10,45 arasında güneşi bir ayna gibi aşağılara kadar yansıtır. Bu da resim çekilmesi için gerekli ışığı sağlayabilir.» Barrett'in ağzı bir karış açılmıştı.

— «Bunu da kim düşündü?»

Adanıs, şimdiye kadar ağzını açmamış olan Norveçliyi işaret etti:

— «Teğmen Bergman'ın fikri. Adamlarından biri bizim adımıza işi yerinde incelemiş. Havanın güzel olacağını kabul edersek herhangi bir güçlükle karşılaşmayacağız.»

Barrett'in yüzünde karşısındakini takdir eden bir ifade belirdi.

— «Gerçekten de zekice bir düşünüş. Pekâlâ, haydi şimdi Towsend'in bizim yaşlı Popsy üzerinde yaptığı değişiklikleri görmeye gidelim.»

İki gün sonra, Bergman'ın Norveç'te çalışan adamlarından biri havanın çok elverişli olduğunu bildiren raporu gönderdi. O gece, daha güçlü motorları olan eski bir Boston uçağı P Popsy yolculuğunun ilk aşaması için havalandı. Sumburgh havaalanında yakıt ikmali yaptıktan sonra gün ışığında yolculuğuna başladı. Bu parlak kış sabahında gökyüzü berrak ve bulutsuzdu. Böyle bir günde savaş, ancak kötü bir kâbus olarak düşünülebilirdi.

Grenville, Boston'u yükseltmeye çalışmadan Kuzey Denizini aştı, sonra uçak ağır ağır maksimum yükseklik tavanına ulaştı. Uçak 8940 metreye yükseldiği halde... Bu yükseklik umulandan daha fazlaydı... Başarıyla dayandı. Hatta Norveç sahiline yaklaşmadan önce 300 metre daha yükselebilirdi, çünkü o zaman yakıt ağırlığında bir azalma olacaktı. Zaten bu yüksekliğe ulaşabilmesi için P Popsy'nin bu iş için gerekmeyen her türlü aksamı boşaltılmıştı. Uçağın Önde bulunan dört makineli tüfeğiyle birlikte, burnundaki zırh

da çıkarılmıştı. Arka tarette bulunan iki Bro-wing makinelisinin dışında, uçak tamamen savunmasızdı ve bütün güven uçağın kazanabileceği yükseklikti.

Tarette tek başına oturan Bergman, çevresindeki geniş boşluğu hayran hayran seyrediyordu. Şimdiye dek böylesine yükseğe çıkmamıştı ve geçirdiği tecrübe şaşırtıcıydı. Deniz dümdüz bir buz tabakası gibi görünüyordu. Üstündeki gökyüzü kubbesi duru mavi renkteydi ve gözündeki güneş gözlüğüne rağmen, güneşin kuvvetli ışığı gözlerini acıtırmasına yakıyordu. Bununla beraber soğuk tahmininden çok fazlaydı ve ayaklarıyla elleri âdeta buz kesmişti.

Bergman, Grenville'in uyarısını hatırlayarak bütün dikkatiyle aşağıyı kontrol ediyordu. Eğer bir düşman gemisi tarafından görülecek olurlarsa, geminin telsizle avcı uçaklarını uyaracağı kaçınılmaz bir gerçektir. Fakat aşağıda uçsuz bucaksız denizden başka hiç bir şey yoktu.

Pilot koltuğunda oturan Grenville, harekât planını kafasında tasarlıyordu. Kıyıdan içeri daldıklarında görülmedikleri düşünülecek olursa mesele yoktu. Şu buzullardan ışık yansıma meselesi zekice düşünülmüştü... Hileye karşı hile...

Grenville gözlerini sıkıca yumdu, sonra tekrar açtı. Karşısındaki gösterge tablosu bulanık görünüyordu. Altimetre, hava - hız göstergesi, basınç, ısı ve yağ göstergeleri... Sıra sıra dizilmiş daha bir sürü göstergeler sanki titriyor, gözlerinden uzaklaşmış gibi görünüyordu. Her halde sinirleri etkileyen şiddetli soğuk olmalıydı. Bacaklarında hissettiği soğukluk sırtına doğru yayılıyordu... Ayağa kalkıp gerinebilmek için neler vermezdi! Bir dakika kadar oksijenini sonuna kadar

açtı ve gözlerinin önündeki gösterge tablosunu net olarak görebildi.

Yana doğru baktı. Hava o âna kadar çok iyiydi... On derecede geniş bir bulut tabakası vardı, ama fazlaca uzamıyordu. Böyle olması uygundu aksi takdirde fiyortların bulutlarla örtülmesi, buzul üzerinde ışık yansımaları olsun ya da olmasın, kendileri için çok tehlikeli olurdu...

Kulaklarında Hoppy'nin her zamanki neşeli sesi çınladı:

— «Rotadan iki derece ayrıldık kaptan.»

Grenville bir küfür savurdu. Şu Allanın cezası seyir görevlileri... Rotadan bir milim ayrılmak istemezlerdi. Grenville, pusulasını kontrol etti, Hoppy'nin haklı olduğunu anladı, ve Boston'u hafifçe iskele tarafına yatırdı. Koca uçak mavi boşlukta bir nokta gibi görünüyordu...

Önceleri, deniz yüzeyine inmiş bir bulut gibi görünen sis, beş dakika sonra karla kaplı kıyı haline dönmüştü. Grenville rotasını kontrol etti ve uçağı biraz iskele tarafına döndürdü, sonra Sumburgh'dan ayrılışından beri ancak birkaç kelime konuştuğu Bergman'a seslendi:

— «Tam karşımızda görünen sizin sahiller, değil mi? Sahili geçerseniz doğrudan Hjeltnestad'a ulaşacağınız, doğru mu?»

Bergman araziye inceledi.

— «Doğru, Roy.. Rotayı dosdoğru izleyelim.»

— «Gözlerini dört aç, özellikle güneşe doğru.» Bergman gözleri sulanıncaya kadar çevresini araştırdı, ama büyük boşlukta yalnız olduklarını gördü. Bu yükseklikten siyah beyaz lekeler hâlinde görülen dağlar giderek yaklaştı, nihayet sahilden karanın içlerine doğru daldılar. Berg-

man, kendisine yasak olan bu topraklara baktı ve Nazilere karşı duyduğu kin bir kat daha arttı.

Alarm verilmiş olmalıydı ve muhtemelen Alman avcı uçakları karla kaplı pistlerden havalanmak üzereydi. Bununla beraber, Hjelmestad'a yaklaşıırken Kutup bölgesinin dağları bomboş görünüyordu.

Tareti içinde sinirleri iyice gerilmiş oturan Bergman, sahilden şehre kadar olan uçuşlarının süresini hesaplıyordu. Şehre varmaları için beş dakika on sekiz saniye kala Grenville'in sesi duyuldu:

— «Şimdi daire çizmeye başlıyorum, tamam mı?»

— «Tamam, Roy.»

Şehir, çevresindeki karların da yardımıyla yarı yarıya gizlenmiş gibiydi. Şehrin üzerinde geniş bir daire çizdiler.

Grenville'nin sesi tekrar duyuldu:

— «Şimdi şu fiyorduna doğru dönüyorum. Resim çekeceği zamanı Hoppy'ye bildirmelisin.»

Arka taraftaki Bergman, sahil çizgisinin kalktığını ve döndüğünü gördü. Boston şimdi yeni rotasına giriyordu. Dağlar zinciri birbirini izleyerek yavaş yavaş gerilerde kalıyordu. Havadan bulundukları yeri saptamak pek kolay olmuyordu, ama daha önce Adams'la üzerinde çalışmış oldukları haritanın yardımıyla Svartfjord'a yaklaştıklarını anladı.

Bergman, hemen Grenville'le Hoppy'ye bildirdi. Boston birkaç derece sancak tarafına döndü. Bergman sağ tarafına baktı. Birbirinden gümüşî renkli çizgiyle ayrılan iki sıra dağ hızla yaklaşı-

yordu. Dağlardan birinin zirvesi ötekilere göre çok daha parlaktı. Bergman maskesine sarıldı.

— «İşte orada! Tam karşıda. Dikkat edecek olursanız güneşin buzullar üzerinde parıldadığını göreceksiniz.. Bakın! Eğer yanılmıyorsak, gerekli resimleri çekebileceğimiz kadar ışık verecekler. Bina, buzul kütlesinin tam dibinde kalıyor.»

Grenville sessizdi. Bulunduğu yerden Bergman'-ın göremediği bir şeyler görüyordu...İncecik bir sirüs bulut grubu, fiyordun üzerine doğru geliyordu. Sirüs bulut grubu iki mil genişlikten fazla değildi ve bulutun arasından kara bulanık olarak görülebiliyordu. Eğer bulutlar fiyorda iyice yaklaşırsa, kameranın objektifini bulandıra-caktı. Bir dakika sonra durumu Hoppy de doğruladı.

— «Şu bulutlar işi bozacaklar, kaptan. Bulutların altına inemez miyiz?»

Grenville yine bir küfür savurdu. Buraya gelinceye kadar tek buluta rastlamamışlardı, oysa şimdi hedefleriyle aralarına işlerini bozacak bir bulut perdesi girmek üzereydi. Sirüs bulutlarına bakarken acele bir hesap yaptı. Bulutlar yaklaşık olarak 7200 metreyle 1800 metre altlarında görünüyordu. Fazla uzak sayılmazdı, ama önemli olan birkaç bin metreydi. Alman avcı uçakları, deniz dibinden yüzeye doğru hızla yükselmekte olan köpekbalıkları gibi harekete geçmiş olmalıydı. Uçaklar 6000 metreye kolaylıkla ulaşabilirlerdi, ama maksimum yükseklik tavanı olan 6000 metreden yukarı çıkamazlardı. Eğer uçağın yüksekliğini düşürecek olursa, avcılarının eline düşmüş olacaktı.

Sert bir sesle Bergman'ı aradı.

— «Dinle! Bir an için güvenliği unut. Şu bulu-

tun altına inebiliriz, ama bir kumar oynamış sayılırız. Başarabiliriz, ancak Alman avcıları da başarılı olabilirler. Ayrıca, üstümüze çıkacak olurlarsa, bizim için yükselebilmek tehlikeli bir serüven olur. Bu işi başka bir güne erteleyemez miyiz? Refakatle birlikte buraya bir keşif uçağının gelmesi sakıncalı mı?»

— «Mümkün olursa buraya refakat göndermek istemiyoruz, Roy. Niyetimizi açıkça ortaya koymuş oluruz.»

— «Bu iş, hayatımızı tehlikeye atacak kadar önemli, öyle mi?»

— «Son derece önemli!»

— «Şu halde yükseklik kaybedip bulutun altına *girerek şans denemek istiyorsun..»

— «Mümkünse evet.»

Grenville hemen uçağı burnunu aşağıya doğru çevirdi. Fiyorda henüz birkaç mil uzaklıkta bulundukları için dalışı sert yapmadı. Altimetrenin ibresi ağır ağır rakamların üzerinde dolaşmaya başladı... 8700 metre... 8100 metre... 7500 metre... Grenville'in dişleri sıkılmıştı, elleri terliyordu. Focke-Wulflar onun aklını kaçırdığım düşüneceklerdi...

7050 metrede buluta ulaşp bir saniyede geçtiler. Arkalarında kalan bulut, onları yükselmekte olan uçaklara karşı bir siluet halinde gösterecek ti. Karadan ateş edilmiyordu ve bu iyi bir işaretti. Demek ki Almanlar dağın eteğindeki binanın önemli olduğunu açığa vurmak istemiyordu. Grenville uçağı düzeltti ve Hoppy'nin talimatına uyarak hedefe doğru uçtu. Birkaç saniye sonra Hoppy resimleri çekmeye başladı. Grenville, artık aşağıdaki binanın önemini kesinlikle anladığından merakla baktı.

Svartfjord'un yaslandığı dağlar hatırı sayılacak derecede yüksekti. Dağların batı yakasında, fiyordun tam sonunda, Bergman'ın işaret etmiş olduğu buzullarla kaplı soğan şeklinde tepesi olan dağ vardı. Buzullar parlak yüzeylerinden hemen tanımlanabiliyordu. Grenville dürbünüyle baktığında, buzulların tam dibinde, çıkmaz bir sokağa sırtını dayamış gibi duran binanın ana hatlarını görebiliyordu. Bina bu yükseklikten çok küçük görünüyordu, ama büyük bir yapıt olduğu belliydi. Binanın üç tarafı da dağlarla çevriliydi ve binaya ancak daracık bir boğaz gibi görünen Svartfjord'dan yaklaşılabilirdi.

Grenville bu binanın resimlerinin neden böylesine önemli olduğunu bilmiyordu. Yollarına devam ederlerken bina gerilerde kaldı. Grenville, başını kaldırıp karşıya baktı. Binadan sekiz mil kadar ötede fiyord otuz derecelik sert bir dönüş yaparak denize dökülüyordu. Tam bu noktada dağlar ikiye yaran derin bir vadi vardı ve Svartfjord'a dökülen masmavi nehir görünüyordu. Gözlem yapmakta tecrübe sahibi olan Grenville, vadinin üzerinden geçerlerken hiç farkında olmadan bunları kafasına yerleştirmişti.

Rotalarını değiştirmeden dümdüz giderlerken Svartfjord da yavaş yavaş gerilerde kalıyordu. Grenville, Hoppy'nin sesini duydu:

— «Tamam kaptan.. Resimler çekildi...»

Hoppy'nin sözleri daha bitmeden Grenville, Boston'un burnunu dikti ve kaybettikleri yüksekliği kazanmaya çalıştı. Hâlen zaman limiti içinde bulunuyorlardı. Ama Focke-Wulf uçakları için 2100 metrenin ne demek olduğunu ancak Tanrı bilirdi...

Grenville, gözleri acırcasına bütün dikkatiyle

gökyüzünü kontrol ediyordu. Sirüs bulutları tahmininden de geniş bir alana yayılmıştı ve bulutun arkası hâlâ görülebiliyordu. Başım döndürdüğü zaman kalbi yerinden sökülecekmiş gibi hopladı. Bulutun bir kenarından fırlayan ve hemen gözden kaybolan şimşek gibi bir parıltı görmüştü.....

Alman avcı uçakları gelmişlerdi ve Boston'un üstünde uçuyorlardı. Yapılacak tek şey vardı... O da yeniden alçalmaktı. Kontrol kolunu hızla ileri doğru iterken Bergman'a seslendi:

— «Dinle beni! Bizim üstümüze çıkmayı başardılar... Bir ya da iki dakika sonra tepemize bineceklerdir. Reflektör kanatlarını aç ve emniyetin açık olduğunu kontrol et. Kafanı kullan ve tam tepene gelmedikçe ateş açma. Saptırma üzerinde söylediklerimin hepsini hatırlamaya çalış. Paniğe kapılma ve hangi yönden saldırdıklarını hiç aralıksız bana bildir. Sana yardımcı olmaya çalışacağım. Tamam mı?»

Bergman ağzının birden kupkuru kesildiğini hissetti.

— «Tamam Roy.»

Boston'un burnu eskisinden daha dik olarak aşağıya doğru dikildi. Bergman midesinde bir boşluk hissetti, sanki soluğu kesiliyordu. Motorların uğultusu da eskisinden çok yüksekti ve kulaklarına şiddetli baskı yapıyordu. Reflektör nişangâhını açınca gözlerinin önünde portakal renkli bir daire belirdi.

Grenville'in sesi yine duyuldu:

— «Güneşi kolla!»

Bergman, güneş gözlüğünün arkasından yukarı doğru baktı. Gözleri kamaştıran parlaklık içinde üç siyah nokta görür gibi oldu. Boston şimdi

doğuya doğru uçuyordu ve hızından gövdesi, kanatları rüzgâra yakalanmış bir yaprak gibi titriyordu. Bergman'a göre, uçağın kuyruğu neredeyse kopmak üzereydi.

Sonra Focke-Wulf ları ilk kez açıkça gördü. Biri çok yakındı, hemen hemen bin metreye yaklaşmıştı, diğer ikisi daha uzaktı.

Greville'e haykırdı:

— «Üç avcı... Kuyruk tarafımızdan yaklaşıyorlar...»

Grenville, Boston'u birdenbire pike dalışından çıkardı. Bergman, başının gövdesinden ayrılacağı zannetti. Boston'un bütün gövdesi bu kadar yüke itiraz etmek istercesine inlemeye başlamıştı.

Focke - Wulf hâlâ yirmi derece sancaktan yaklaşıyordu. Bergman uçağın ince uzun gövdesi-ne, kısacık kanatlarına ve şimdi daha net olarak görülen gövde ve kanatlarındaki gamaya büyülenmiş gibi baktı.

Grenville'in sesi kulaklarını çınlattı:

— «Takip yörüngesini genişletmek için sancak tarafına döneceğim. Bir an gözleri kararabilir. Dikkat et ve uçağının sarsıldığını görürsen makinelili ateşle.»

Boston sert bir dönüş yaptı. Nişangâhın arkasına sinmiş gibi duran Bergman, Focke - Wulf'un Boston'u izlemek isterken yaptığı dönüş sırasında kanatlarının dikildiğini gördü. Grenville'in taktiğini şimdi anlıyordu. Bu hızla giderken yapılan sert dönüş merkezkaçı hızlandırıyordu.

Bergman bir an belkemiğinde şiddetli bir acı hissetti, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. Focke - Wulf'un kanatlarının biraz daha dikildiğini gördü. Şimdi pilotu bile rahatlıkla gö-

rebiliyordu. Uçağın kendisinden üçyüz metre kadar uzakta olduğunu tahmin etti. Makineli tüfeklerinin namlusunu uçağa doğru çevirdi ve her an ateş etmeye hazır bekledi...

Focke - Wulf bir an tökezlenirmiş gibi oldu. Bergman, uçağın kanatlarının sarsıldığını açıkça gördü; uçağın burnu da biraz düşmüştü. Pilot bir an için sersemlemişti ve beklenen fırsat çıkmıştı. Uçağın radyal motorunu nişanladı ve tetiğe dokundu. Makineli tüfeğinin G.6 izli mermileri Focke - Wulf'un sancak tarafındaki kanat ucuna isabet etti. Bergman namluyu düzeltti ve dört saniye süreyle tekrar ateş etti... Çift Browning makineli tüfeğinin namlularından saniyede yirmi mermi fırlıyordu. İzli mermiler hedefini bulmuş gibi görünüyordu, ama Focke - Wulf'un da bunu doğruluyordu... Bergman bir kez daha ateş etti ve Alman avcı uçağının egzosundan beyaz glikol dumanlarının çıktığını gördü... Uçağın pervanesi birden durdu, sert bir hareketle yana yattı ve yeryüzüne doğru kaymaya başladı.

Bergman neşeyle bir çığlık attı ve düşmekte olan uçağın arkasından bir daha ateş etti.

— «Vurdum onu Roy.. Yaralandı. Vurdum onu!..»

Grenville'in boğuk sesi Bergman'ın konuşmasını yarıda kesti:

— «Dikkat et heyy.. Öteki uçaklara dikkat et.»

Bergman geriye bakınca midesinin büzüldüğü-nü hissetti. Geri kalan iki 190 yaklaşmışlar ve Boston'un dört yüz metre kadar gerisine sokulmuşlardı. Bergman şaşkınlıkla bakarken 190'ların kanatlarından parlak alevler Boston'a doğru uzandı. Bergman makinelisini kaldırdı, ama çok geç kalmıştı. Gözlerinin önündeki saydam kubbe

örümcek ağı gibi dağıldı ve bir patlamayla arkaya doğru fırladı. Bir an için yüzü acıyla burkuldu, sonra her şey zindan gibi karardı.

Grenville, top mermileriyle Boston'un şiddetle sarsıldığını hissetti. Bir saniye sonra mermilerden biri saydam kubbesinde iri bir delik açtı. Hava hızla boşluğa süzülürken Grenville'in başı şiddetle geriye savruldu. İzi mermiler şimşek gibi sağda solda çakmaya başladı.

Grenville, kontrolü tekrar kazanmak için Boston'u burguya geçirdi. Her zaman olduğu gibi, tehlike anında beyni birçok sorunu birden çözümlemeye çalışıyordu. Beyninin yarısı, çağrıya cevap vermeyen Bergman'ı düşünüyor, onun vurulduğunu tahmin ediyordu... Gözlerinin önüne Davies, Barrett, Hilde geliyordu..Tanrım! Beyninin öteki yarısı, bir kaçış yolu araştırıyordu; Araştırıyor, uygun bulmuyor, seçiyor ve beyni büyük bir süratle çalışıyordu...

Çok az da olsa bir kurtuluş çâresi vardı. İleri doğru uzandı, ve hızla yaklaştıkları dağları gözden geçirmeye başladı. Bir an avcılarının ateşi kesilmişti, ama onların peşinde olduklarını ve toparlandığı takdirde tekrar ateşe başlayacaklarını biliyordu. Grenville altimetrenin ibresine baktı... 1500 metre, 1200 metre, 1050 metre... Hâlen bazı dağların zirvesinin çok altlarına düşmüşlerdi... Eğer şu anda uçağın burnunu kaldırmazsa, sonları gelmiş demekti...

Boston, bütün gövdesi inlediği halde toparlandı. Focke-Wulf'lar hemen Boston'un üzerine atıldılar. Patlayıcı mermiler Boston'un yakıt depo-

sunu, motorlarını deldiler ve içindeki personeli yalayarak geçtiler.

Grenville, avcı uçaklarının ateşine aldırmadan hedefini araştırdı. Bir milden daha az bir uzaklıkta aradığı hedefi gördü. Boston'un burnunu tekrar aşağıya doğru çevirdi. Uçağın dağılmış olan rüzgârlığından süzülen hava kulaklarını sağır edecek kadar tiz bir ıslık çalıyordu. Güneş ışı-ğıyla parlayan, kar kaplı dağın zirvesi sancak tara-findaki kanadının ucundan hızla geçti; Boston sersemlemiş gibi hızla derin vadiye doğru yak-laştı...

Şimdi Boston güneş ışığından kurtulmuştu! Boston, iki yanı buzullarla kaplı derin vadide uçuyordu. Hemen altlarındaki yemyeşil suyun ka-yalar üzerinde köpüklerle aktığı açıkça görülüyordu. ..

Grenville, memnunlukla dişlerini sıktı. Başar-mıştı... Svartfjord'a doğru uzanan derin, ama da-racık vadide uçuyorlardı. Şimdi 190'lar hâlâ pe-şinde olduğu halde, bir kurtuluş olanağı var de-mekti. Boston'un motorlarından yükselen gürültü, dar vadide derin yankılar yapıyor, dağların zirvelerinden peşi peşine çığların kopmasına se-bep oluyordu.

Boston'un narin gövdesi iki merminin isabetiyle tekrar sarsıldı. Grenville biraz daha alçaldı. Focke - Wulfların silahları iki dereceye göre ayarlanmıştır... Almanların kusursuzluğu... Bu nedenle, Boston'un kış makinelerinden kurtu-labilmek için alçaktan uçmak zorunda kalırlar. Şimdi onların bu kusursuzluğunu onlara karşı kullan... Tamam... Daha da alçalmadan şimdi seni vuramazlar! Onları kandır... Aşağıya çek... İlerideki vadi yerine seni gözleyeceklerdir. İşte

bir ŧelâle geliyor... Sıkı dur... Aynı düzeyde kal... Biraz daha... Biraz daha... Şimdi!

Boston, bir kırlangıç balığı gibi birden sıçradı ve ŧelâleyi aştı. Hemen peşindeki 190'ların kurtulma ŧansı hemen hemen yok gibiydi. Pilotun refleksleri harekete geçmeden önce, yüksek yamaçlarla burun buruna kaldı. Uçak büyük bir patlama ve alevler arasında gözden kayboldu. İkinci Focke - Wulf'un pilotu kendine güvenini yitirince; hemen yükselip gün ışığına çıktı.

Grenville, geniş vadiye çıkmadan önce dar vadiyi sonuna kadar izledi. Henüz görünürde düşman uçakları yoktu, ama alarmin sürdürüğünü biliyordu. Tam sıfır yükseklikte Boston sahile doğru döndü.

Hoppy'nin boğuk sesi kulaklığında duyuldu:

— «Vay canına, kaptan, bu kez hapi yuttuğumuzu sanmıştım. Şu sırada neredeyse ayaklarımı yıkayacaktım. Bergman nasıl? Acaba yarası ağır mı?»

Grenville mırıldandı:

— «Bir dakikaya kadar anlamaya çalışacağız.»

P Popsy, ağaç tepelerinin biraz altında, mümkün olan bütün gizlenebilecek olanakları kullanarak yuvaya dönüşe hazırlandı.

ÖLÜMDEN KURTULUŞ VE AŞK

Maisie, Grenville'i özel oturma salonuna aldığı zaman salonda kimse yoktu. Henüz karartma perdeleri çekilmemiş olduğu için, salon pencerelerden vuran loş ışıkla aydınlıktı. Şöminede çıtır çıtır yanan odunların alevi de bu aydınlığa katkıda bulunuyordu.

Maisie alnına düşen bukleleri düzeltirken:

— «Miss Hilde odasında efendim.. Burada biraz beklerseniz, hemen çağırırım..» Dedi.

Grenville, bekleyeceğini bildirdi, sonra pencerenin önüne gitti. Akşamın alaca karanlığı hem gökyüzünün hem de yeryüzünün aydınlığını ağır ağır siliyordu. Barış içinde olan İngiltere'yle savaşta İngiltere arasında bir hudut meydana getiren yüksek tahta perdeler nedeniyle havaalanını görmesi mümkün olmuyordu. Bu tarafta insan hayatı son derece değerli, öteki taraftaysa istendiği gibi harcanabilecek kadar değersizdi. Ve bu iki dünyayı sâdece tahta bir perde ayırıyordu...

Grenville döndü ve odayı gözden geçirdi. Şöminedeki alevlerin ışığı sarı oymalar üzerinde parıldıyor, onlara neşeli bir hava veriyordu. Hiç kımıldamadan durdu, eski hanın sessizliğini dinlemeye çalıştı.

Sonra Hilde'nin ayak seslerini duyunca, nabızı hızlı hızlı atmaya başladı. Hilde odaya girdi, onu tanıdı, ağır adımlarla yaklaştı. Grenville hiç tereddüt etmeden konuştu:

— «Size biraz kötü bir haberim var, Miss

Bergman. Kardeşiniz yaralandı... Korkulacak bir şey değil.»

Hilde elini ağzına götürmesi üzerine alelacele ekledi:

— «İki ya da üç hafta kadar hastanede kalacak.»

Hilde çok cesurdu. Büyük bir çaba harcayarak sesinin titremesini önledi.

— «Ne oldu?»

Bu soruyu sorarken biraz daha yaklaşmış, eliyle belirsiz bir işaret yapmıştı.

— «Lütfen, oturun.»

Grenville ayakta durmayı tercih etti.

— «Bu sabah oldu. Bir resim çekmek için keşfe çıkmıştık. Focke - Wulf'ların saldırısına uğradık ve kardeşiniz yaralandı. Yarası ciddî değil, ama sağ omuzunda ve biraz sarsıntı geçirdi. İki haftaya kadar hiç bir şeyi kalmayacak.»

— «Şimdi nerede?»

— «Onu Setland Adasında bırakmak zorunda kaldım. Oradan bir hastahaneye kaldırılması için gereken işlemler yapıldı. Gerekli tedavinin yapıldığını görmeden de oradan ayrılmadım.»

Hilde sakın sesle sordu:

— «Bu kez ne yaptınız?»

— «Bağışlayın, anlayamadım.»

Hilde, gözlerini Grenville'in gözlerinden ayırmadı. Genç kadının gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı:

— «Kusura bakmayın sinirlerime hâkim olamıyorum. 1940 yılından beri kardeşim birçok kez uçmak zorunda kaldı, ancak görevinin zaten tehlikeli olduğu dikkate alınarak uçakların pilotla-

n ona karşı hiç değilse havadayken gereken dikkati gösterdiler. Sizinle ancak iki kez uçtu... Birincisinde hayatını bilerek tehlikeye attınız. İkincisinde onu yaralı olarak geri getirdiniz. İlk tanıştığımızda, onun sizinle tehlikeleri paylaşmak zorunda olmadığını söylemiştim, ama dikkate almamış gibi görünüyorsunuz.»

Geçirmiş olduğu tehlike henüz Grenville'in kafasından silinmemişti. Gerilmiş bir yay gibiydi ve kontrolü çok zordu. Bu nedenle öfkesine hâkim olabilmek için yumruklarını alabildiğine sıkı.

— «Onu bilerek yaraladığımı düşünmüyorsunuz değil mi? Bu iş onun göreviydi. Aldığım emir onu da yanıma almamı söylüyordu ve ben de emirlere karşı gelemezdim.»

— «Görevi neydi?»

Grenville:

— «Bunu kardeşinize sorun bana değil.» Dedi «Ben sadece bir şofördüm o kadar.»

Hilde şöminenin yanına gitti. Bir kolunu şöminenin mermer rafına dayayarak alevlere baktı. Şömineden yansıyan ışık genç kadının yüzünde kırılıyordu. Grenville farkında olmadan ona yaklaştı. Hilde başını çevirince onun kendisine iyice yaklaşmış olduğunu gördü. Grenville'in yüzündeki gerginlik, gözlerinin altındaki siyah lekeler gözünden kaçmadı.

Hilde kaşlarını hafifçe çatarak başını salladı.

— «Bağışlayın. Haksızlık ettim. İşin aslını öğrenmeden böyle konuşmamam gerekirdi.»

Grenville'in kanını ateşleyen Hilde'nin bu sözleri oldu. Birden genç kadını kollarından tutup kendisine doğru çekti ve dudaklarını Hilde'nin itiraz etmek üzere açılan dudaklarının üzerine

kapandı. Hilde'nin çırpınıp çırpınmadığının farkında bile değildi, yalnız dudakları genç kadının gözlerinde, yanaklarında ve ipek saçlarında dolaşırken onun Norveççe bir şeyler mırıldandığını duyuyordu.

Birdenbire salonun ışıkları yandı. Grenville bir an ne olduğunu anlayamadı. Kanlı gözlerini kapıya doğru çevirdi. Kapıda paltosu sırtında, şapkası başında, Valerie duruyordu. Kadının buz gibi sesi duyuldu:

— «Kusura bakmayın. Burada ne olduğunu elbette bilemezdim...»

Hilde, Grenville'in kollarından koparcasına ayrıldı. Grenville'in yüzünde öldürücü bir ifade vardı. Valerie bir an onun kendisine vuracağını zannederek kapıdan çekildi. Grenville önce tereddütle durdu, ağzının içinden bir küfür savurdu, sonra salondan çıktı. İki saniye sonra hanın ön kapısı çarparak kapandı. Şimdi hanın sessizliğinde sakın bir hava yoktu.

Bergman on altı gün sonra hastaneden döndü. Grenville'in bürosuna girdiği zaman Şubat ayının kasvetli günlerinden biriydi.

Bergman sol elini uzattı, çünkü sağ kolu, yağmurluğunun altında, boynuna asılmıştı. Yanağındaki morumsu şiş hâlâ geçmemişti ve gülümsemesi sırasında yüzüne garip bir ifade veriyordu.

— «Merhaba, Roy.. Seni tekrar gördüğüme sevindim..»

Grenville hemen ayağa fırladı ve elini uzattı. Yüzüne çocuksu bir ifade veren ender tebessümlerinden biriyle Bergman'a baktı.

— «Merhaba Finn.. Seni bu kadar çabuk beklemiyordum. Otur da olanları anlat. Önce bir sigara yak hele.»

Grenville'in ses tonundan Bergman, onunla dost olduğunu hemen anladı.

— «Döndüğüne sevindim doğrusu. Hepinizi özlemiştim.»

Grenville bir kahkaha attı.

— «Oysa biz seni pek özledik sayılmaz. Senin şu delice işlerinden ötürü biraz tatil yaptık sayılır.»

Bergman meraklanmıştı.

— «Sahi dinlenebildiniz mi? Benim tarafımdan bir görev gelmediğini biliyorum, ama anladığım kadarıyla Bombardıman Komutanlığının birkaç işini yapmışsınız.»

Grenville neşeyle başını salladı.

— «Öyle. Şöyle bazı basit işlerini yapıverdik.»

— «Nasıl işlerdi bunlar? Zor muydu?»

Grenville'in yüzü bir an için ifadesizleşti:

— «Şöyle böyle.. Daha da kötü olabilirdi.» Omuz silkti, sonra neşeyle «Eee, bize neler getirdin bakalım? Yine belâ mı?» Diye ekledi.

— «Daha sonra belki.. Fakat şu anda sana iyi bir haber getirdim. Bu sabah geleceklerini duydum ve doktoru kandırarak taburcu oldum. Onların gelişlerini görmek istedim. Her halde duymuşsunuzdur, öyle değil mi?»

Grenville başını evet anlamında salladı.

— «Evet. Davies geçen hafta söyledi.» Grenville sözünün burasında saatine bir göz attı. «Zamanını iyi ayarlamışsın. Her an gelebilirler...» Sonra bakışlarını Norveçlinin sevimli yüzüne kaldırdı:

— «Şimdi bize bir şeyler söyleyecekler mi?»

— «Evet. Hava Komodor'u gelecek, muhtemelen yarın.. Yapılmasını istediği eğitimden söz edecek sanırım. Elbette oldukça teknik şeyler olmalı... Benim bilgimin dışında kalan şeyler.»

Grenville fazla ısrar etmeden başını salladı. Dikkatle Bergman'a baktı.

— «Kız kardeşini gördün mü?»

— «Evet, buraya gelmeden önce uğradım.»

— «Seni ziyaret için hastaneye gelmiş miydi?»

Bergman şaşırılmış göründü.

— «Haberin yok mu? Hana hiç gitmedin mi?»

Grenville masasının üzerindeki cetvelle oynuyordu.

— «Pek vaktim olmadı... Fakat senden haber alabilmesini sağlamaya çalıştım.»

— «Hilde söyledi. Çok nazik davranmışsın, özellikle hastaneye gidebilmesi için yardımcı olmakla. Her neyse, artık hana sık sık gelirsın sanırım.»

Bergman çekinerek konuşurken bakışlarını Grenville'den kaçırdı.

— «Birbirinizi daha yakından tanımanızı istiyorum. Burada gerçek bir dostu yok... Şu yolculuklarımdan birinde başıma bir iş gelecek olursa çok yalnız kalacak. Onunla gerektiği şekilde ilgileneneğinden eminim. Böyle söylediğim için kusura bakmazsın, değil mi? Elbette, böyle konuşmaya hakkım yok, ama...»

Grenville birden Bergman'ın sözünü kesti:

— «Ben olsam onun için endişe duymazdım.»

Kısa, garip bir sessizlik oldu.. Uzaktan uzağa duyulan motor sesleri ikisi için de bir kurtuluş yolu oldu. Grenville hemen ayağa fırladı.

— «Onların sesine benziyor. Haydi, dışarı çıkıp bir göz atalım, ne dersin?»

Dışarıda yan yana durup, gri gökyüzüne baktılar. Uçak sesleri batıdan doğru gittikçe yaklaşıyordu. Grenville, Nissen barakalarının kamburu üzerinden işaret etti.

— «İşte oradalar!»

Alçak bulutların arasından sülün gibi iki uçak görüldü. Uçaklar uzun gövdeli, yüksek kuyruklu ve kısa kanatlıydı. Havaalanı üzerinde bir tur attılar. Motorlarının güçlü olduğu duyulan seslerinden anlaşılıyordu. Pilotlardan biri, piste otuz metre kala, motorlardan birini durdurur gibi oldu ve uçağı hafifçe yatırdı.

Grenville soluğunun altından:

— «Ne güzel şeyler!» Diye mırıldandı.

İki uçak birer tüy parçası gibi piste kondu, fren yaptı, sonra Kontrol Kulesine doğru ağır ağır ilerledi.

Grenville, dirseğıyle Bergman'ı dürttü.

— «Üç yıldan beri beklediğimiz uçaklar sanırım. Haydi, şunlara yakından bir göz atalım.»

Uçaklara karşı ilgi gösteren sâdece ikisi değildi. Alanın her yerinden uçaklara doğru koşuşanlar vardı. Uçak eksperleri takdir ısıkları çalışıyorlardı. Bakım subayı 12 silindirli Merlin motorunu bir kadının omuzunu okşar gibi okşuyordu. Cephane ikmal subayı başını kaldırıp bomba yuvalarına bakınca memnun memnun sıırttı. Havacılar ve makinistler arasında bir sürü söylenti yayıldı. Bu söylentilerden biri değişmeden kaldı. Bu uçak, bundan sekiz gün önce, ilk kez gündüz vakti Berlin'i bombalayan uçaktı... Yani 30 Ocak'-

ta... Havacılar birbirlerini dürterek uçağın güzelliğini ilerine sindirmeye çalışıyorlardı.

A. T. A. pilotu güzel haberi verdi. Evet, bu uçak, Berlin'i bombalayan uaktı ve 633'üncü Filo bu uçakla desteklenecekti. Şansları vardı... Çünkü uçak gerçekten güzeldi. Uçağın ismi neydi? Bu uçağa Mosquito ismini takmışlardı...

Akşamstne doğru Grenville'in telefonu çaldı. Mosquito'lardan biriyle uçmuştu ve neşesi yerindeydi. Ahizeyi kaldırdı, ismini söyledi, sonra donup kaldı. Hilde'nin sesi telefonda bile tatlı bir melodi gibi geliyordu.

— «O gün öğleden sonra size söylediklerim için özür dilemek istiyorum... Haberim yoktu, ama Finn'den her şeyi öğrendim ve kendimden çok utandım.. Beni bağıslayabilecek misiniz?»

Grenville dikkatle konuşmalıydı; ama ses tonu onu ele vermek için yeterliydi.

— «O gün neler hissettiğinizi biliyorum. Asıl ben özür dilemeliyim. Sinirlerim son derece gergindi ve çok yorgundum...»

Grenville'in sözü Hilde'nin tatlı sesiyle yarıda kaldı. Hilde sanki orada olmadığı halde yumuşak eliyle Grenville'in ağzını kapamıştı.

— «zr dilemenize gerek yok. Beni bağısladığınızı anlamam için Finn'le birlikte gelir misiniz?»

Grenville'in ağzı kurumuştu.

— «Evet. Evet, geleceğim.. Mümkün olduğu kadar erken.»

— «Teşekkür ederim. Şu halde Allahısmarladık... Şimdilik.»

— «Güle güle.»

Grenville ahizeyi ağır ağır indirdi. Elinin titremekte olduğuna hiç de şaşırmadı.

DAWSON VE GÖZLEMCİSİ'NİN ÖLÜMÜ

Davies ertesi sabah geldi ve yine Barrett'in bürosunda önceden olduğu gibi toplantı yaptı.. Onu dinleyenlerin hepsi, ondaki değişikliğin farkındaydı. Dana cansız görünüyordu. Varlığından birşeyler kaybetmiş gibiydi. Svartfjord'daki binanın önemi ona anlatılmış olmalıydı bu bilgi omuzlarının çekemeyeceği kadar ağırdı. Herkes dikkat kesilmiş, onun biraz tiz çıkan sesiyle anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu. — «Evet baylar, yeni uçaklarınızdan ilkinizi alınız.»

Bakışları Barrett'ten Grenville'e kayarken sözünü sürdürdü:

— «İçinizden bazılarının öğrendiği gibi, uçak fevkalâde.. Bir haftaya kadar hepiniz aynı uçaklara sahip olacaksınız. Artık elinizde işinizi görebileceğiniz bir uçak olmadığından yakınamayacaksınız, çünkü bunlar, günümüzün en hafif bombardıman uçaklarıdır. Önce, uçaklar hakkında birkaç söz söylemek isterim.»

Davies derin bir soluk aldı, sonra devam etti:

— «Bildiğiniz gibi, son günlerde Berlin'i gündüz aydınlığında bombaladı, Başarıyla geri dönmesi için güvenebileceği sâdece hızı vardı ve silâhsızdı. Uçak her ne kadar güzel ve hızlı olursa olsun yapmak zorunluğunda olduğunuz işler için silâha ihtiyacı olduğu tezini savunduk. Fakat ağır makinelinin yerleştirileceği yatağın bomba yataklarına kadar uzanacağını, bu takdirde

de bomba yükünün kısıtlanacağını anladık. Dikkat ettinizse yeni uçaklar 4.000 libre ağırlığında bomba alabilmektedir. Sonunda, uçak yapımcı-sıyla konuştuk ve büyük bir işi başardık. Kısa namlulu ağır makineli kullandılar ve namluyu uçağın burnuna yerleştirdiler, böylece bomba yataklarının kısıtlanmasına gidilmedi.. Tabiî, dört tüfek yerine iki tüfek kullandılar, ama bu da sizin için yeterlidir. Tam bomba yükü aldığınızda, silâhsız uçak kadar yüksek manevra yeteneğine ve hızına sahip olamayacaksınız, ama bombalarınızı attıktan sonra, her türlü Alman avcı uçağıyla başa çıkabilecek nitelikte birer avcı uçağı olacaksınız. Şimdiye kadar söylediklerime karşı soru sormak isteyen var mı?»

Yeni bombardıman uçaklarını görenlerin kafalarında tek soru vardı. Grenville herkes adına bu soruyu sordu:

— «Burunda kapak olmadığını gördüm. Gözlemci bombalarını nasıl kullanacak?»

— «Bu sorunun cevabı basit, çünkü gözlemcinin bombayı atması nişangâha bakmasına gerek yok yapacağınız işte nişangâh'a ihtiyacınız olmayacak.

Bir yerde nişangâhın olmaması iyi, çünkü makineli tüfeğin yerleştirilmesi için uçak burnunun sağlam olması gerekiyor.» Davies din-leyicilerden üçünün, yüzündeki sorgulu ifadeyi gördü: «Merak etmeyin... Her şeyi sonradan açıklayacağım. Şu anda söylenecek başka şeylerim var. Önce sizin üzerinizde yapılacak değişiklikler var. Bunun çok çabuk yapılması gerekiyor, çünkü iki haftadan önce eğitilmiş bir filonun hazırlanmasını istiyorum.

Bunun için çok fazla çalışmanın, yeniden örgütlenmenin gerektiğini biliyorum. Örneğin, topçularınız fazlalık olacak. On-

lar başka yere atanacaklar. Geri kalan pilotların ve gözlemcilerin öğrenecekleri çok şeyler olacak... Ve bu şeyleri de şimdiye dek görülmedik bir çabuklukla öğrenmek zorundalar. Vaktimiz azalıyor, inanın bana, zaman da bizim için çok değerli. Bu iş, tahmin ettiğimden de önemli. Çok büyük bir iş.»

Sözünü sürdüren Davies'in gözlerinde, söylediklerim doğrulayan bir ifade vardı. «Gereken şeyleri öğrendikten ve uçaklarınızı aldıktan sonra her gün Scotland'a uçacaksınız. Gözlem tümenine yardımcı olabilmeniz için size her zaman kullanacağınız birkaç rota hazırlandı. Orada, sizin için özel bir hedef hazırlanan derin bir vadi var. Bombalamaya hazırlandığınız asıl hedefe çok benzer.»

Davies sözünün burasında Grenville, Barrett ve Adams'a baktı:

— «Hedefin neresi olduğunu her halde anlamışsınızdır. Amacını size açıklamaya yetkili değilim... Belki hiç bir zaman açıklanmasına izin verilmez... Fakat Svartfjord'un dibindeki o binayı bombalayacaksınız. Fakat...»

Davies bir an susup bakışlarını dinleyenlerin üzerinde gezdirdi. «...Sizden başka kimsenin bilmemesi gerekiyor. Eğitim başladığı zaman personel meraklanabilir... Meraklandıklarında sadece işlerine bakmalarını söylersiniz. Üçünüzün dışında kimsenin hedefi bilmemesi gerekiyor. Gizliliğin önem derecesini kelimelerle anlatmam imkânsız denecek kadar zor. Bu konuda tek kelime konuşan derhal askerî mahkemeye verilecek.»

Bu sözlerinin iyice yerleşmesini bekledikten sonra acıyla gülümsedi: «Böyle konuştuğum için kusura bakmayın, ama gerçek bu. Şimdi eğitim

meselesine gelelim. Scotland'daki bu vadinin, Svartfjord'daki vadinin benzeri olmasına dikkat edildi. Elbette, o vadi kadar derin değil, ancak bu ülkede ondan daha iyisini bulamadık. Vadinin sonunda hedef işaretlenmiştir. Umduğumuz gibi hedef vadinin dibinde olmayacak. Tamamen tersine, dağın yamacında, büyük ağaçların altında gizlenmiş olacak. Bombalarınızı orada deneyeceksiniz. Dağların arasından uçacaksınız, sert dönüş yapacak, geçecek ve geçerken de bombalarınızı bırakacaksınız. Santrfüj kuvveti bombalan hedefin üzerine çekecektir. Şimdi bomba nişangâhlarının ne kadar gereksiz olduğunu anlayabilirsiniz. Tamamen yeni bir teknik, ama çok çalışma ve deneme gerekli. Fakat bunu yapabileceğinize inanıyoruz!.. Gerçekte yapılmalıdır...» Davies'in sesi bir ton alçaldı.- «Hedefi görenleriniz ve hedefe yaklaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilenleriniz, bu fikrin arkasında yatan gerçeği anlayabilirler. Son brifingten önce başka hiçbir şey söyleyemem. Bu kadar. Birkaç dakika sonra Adams'ın bürosuna giderek işin teknik yönlerini inceleyeceğiz.. Sizinle birlikte ben de Scotland'a geleceğim ve ilk eğitimlerinizde sizlere yardımcı olmaya çalışacağım. Fakat şimdilik Özel Servis'le Teğmen Bergman'ın planladığı gibi, birleşik operasyon üzerinde konuşmak istiyorum. Genel durum şöyle:

Üç subay oturdukları yerde kıpırdandılar ve sargılı sağ kolunu dizine dayamış, ileri doğru uzanmış sakın sakın oturan Bergman'a kaçamak bir bakış fırlattılar. Sonra bakışları tekrar Hava Komodor'u Davies'in üzerinde durdu.

«Eğer gerçek hedefi görmedinizse, resmini gördünüz. Hedef, yirmi mil uzunluğunda inanılmaz kadar derin bir vadinin içinde. Almanlar

böyle bir hedefe saldırabilecek uçaklarımızın olmadığına inanıyorlar. Ama yine de tedbirli davranıyorlar... Çünkü hedef çok önemli... Almanlar bir saldırı karşısında uçakların küçümsenemeyecek kadar derin ve dar bir vadide uçmaları gerektiğini biliyorlar. Hiç bir uçak binayı yukarıdan bombalayamaz ve hiç bir uçak çevredeki dağlar nedeniyle binanın üzerine dalış yapamaz. Almanlar fiyort boyunca uçaksavar topları yerleştirmişler. Teğmen Bergman her şeyi düzenlediğini söylüyor... 88, 37 ve 20 mm.lik toplar... Tenny-son'u okudunuzsa, bu vadi, Ölüm Vâdisi'dir. Şimdiki durumunda bu vadiye saldırarak olursanız, karşılaşacağınız tehlike hem büyük hem de yararsız olacaktır. Almanlar çok dikkatli. Fakat bizim Özel Servisle Teğmen Bergman da uyumuyor. Norveçli vatanseverler hazır bekliyorlar. Ne yapacaklarını biliyorlar, tek ihtiyaçları işlerini sürdürebilmek için gerekli olan malzeme. Ve bu da sizlerin ikinci harekâtınız...»

Odadaki gergin hava hissedilir derecede artmıştı. Davies, parmağıyla başını önüne eğmiş oturan Bergman'ı işaret etti: «Nisan ayı içindeki belirli bir tarihte teğmen tekrar Norveç'e geçecek. Vatanseverlerle bağıntı kurarak bütün işlerin hazır olduğunu doğrulayacak. Bize gönderdiği haber üzerine bir gece oraya gidip gerekli malzemeyi onlara atacağız. Karışık malzemenin arasında hafif makineli tüfekler, cephaneye ve el bombaları bulunacak...»

Davies, Grenville'in yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi: «Bazılarınızın parçaları birbirine ekleyebildiğim görüyorum. Bu da tamam. Şimdiye kadar durum iyi... Vatanseverler gerekli malzemeyi alacaklar ve hazırlanacaklar. Siz de öyle. Bir ya da iki hafta sonra verilen belirli bir tarih-

te, her şey hazar olduktan, tekrar tekrar gözden geçirdikten, sonra işlerin saat gibi işlediğinden emin olunca, şafakla beraber hareket edeceksiniz... Bombalarınızı almış ve her şeye hazır olarak... Bu belirli tarihe kadar haftalarca hep aynı saatte kalkacağınız için kimsenin dikkatini çekmeyeceksiniz. Fakat bu kez gerçek bir işe girişeceksiniz. Svartfjord'daki şu binayı yok etmeye gideceksiniz. Bu arada Teğmen Bergman ve adamları öteki tarafta kendilerine düşen görevi sürdürecekler. Şafakta yapacakları sürpriz bir saldırıyla fiyort boyunca yerleştirilmiş olan Alman topçularını hareketsiz hale getirecekler. Bunlar siz havadayken olacak... Zaman ayarı çok önemlidir. Vatanseverlerin bu top yuvalarını Almanların takviye almasından sonra ellerinde uzun süre tutmaları imkânsız. Almanlar da, bina kendileri için çok önemli olduğundan, alarm alır almaz bütün güçleriyle hemen harekete geçecektir. Allah-tan ki bu top yuvaları çok تنها ve uzak yerlerde, bu nedenle de Almanların top yuvalarını tekrar ele geçirmeleri en azından bir ya da iki saat sürecektir. İşte bu saat içinde, baylar, sizler yeni Mossy uçaklarınızla, binaya doğru fiyort üzerinden uçacak, yumurtalarınızı özel bir şekilde bırakacak ve oradan hemen uzaklaşacaksınız. Eğer her şey yolunda gidecek olursa, bina tahrip edilmiş olacak ve vatanseverler Alman takviye birlikleri gelmeden önce oralardan uzaklaşmış olacaklar. Durumun, anlattığım gibi ve başarıya ulaşması şart. Kimse başarısızlık ihtimâlini aklının ucundan bile geçirmemeli... Koşullar çok ciddî.»

Bu konuşmayı izleyen sessizlik içinde Barret'in hırıltılı solukları açıkça işitiliyordu. Davies, söylediklerinin iyice anlaşıldığı kanısına varınca, konuşmasını daha hafif bir düzeyde sürdürdü:

— «Sakın merak etmeyin, bu işten de yüzümüzün akıyla çıkacağız. İşimizi tamamladıktan sonra da, dillere destan olacak bir parti vereceğiz.»

Toplantıyı izleyen iki hafta içinde 633'üncü Filo'nun Boston uçaklarından Mosquito uçaklarına geçiş eğitimleri hızla ilerledi. Hava topçuları başka yere atandılar ve onlardan boş kalan yerleri yedek dört pilotla gözlemci aldı... Davies, yedekleri bir ön tedbir olarak göndermişti. Âcil bir durum ortaya çıkabilir, filo başka bir işe gönderilebilir, bu iş sırasında kayıp verilebilir ve sonunda asıl iş gelip çatığında eğitilmiş adam eksikliği olabilirdi. Dört kişilik kadro fazlalığı, önceden bilinmeyen herhangi bir görev sırasında yararlı olabilirdi. Bu düşüncenin çok yerinde olduğu daha sonra açıkça belli oldu.

18 Şubat'ta filo personelinin yeteri kadar eğitildiği düşünüldükçe, eğitimin ikinci bölümüne geçildi. Bu süre içinde Grenville, Adams ve Barret, Scotland'a gittiler ve araziye yerden incelediler. Son beş gün içindeyse Grenville, hedefe sahte saldırılar yaparken ya Barrett ya da Davies, gözlemci olarak bulundu.

Önceleri, hedefi bombalamak şöyle dursun, hedefe yaklaşmak bile olanaksız gibi görünmüştü; ayrıca, Mosquito uçaklarından başka, manevra yeteneği üstün olmayan uçaklarla da böyle bir saldırının yapılmasının mümkün olamayacağı anlaşılmıştı. Hedef, bir dağın hemen dibinde ve ağaçların arasında bulunuyordu. Dağların arasına dalmak kolaydı, ama yalçın kayalara çarpıp parçalanmak işten bile değildi. Önce Grenville, bombasız olarak hedefe yaklaşmanın yollarını ve sal-

dirinin yapılabilmesi için hangi hızla gidilmesini araştırmak için denemeler yaptı. Aşağıdan seyredenlerin kalbini durduracak birkaç denemeden sonra uçak hızının 280 m.p.h. olacağını ve uçağın 200 yarıdada, kanatlar yere dikey olacak şekilde hedefe yaklaşacağım, sonra sancak tarafına 90 derece yatarak bombalarını atacağını ve tam gazla, delice bir tırmanışla yükselerek vadiden çıkabileceğini anladı.

İkinci sorun, bombaların ne zaman bırakılacağını hassas olarak saptanmasıydı. Bombaları pilot atacaktı ve koşullara göre, bu tamamen bir tahmin işiydi. Üçüncü günü Grenville'in aklına yeni bir fikir geldi. İskele motorunun burnu üzerine, hedefle aynı hizaya gelebilen muhtelif çizgiler çekti ve 11,5 librelık tecrübe bombaları atarak asıl hedefi bulmayı denedi. Sutton Craddock'a döndüğünde, makinistine motor burnu üzerine hedefle aynı hizaya gelebilecek kırmızı bir çizgi çektirdi. Ertesi günü, Mosquito ile hedefe yaklaştı, motorburnu üzerine çektirdiği kırmızı çizginin hedefle aynı hizaya gelmesini bekledi, sonra Davies'e işaret verdi. Daha sonra, hedefin iki tarafındaki gözlem barakalarının bildirdiğine göre, attığı tecrübe bombası hedef bölgesinin tam ortasına düşmüştü.

Bu kadarı yeterliydi. Zaten Davies daha önce, Svartfjord'un bombalanması sırasında bombanın hedefin elli yarıd çevresine düşmesinin yeterli olacağını söylemişti. Bunun üzerine Grenville, öteki Mosquito uçaklarının iskele motorlarının burnu üzerine de aynı kırmızı çizgilerin çizilmesini emretti. Daha sonra, ağır bombaların kullanılması sırasında bu çizgilerin yeri değişebilecekti, ama prensip değişmeyecekti.

Grenville bu bilgi ve tecrübesiyle, 18 Şubat sa-

banı adamlarına ayrıntılı bilgi verebilecek durumdaydı. Gelecek eğitim haftalarında onlardan neler beklediğini söyleyerek konuşmasını şöyle sürdürdü:

— «Benimle R/T ile dâima bağlantı kurun, ancak vadiye giren siz olmadıkça konuşmayın.. Vadinin havraya dönmesini istemiyorum. Mademki sessizlik söz konusu, şunu kafanıza iyice yerleştirin. Bu eğitim ve bununla ilgili her şey büyük bir gizlilik taşımaktadır. Bu konuda ne bir şey söylenmesini ne de herhangi bir şey yazılmasını istemiyorum. Ağzını açan kişi kendisinin hangi katır tarafından tepildiğini anlayamayacak...»

Aynı talimat yer personeline de ulaştırıldı ve eğitim başladı. Grenville'in de tahmin ettiği gibi eğitim insanın tüylerini diken diken yapacak kadar tehlikeliydi. Vadiye ilk giren uçaklar kendilerinden son derece emin görünüyorlardı, ama vadiden çıkarken birkaç saniye geç kalmışlardı. Grenville'in kulaklığı, karşıdaki tepeye çarpmamak için ellerinden gelen gayreti gösteren pilotların savurduğu küfürlerle doldu. O gün öğleden sonra yapılan iki saatlik eğitimde, ancak Sam Miller ile Gillibrand hedefe gereğince yaklaşp bombalarını attılar, ama bu başarı iki ağacın başına patladı. Gillibrand'ın T Tommy'si tek motorla dönerken, sancak kanadındaki Soğutucu radyatöre saplanmış olan çam dalı açıkça görülebiliyordu.

Ertesi günü eğitim daha başarılı oldu. öteki pilotlar da Mosquito'larını ustalıkla kullandılar ve vadiden tam zamanında çıktılar. Grenville, bunun üzerine aynı hareketi uçaklar daha süratli uçarken tekrarlattı. Eğitimin dördüncü günü, makinistler uçaklara on altışar 11,5 librelik deney

bombaları koydular ve uçaklar bu ağırlıkla uçtular. Bombalar her ne kadar hedefe tam isabet etmiyorsa da deneme daha başarılıydı. Ertesi gün bir felâket günü oldu. A Grubundan Dawson, Gillibrand gibi, hedefe daha yakın isabet kaydedebilmek için bekleme süresini fazlaca uzattı. Bu kez beklemesi umduğundan uzun oldu ve uçağını karşı tepenin yalçın kayalıklarından kurtaramadı. Mosquito, alevler içinde kayaların yosunlu dibine düştü. Grenville, bu olaya rağmen uçaklara birer deneme daha yaptırdı.

O gece yemekhane sessizdi. Hem Dawson hem de gözlemcisi arkadaşları arasında sevilen kişilerdi ve onların ölümü büyük üzüntü yaratmıştı.

Bütün güvenlik tedbirlerine rağmen kaçınılmaz bir olay meydana geldi. Üs Sansür Subayı, Grenville'e A. C. 1 Atkins tarafından sevgilisi Ruby Sampson'a yazılmış bir mektup verdi. Bilinen başlangıç ve sözlerden sonra, mektup şöyle devam ediyordu.

«Şimdi yeni uçaklarımız var görmelisin, sevgilim, ne zarif ve güzel uçaklar.. Ve her gün Scotland'a giderek özel eğitim görüyoruz...»

Grenville mektubun gerisini okumak gereğini duymadı. Acımasız ve güvenlik kurallarına bağlı kişiliği hemen yüzeye çıktı. Bütün filo personelinin toplanmasını emretti ve Atkins'i onların arasında yürüttü. Atkins'in önünde ve arkasında asılı olan tabelâlarda şöyle bir yazı vardı:

"Bana iyi bakın. Ağzını sıkı tutmasını bilmeyen kocakarı gibi geveze bir adamım"

Talihsiz A. C. 1 Atkins, öylesine perişan olmuş-

tu ki, yürüyüşünü tamamlamadan ağlamaya başladı.

Bu cezalandırma ne kadar kötü olmuşsa da, gösterdiği etki o kadar olumlu olmuştu. Sansüre tâbi tutulan bütün mektuplar çok sâde bir dille yazılıyor ve şundan bundan söz ediliyordu. Bu mektupları alan sevgililer mutlaka kendilerinin ihmâl edildiğini düşünüyorlardı. Bütün bunlara rağmen üs içindeki söylentilerin arkasını kesmek mümkün olamıyordu. Bu söylentilerden en garibi Gillibrand'ın ağzından çıkmıştı:

"öyle sanıyorum ki bu gidişle Hitler'in Bayyera'daki Kartal yuvasını bombalamaya hazırlanıyoruz."

Gillibrand, Jimmie'ye göz kırparken:

— «Havadan bombalanamayacağına göre Hitler'le Mussolini kızlarla eğlenirlerken pencerelerden bomba atacağız. Bütün bu eğitimlerin anlamı açık seçik ortada.»

Eğitim, işte bu söylentiler arasında sürüp gidiyordu.

JIMMIE BUNALIM GEÇİRİYOR

Kaputun üzeri değişik renklerle boyanmış olan eski araba radyotöründen dumanlar çıkartarak hanın önünde acı bir frenle durdu. Gil-librand kol saatini Maisie'nin burnunun dibine soktu.

— «İşte, sevgilim. Yirmi dakika erken geldik. Sana ne söylemiştim?»

Maisie, telleri çıkmış kanepenin üzerinde kı-mıldadı.

— «Ben arabayla döneceğimizi sanmıştım, uçakla değil! Sakın bir daha ben yanındayken böyle araba kullanma, anlaşıldı mı? Yıllardan beri bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum!..»

Gillibrand, Maisie'nin sırtını okşadı.

— «Ama hoşuna gitti! Virajları dönerken göz-lerinin pırıl pırıl yandığını görüyordum. Hoşuna gidiyordu, küçüğüm!..»

Maisie ellerini kanepeye dayayarak vücudunu biraz kaldırdı.

— «Hem şu oturduğum kanepenin telleri hakkında bir şeyler düşünmezsen bir daha seninle gelmem. İnsanın etini budunu çimdikleyip duruyor!.. Kendini bilen bir kız için oturulmaması gereken bir kanepede.» Gillibrand sırttı.

— «Tamir ederim. İzinden döndüğümde arabayı tanıyamayacaksın.» Maisie hemen gücendi.

— «Ah, elbette. Şimdi de kız arkadaşını görmeye gidiyorsun. Bununla beraber, bunca haftadır iyi vakit geçirmiştik, öyle değil mi?»

— «Haydi haydi, kıskanmaya başlama, İzinli olduğumda onu göreceğimi biliyordun. Senden saklamamıştım ki..»

Maisie, burnunu çekiştirdi, ama içinden Gillibrand'ın doğru söylediğini kabul ediyordu. Bir süre hiç konuşmadan oturdu. Gillibrand, Maisie' nin eline bir paket sigara tutuşturdu.

— «Küçüğüm gitmeden önce bir sigara tellendir. Biraz da neşelen.. Çabuk geçer, bir hafta nedir ki! Ondan sonra bıraktığımız yerden başlarız, ha?»

Maisie'nin gözleri öfkeyle parladı.

— «Sinirlerin çok sağlam doğrusu.. Sen Londra'da sevişirken ben burada parmaklarımla günleri sayıp bekleyeceğim ha! Sen beni ne sandın, düşkün bir kadın mı?»

Gillibrand onu kendisine çekti ve burnunu yanağına sürttü.

— «Çok iyisin güzelim.. İnsan iki kadından da hoşlanamaz mı yâni? Doğudaki bazı kişiler yüzlercesinden hoşlanıyor.. Bana bir öpücük ver, sevgilim. Hah şöyle...»

Maisie, Gillibrand'ın öpüşüne içtenlikle karşılık verdi. Ayrıldıkları zaman, Maisie'nin kara gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Ağdalı bir sesle:

— «Ben bir aptalım.» Dedi.

— «Ama, böyle konuşmamalısın..» Gillibrand, Maisie'yi kendine çekmeye çalıştı, ama bu kez Maisie, direndi:

— «Yeter artık, beni rahat bırak!» Diye mırıldandı.

Sonra eliyle havaalanını işaret etti.

— «Nasıl oluyor da izin alabiliyorsun? Bugünlerde çok çalıştığınızı sanıyordum.» Gillibrand sıırttı.

— «Öyleyiz. Ama ben uçurtmamı diğerlerinden çok daha iyi uçurttuğum için izin alabiliyorum. Yedi gün... Allah kahretsin, bir ay vermeliydiler!»

— «Sen yokken Jimmie ne yapacak?» Gillibrand birden ciddileşti. Kaşlarını hafifçe çatarak Maisie'ye döndü:

— «Aslında ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Geceleri biraz yalnız kalacaktır... kolayca arkadaş edinemeyecek kadar utangaçtır. Sen ona bakar mısın, ha?»

Maisie boğuk bir kahkaha attı. Alaylı:

— «Ben mi? Benden de ne güzel anne olur!»

— «Bilmem. Belki iyi bir anne olursun.. Jimmie de neden bir denemeyesin?»

Bu kelimeler üzerine Maisie'nin yanakları kızardı. Öfkesini Jimmie'den çıkartmak istedi.

— «Ondan sanki küçücük bir bebekmiş gibi söz ediyorsun. Erkek değil mi? Bizden ancak birkaç yaş daha küçük o kadar..»

Gillibrand başını salladı.

— «Pek iyi konuşamadığım için kelimelerle anlatmam mümkün değil. Fakat o çocuk bir bakıma henüz gelişmemiş.»

— «Utangaç... Bunu biliyorum.»

— «Daha da beter sevgilim.. Hayatı bizim görüş açımızdan görmüyor. Hayattan bir bakıma korkuyor. Ben böyle düşünüyorum.»

Maisie dikkatle Gillibrand'a bakarak:

— «Devam et.» Dedi.

Gillibrand eliyle çenesini oğuşturdu, sonra omuz silkti:

— «Hepsi bu kadar.. Başka söyleyeceğim bir şey yok.»

— «Yalan söylüyorsun. Sinirleri bozuk, öyle değil mi?» Gillibrand yine ciddileşti.

— «Küçüğüm bu sözü başkasına söyletmezdim! ..»

— «Biliyorum. Fakat bu gerçekleri değiştirmez. Sinirleri iyice bozuk ve sen de bunu biliyorsun.»

Gillibrand, başını karanlığa doğru çevirdi ve alabildiğine küfür etti, sonra başım salladı.

— «Evet, doğru. Kendi kendimi aldatmaya çalışıyordum, ama faydasız.. Son harekâtımız sırasında iyice bozuldu.»

— «Ne oldu?»

— «Hollanda üzerinde bir yere baskına gitmiştik. Alçaktan baskın veriyorduk ve bu yükseklikten sahil savunma toplarının namlularını görebilirsin. Eğer aralarından dikkatle yılan gibi süzülüp geçemezsen, seni hemen kuş gibi aşağı indiriverirler. Aralarından geçtik, ama Eindhoven üzerinde şiddetli bir baraj ateşiyle karşılaştık, işte o zaman oğlan çözüldü. Geriye dönüş rotasını veremiyordu... Hiç bir şey yapamıyordu... Bunun üzerine uçağı tekbaşına geri getirmek zorunda kaldım. Topların arasından tekrar geçebileceğimi sanmıyordum, ama nasılsa becerdik işte...»

Maisie'nin gözleri korkuyla irileşmişti.

— «Peki bu olaydan sonra onu yer görevine almadılar mı?»

Gillibrand'ın kalın kaşları çatıldı.

— «Onu rapor edeceğimi mi düşündün? Sen beni ne zannettin, küçüğüm? İspiyon muyum?»

— «Fakat ya yine sinirleri bozulursa? Hayatını böylesine tehlikeye atamazsın...»

Bir an için Gillibrand'ın dudakları tatlı bir te-
bessümle aralandı.

— «Korkma güzelim.. Beni kolay kolay hakla-
yamazlar.» Dedi

Sonra yüzü yine buruştu.

— «Oğlan o gece neler çekmedi ki! Hayatımda böyle şey görmemiştim. Ağladı... Doğru söylüyorum, ağladı! Hem de anneciğim diyerek ağladı! Zavallı kerata!»

Maisie'nin kirpikleri göz yaşıyla ıslanmıştı.

— «Ama mademki böyle hissediyor, onunla uçamazsın. Her ikiniz için de doğru değil. İkiniz de ölürsünüz.»

Gillibrand'ın suratı asıldı.

— «Anlayamıyorsun. Yer görevi almak istemiyor. Kimse bunu istemez. Yer görevi almaktansa her şeye razı.»

— «Şu halde ne yapmayı düşünüyorsun?»

Gillibrand, bahar gecesinin alaca karanlığına doğru baktı.

— «Bilmiyorum güzelim.. Üzerinde çok düşündüm, ama bir karara varamadım. Neden böyle olduğunu biliyorum, ama elimden bir şey gelmez.

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Annesi her halde o henüz küçükken ölmüş ve ihtiyar halasının yanında büyümüş. Sıkı sıkıya korse giyen cinsten bir kadınmış, nasıl olduklarını bilirsin... Ne sinemaya gitmesine, ne erkek ar-

kadaşıyle oynamasına ne de kızlarla arkadaşlık etmesine izin verirmiş. Bu savaş patlak verdiği zaman zavallı çocuk, evinin ön odasından dışarı henüz tek adım atmamış. Sonra da benim gibilerin yanına düşmüş. Bu haksızlık!»

— «Bu nedenle mi onu oraya buraya sürükleyip içmeye zorluyorsun?»

Gillibrand başıyla tasdik etti.

— «Ben şöyle düşünürüm... Katı bir savaştayız ve bu savaşa adım uydurabilmek için sen de katı olmalısın.. Oğlanı cesaretlendirdiğim takdirde, düzeleceğini düşünüyordum. Bu nedenle bir kız arkadaş edinmesini falan istiyordum... Şey, belki de hatalıydım... Nasılsa sınırları iyice bozulduğuna göre hatalı davranmış olmalıyım. Fakat benim düşüncem böyleydi.»

Maisie'nin bakışları Gillibrand'ın kırıksık yüzünde dolaştı.

— «Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?»

Gillibrand iri eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

— «Nasıl olduğunu bilirsin... Beraber yatıp kalktığın ve uçtuğun birine bağlanırsın. Bir bakıma da kendini ondan sorumlu tutarsın.»

Arabanın içi artık iyice karardığından Maisie'nin yüzü gölgede kalıyordu.

— «İzinde olduğun sırada ona bakmamı istiyorsun. Ne yapmamı istersin?» Gillibrand sevinerek Maisie'ye döndü.

— «Geceleri oğlanın yatağında tek başına titrediğini düşünmek istemiyorum. Buraya gelirse belki onunla biraz konuşur... Ona cesaret verebilir, onu biraz olsun gerçeklerden uzaklaştırabilir-sin. Hem bu civarda kız arkadaşın da vardır.

Onu birisiyle tanıştıramaz mısın? Elinden geleni yapmaya çalış, küçüğüm.» Maisie ağır ağır: — «Pekâlâ ,elimden geleni yapacağım.» Dedi. Gillibrand uzanıp Maisie'yi kendisine doğru çekti.

— «Tanrım, sen gerçekten bir meleksin! Eğer Joyce'den başkası olsaydı, emin ol iznimi burada, senin yanında geçirirdim. Sen gerçekten de iyisin!»

Maisie, Gillibrand'ın öpüşüne hırsla cevap verince, Gillibrand çok şaşırdı. Maisie birden ondan kurtulup arabadan indi. Konuştuğu zaman sesi boğuk ve uzaktan geliyormuş gibiydi.

— «Geç kaldım. Döndüğün zaman görüşürüz.»

Gillibrand, direksiyonun başından uzanarak el salladı.

— «Peki küçüğüm... Kendine iyi bak. Yakında yine görüşürüz.»

Maisie arabanın hareketini beklemeden koşarak uzaklaştı. Hanın kapısına yaklaştığında hüngür hüngür ağlıyordu.

Anson'un birinci motoru çalışınca, sancak tarafındaki kanadının ucuna konmuş olan birkaç serçe ürkererek kaçıştı. Uçuş elbisesi giymiş, başlığını ve paraşütünü takmış olan Bergman, Grenville'e dönerek elini uzattı.

— «Eh, tamam sanırım... Scotland'a gidiyoruz, iyi hava raporunu alınca da ver elini Norveç. Allahısmarladık, Roy, şansın açık olsun.»

Fazla duygulu olduğu zaman Grenville'in sesi sertti.

— «Şansa bizden çok senin ihtiyacın var.. Kendini boş tehlikelere atma.» Bergman gülümsedi.

— «Elimden gelirse yakalanmamaya bakacağım.» Grenville daha sert sesle:

— «Yakalanmamaya bak.» Dedi.

Makinistler uçağın iskele tarafındaki motoruyla uğraşıyorlardı. Motor iki kez çalıştı, ama tekrar sustu. Beklemekte olan iki adam dönüp baktılar. İkisi de içinde bulundukları andan biraz olsun sıyrıldıklarına memnundular.

Motor tekrar çalıştı, bu kez sesi düzgündü. Bergman, mavi gözlerini tekrar Grenville'e çevirdi.

— «Hilde'yi unutmazsın değil mi? Neden onu görmeden gittiğimi umarım anlattırır?» Grenville başını salladı.

— «Söyleyeceğim.. Sen onu hiç merak etme. Ona gereken ilgiyi göstereceğiz.» Bergman gülümsedi.

— «Merak etmiyorum, Roy... Hiç değilse bu kez.» Yine Grenville'in eline sarıldı.

— «Allahısmarladık, Roy.»

— «Güle güle, Finn.»

İki erkek bir an bakiştılar, sonra Bergman uçağa döndü. Grenville onun uçağa binişini seyretti ve Anson havalanıp ağaçların üzerinden yükselerek uzaklaşınca kadar da yerinden kımıldamadı. Sonra bürosuna döndü, birkaç dakika düşünceli düşünceli oturdu, sonra Barrett'i görmek için odasından çıktı.

— «Öğleden sonra bana ihtiyacın var mı?»

— «Hayır Roy, sanmıyorum. İstersen iki saat istirahat edebilirsin.»

— «Arabanı ödünç alabilir miyim?» Grenville, her ne kadar ilk kez böyle bir talepte bulunuyorsa da cevabın ne olacağını biliyordu. Barrett'in cömertliğini herkes bilirdi.

— «Arabanın nerede olduğunu biliyorsun, Boy. Alabilirsin!»

Grenville bürosuna döndüğünde Hilde'ye telefon etti.

— «Benimle bir araba gezintisi yapar mısın? İki saat vaktim var ve hava da çok güzel.»

Hilde'nin genizden gelme sesi memnunluğunu bildirdi.

— «Çok sevinirdim. Roy! Ne zaman gelirsin?..» Grenville, onbeş dakika sonra Hilde'yi handan aldı. Hilde arabaya doğru yürürken, Grenville'in içinde anlayamadığı bir sevinç dalgası dolaşıyordu. Hilde'nin başı açıktı ve sırtında omuzlarına attığı güvercin rengi bir palto vardı. Grenville'-nin yanına oturduğunda yüzündeki ifadeden son derece memnun olduğu belliydi.

— «Güzel bir sürpriz oldu, Roy!..» Grenville arabayı çalıştırırken cevap verdi:

— «Birkaç saat işten uzaklaşmayı düşündüm. Özellikle gitmek istediğin bir yer var mı?»

— «Hayır.. Nereye istersen gidebiliriz. Her yerde mutlu olabilirim.»

Grenville, kalbinin şimdiye dek hissetmediği bir şekilde hafiflediğini anladı. Belki de Bergman'-ın gidişine üzülmüyordu, çünkü Norveçliden çok hoşlanıyordu. İçindeki his, üsten uzaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Güzel bir gündü. Her tarafta bahar çiçekleri

göze çarpıyordu. Gökyüzünün eski sıkıcılığı kalmamıştı. Güneş parlıyor ve her tarafı ısıtıyordu. Bahar her yerdeydi... Beyaz papatyalar, yuva yapan kuşlar, yanaklarını yalayan ılık rüzgâr... Hep baharın müjdecileriydi. Fakat bütün bunlara karşı gösterdiği ilginin asıl faktörü yanında oturan genç kadındı ve bunu inkâr edemezdi. Zaten pembe yanakları, parlak sarı saçları ve parlayan gözleriyle asıl bahar bu genç kadındı.

Bir süre şundan bundan söz ettikten sonra ikisi de sustular. Sanki daha fazla konuşmalarının gereksizliğini anlamış gibiydiler. Kırılık bir yerden geçiyorlardı; biraz ötedeki deniz masmavi ve pırıl pırıldı.

Hilde:

— «Seni uzun zamandan beri böylesine neşeli görmemiştim, Roy. Neler oldu?» Dedi.

Grenville, asıl konuşması gereken konuya girmediği için kendi kendisini suçlayarak cevap verdi:

— «Hiç bir şey.. Bahar havasının verdiği neşe olmalı... Kış geride bırakmanın sevinci her halde.»

Hilde bir kahkaha attı.

— «Her halde güzel bir baskına çıkacağınız haberi almışsındır diye düşünmüştüm.»

Grenville'in neşesi birden kayboldu. Bergman'-m gidişi onu zaten yeteri kadar üzmüştü. Birden arabayı yolun kenarına çekerek durdu ve Hilde'-ye döndü.

— «Neden böyle konuşuyorsun?» Grenville'in yüz ifadesi karşısında Hilde'nin yüzündeki mutluluk izleri birden silindi.

— «Özür dilerim. Yanlış bir şey mi söyledim?»

— «Savaştan hoşlandığımı sanıyorsun, değil mi?»

Grenville, koşullar ne olursa olsun Hilde'nin dâima dürüst konuştuğunu öğrenmişti. Hilde bu kez de sakınmadan cevap verdi:

— «Evet. Böyle düşünmüştüm.»

— «Neden?»

Grenville'in ses tonuyla şaşırان Hilde tereddütle:

— «Pek emin değilim. Belki de filonla beraber çok fazla kaldığından ya da başkalarının söyledikleri sözlerden ötürü.» Dedi.

— «Benim hakkımda ne söylüyorlar?»

— «Daima savaşı düşündüğünü ve her zaman yeni taktikler üzerinde çalıştığını.»

Grenville kısaca:

— «Bu benim görevim.» Dedi.

Hilde yine tereddüt etti.

— «Evet, biliyorum. Fakat kimse senin kadar çok çalışmıyor...»

Hilde sözünün burasında elini hafifçe Grenville'in koluna koydu.

— «Lütfen söylediklerimi unut. Bir dakika önce çok mutlu görünüyordun. Lütfen yine gülümse... O zaman çok daha genç görünüyorsun.»

Grenville, kırların üzerinde dolaşan bulutların gölgelerine baktı. Diğerlerinin inanmasını istediği şeyleri inkâr ettirecek güce sahip olduğu için Hilde'ye içerliyordu ve sesinden kızmış olduğu açık seçik belli oluyordu.

— «Bu işten hoşlandığımı nasıl düşünebilirsin? Çocukları ölüme götürdükten sonra, ailelerine baş sağlığı dileyen mektubu yazmanın ne de-

inek olduğunu hiç düşündün mi? Beni ne sanıyorsun?»

Grenville'in acı sözlerine rağmen Hilde'nin gözleri pırıl pırıldı.

— «Lütfen devam et.»

Grenville, Hilde'nin yüz ifadesini görünce sesini yumuşattı.

— «Ne önemi var ki? Eğer inanmak istiyorsan, inançlarımı bozmama izin verme.» Hilde fısıltılı bir sesle:

— «İnanmak istemediğimi biliyorsun.» Dedi. «Lütfen, devam et. Senin hakkında bilmediğim birçok şey var. Ne hissettiğini bana anlat... Her şeyi söyle.»

Greenville'in bakışları uzaktaki denizin mavi sularına dikilmişti.

— «Savaşta nefret ederim. Ama saldırganlardan da nefret ederim... Her zaman da nefret etmişimdir. Utanmadığım tek nefret de bu.. Savaşta hemen önce Almanya'da tatildegdim ve Nazilerin neler yaptığını görüyordum. Ülkeme döndüğümde yedekler listesine yazıldım. Birkaç ay sonra savaş patlak verdi ve Naziler birkaç milyon insanı daha joplari altında inlettiler. Bundan sonra benim için hayatta tek şey vardı... Ne evlilik ne de meslek vardı... Bütün bu pis iş sona erinceye kadar da bunları düşünmeyecektim.»

Grenville'in sesine yine acı bir ifade geldi.

«öyle sanıyorum ki bu duygularla savaşta hoşlanma duygusu arasında büyük bir ayırım vardır.»

Hilde sakin sesle:

— «Bana kızma. Bunları sen söylemeden bilmenin imkânı olamazdı. Herkesi bütün bunların ter-

sine inanmaya zorladın. Neden böyle davranıyorsun, Roy?»

Grenville, denese bile bu soruyu cevaplandıramazdı. Sorunun cevabını vereceği yerde Bergman'dan söz etmeyi uygun buldu. Tahmin ettiği gibi Hilde haberi gözünü bile kırpmadan, soğukkanlılıkla dinledi, ama gözlerinde büyük bir şey kaybetmiş gibi bir ifade vardı.

— «Benim için kolay olacağını düşünerek böyle habersiz gittiğini biliyorum, ama bana veda etmiş olmasını isterdim. İçimde garip bir his var. Sanki büyük bir tehlikeye gidiyormuş gibi.»

— «Birkaç hafta sonra dönecek.» Hilde, çalılara doğru dalan bir serçeyi gözleriyle izleyerek:

— «Eh, nasılsa gitti ve bizim de yapabileceğimiz bir şey yok.» Dedi. Bir dakika kadar sustuktan sonra da ekledi: «Hem er ya da geç bu böyle olacaktı.»

Grenville'in tek takdir ettiği şey cesaretti. Sessizce genç kadını izledi.

Hilde birden Grenville'e döndü. Gülümseyerek:

— «Senden söz ediyorduk, Roy.» Dedi. «Savaşta başarılı olabilmek için savaştan başka hiçbir şeyi düşünmediğini söylüyordun. Doğru mu bu? Acaba bu duygularını sana biraz olsun yardım etmekle hafifletemez miyiz?»

— «Ne gibi? Bir kız, bir eş mi?» Grenville bu sözleri söyler söylemez kendi kendini ele verdiğini anladı.

Hilde'nin yüzüne üzüntülü bir ifade geldi. Acı bir tebessümle:

— «Bunun da belki yararı dokunabilir.» Dedi.

Grenville başını salladı.

— «Hayır! Her baskına çıkışında arkamda tırnaklarını yiyerek merak içinde bekleyen bir kadın bırakmak istemem. Zaten başımda yeteri kadar düşünce, omuzlarımda taşıyamayacağım kadar ağırlık var. Savaş sırasında erkeklerin duygusal davranışlara yer vermeleri bence çok anlamsız.»

Hilde yumuşak sesle sordu:

— «İnsanların duygusal olmalarını ve merakla tırnaklarını yemesini önleyebilir misin?»

— «Anlamsız düşüncelere kapılmalarını önleyebilirsin, evet. Öylesine çok ağlayan kadın gördüm ki, ıstıraplarından dünyayı bile feda edebilirlerdi...»

Hilde yine başını hemen çevirdi. Grenville'in bundan sonraki sözleriyle oldukça şaşırdı: «Savaştan sonra durum belki değişik olabilir, ama kimse bu kadar uzağı göremez.»

Hilde, çok tatlı bir sesle:

— «Bazıları görebilir. Bazı insanlar uzun süre bekleyebilirler.» Dedi.

Grenville bir kez daha Hilde'nin mavi gözlerinin içine gömülmekte olduğunu, onun bir çeşit söz verdiğini ve bu dakikayı hiç unutamayacağını hissetti.

MAISIE'YLE GEÇEN SAATLER

B araka dayanılmayacak kadar sessizdi. Tavandan sarkan ve hafif rüzgârla sallanan ampulün ışığı Gillibrand'ın boş yatağı üzerine vuruyordu. Jimmie, Gillibrand'ın pin-ap kızlarının resimlerini yapıştırdığı duvara baktı. Sanki bütün resimler Jimmie ile alay ediyor, onu güzellikleriyle büyülemeye çalışıyorlardı.

Jimmie, resimlerin alaycı bakışlarından kaçınmak için başını çevirdi. Şimdi tavandaki ampulün ışığı yüzüne düşüyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı... Tıpkı azarlanmış bir çocuğun yüz ifadesi gibi. Jimmie, birden alt dudağını ısırarak titremesini önledi. Birden ne yaptığını kavradı, ama dudaklarında dişlerinin yavaş yavaş pembeleşen izleri kalmıştı.

Gillie buradayken canı bu kadar sıkılmıyordu. Gillie zaten düşünecek zaman bırakmazdı. Bazen insan sıkılıverirdi, ama hiç değilse düşünceleriyle baş başa kalamazdı. Gillie gibi bir insan olmak ne güzeldi... Hiçbir şeyden korkmayan... Sonuçlarını düşünmeden yapmak istediği şeyi hemen yapan bir insan.

Evet, Gillie'den nefret ettiği zamanlar olmuştu. Şu refakat gemisine saldırdığı zaman ondan öylesine nefret etmişti ki! Haftalarca, geminin kendilerine doğru kalkmış, gözlerinin içine bakan top namlularını rüyalarında görmüştü... Tıpkı bir kâbus gibi. Bu anıyla sarsıldı, alnından terler boşandı. Scotland'daki eğitime girmeleri de

haksızlıktı. Ağacı yalayarak geçtiklerinde uçağın tehlikeli şekilde yatışı... İki gün sonra Dawson ve Taylor'un ölümleri... Alevler içinde yanmakta olan uçak... İşte bütün bu olaylar gözlerinin önünden gitmiyordu.

Bununla beraber, insanın Gillie'ye güvenmemesi mümkün değildi. Korkusuzca attığı kahkahaları insanın içini güvenle doldurur, insana korkusunu unuttururdu. Öylesine sert ve kendisinden emindi ki, hiçbir şeyin onu yıkamayacağı düşünülürdü.

Oysa hiç kimse ölümsüz olamazdı! Er ya da geç, ikisinin de ölümüne sebep olacaktı. İnsan onun kadar korkusuz bile olsa, bu oyuna daha ne kadar dayanabilirdi? Her geçen gün aralarından birkaçı ekşitiyordu. İnsan, Gillie ve Grenville gibi şanslı bile olsa, şans insana ne kadar süreyle yardımcı olabilirdi?

Şimdi de önlerinde yeni işleri vardı. Söylentilere ve çalışmalara dikkat edilecek olursa, bu işin bir intihar olduğu tahmin edilebilirdi.

«Jimmie düşündü ve birden paniğe kapıldığını hissetti. Sırtından önce kızgın, sonra buz gibi ter boşandı. Artık devam edemezdi; fazla dayanamazdı. Eindhoven üzerine yaptıkları baskın sinirlerini iyice bozmuştu. Eğer Gillie gibi bir pil^u olmasaydı, şimdi bütün filo onun korkaklığını öğrenmiş olacaktı. Fakat hepsi biliyordu... Artık sonunun geldiğini saklayamıyordu... Bütün bunları arkadaşlarının kendisiyle göz göze gelmekten kaçınmalarından, kendisine içki ısmarlarken gösterdikleri yakınlıktan anlayabiliyordu. Evet, durumu açıkça biliyorlardı.

Yakında M. O. da durumu öğrenecek, sonunda yer görevine verilecek ve herkes ona küçümser

gözlerle bakacaktı. Sicilinden L.M.F. harfleri hiç bir zaman kaybolmayacaktı. Moral çöküntüsü nedeniyle, yer görevine alınmıştır... Bu düşüncelere artık dayanamaz olmuştu. Gözleri doldu, yaptıkları haksızlıktı! Öteki arkadaşlarından daha çok ölümle burun buruna gelmişti, ama bunu kimse bilmiyordu. Bazı insanların Gillie, bazı insanların da kendisi gibi yetiştirilmeleri büyük bir haksızlıktı! Gillie hayatın bütün zevklerini tatmıştı. Kızlar Gillie'yi gördüklerinde gözleri parlayarak bakıyorlar, oysa kendisine aldırıyorlardı bile.

Burada biraz daha kalsa aklını oynatabilirdi, ama Yemekhaneye gidemezdi. Gillie ne demişti? Canı sıkıldığı zaman karşıdaki meyhaneye gidip Maisie ile çene çalabilirdi. Bundan hoşlanmıyordu... Maisie çok güzeldi... Acaba kendisine nasıl davranırdı? Maisie her zaman kendisine karşı iyi davranıyordu, ama onun bu davranışının Gillie yüzünden olduğunu biliyordu... Çünkü Maisie, Gillie'ye hayrandı.

Jimmie ancak onbeş dakika sonra karar verebildi. Nihayet, Maisie onu iyi karşılamazsa, hemen geri dönebilirdi...

Barda altı kişiden fazla müşteri yoktu. Jimmie, tezgâhın arkasında duran Maisie'ye korkarak yaklaştı. Fakat Maisie, parlak bir tebessümle Jimmie'ye baktı.

— «Merhaba şekerim.. Beni ne zaman görmeye geleceğini merak ediyordum doğrusu..» Maisie, eliyle barın önündeki tabureyi işaret ederken ekledi: «Otur şuraya da konuşalım. Ne içeceksin... Bira mı?»

Jimmie başıyla işaret etti:

— «Lütfen..» Bir an tereddüt etti, sonra bir

solukta: «Benimle bir şey içer inisiniz?» Diye sordu. Maisie'nin kaşları hayretle kalktı:

— «Hey, fena fikir değil! Elbette, içerim!..»

Maisie, Jimmie'nin birasını açarken, kendisine de tezgâhın altındaki bir şişeden içki koydu.

Maisie'nin üzerinde yakası oldukça açık, siyah satenden bir elbise vardı. Eğildiği zaman Jimmie göğüslerinin birleştiği yeri görebiliyordu. Jimmie bakışlarını utanarak Maisie'nin göğüslerine dikti.

— «İriyarı arkadaşını özledin, değil mi?»

Jimmie, Maisie'nin sesini duyunca irkildi. Genç kadının kendisine baktığını gördü. Belki de Maisie, onun nereye baktığının farkındaydı. Bu nedenle yüzü kıpkırmızı oldu ve kekeleydi:

— «Bağışla... Evet, evet!.. Onu özledim..»

Maisie, gözlerini birden kendi göğsüne indirdi ve onun nereye baktığını anladı. Bir an için kara gözlerinde çapkın bir ifade belirdi.

— «Onu özlediğine bahse girerim. Geceleri tek başına ne yapıyorsun?»

— «Hiç bir şey. Cumartesi gününden beri dışarı çıkmadım.»

Maisie, hoşnutsuzluğunu belirtti:

— «Beni görmeye gelebilirdin.. Sizlerden uzak sayılmam.»

Jimmie'nin yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Birasını yudumlarken bakışlarını Maisie'den kaçırması onun için büyük bir ıstıraptı. Maisie onu rahatlatmak için elinden geleni yapmaya çalıştı.

— «Bir akşam Highgate'deki Trocedero'ya git-

melisin. Bütün gençler oraya gider. Hem içecek bir şey bulursun, hem de bir sürü kız vardır.» Jimmie şaşırılmış göründü.

— «Kızlar oraya yalnız mı giderler?»

— «Elbette. Senin gibi genç arkadaşlar bulmak için giderler. Senin gibi gedikli ve bir gözlemci nereden bulurlar...»

Jimmie'nin gözlerine üzüntülü bir bakış geldi. — «Benim oraya gitmem gereksiz olacak.. Dans bilmem ve kızlardan yana utangacım.» Maisie yine hoşnutsuzca homurdandı.

— «Belki de onlara fazlaca kibar davranıyordur. Biraz sert olmalısın. Kızlar sert erkeklerden hoşlanırlar.»

Tam bu sırada dört sivil meyhaneye girdi. Maisie onların gelişinden pek memnun olmamış gibiydi.

— «İşte gelmeye başladılar... Daha da çoğalacaklar. Oysa ne güzel çene çalıyorduk. Sakın bir yere ayrılma, daha konuşacak çok şeyimiz var.»

Fakat nedense gece çok kalabalık oldu ve Maisie, Jimmie'yle çok az konuşma fırsatı bulabildi. Kapanma saati gelince, Maisie, ertesi gece de gelmesi için onu kandırdı.

Ertesi günü Jimmie'nin biraz erken gelmesi Maisie'yi şaşırttı. Jimmie'nin eski utangaçlığının kaybolmuş olduğu da gözünden kaçmadı. Salon kalabalıklaşmadan önce onunla epey konuştu ve savaştan önceki hayatından söz ettirdi. Sonunda Gillibrand'ın haklı olduğunu anladı; çocukluğu yalnız geçmişti. O gece Jimmie kendisinden biraz daha emin olarak iyi geceler dilerken ertesi akşam da geleceğine söz verdi.

Jimmie, her şeyde olduğu gibi bu başarısını

fazlaca abartıyordu. Gillibrand'ın yokluğunda Maisie'yi böyle sık sık görmesinin doğru olup olmadığını kendi kendisine sordu. Bu düşünce onu öylesine rahatsız ediyordu ki, Perşembe gecesi Maisie'nin bu konuda düşüncesini öğrenmeye karar verdi. Fakat utangaçlığı yine baskın çıktı ve cesaretini arttırmak için fazlaca içti. Saat dokuz sularında gözleriyle Maisie'yi, nereye giderse gitsin izlemeye başladı. Ona karşı içinde dayanılmaz bir istek vardı. Bununla beraber, hâlâ Gilibrand'a karşı olan bağlılığını düşünüyordu. Fırsat bulur bulmaz kafasındaki bu önemli sorunu Maisie'ye açtı.

Maisie önceleri, Jimmie'nin kendisini Gilibrand'ın rakibi olarak görmesini neşeyle karşıladı. Sonra, Jimmie'nin bu sorusuyla, yürüttüğü kampanyada basan sağlamaya başladığını kavradı. Çok dikkatli olmalıydı; Jimmie'nin hassas bakışları yüzünde dolaşıyordu...

— «Savaşta ve aşta her şey olabilir. Bu söz, dev dostunun ifadesi. Hem bizi kıskanması için de bir sebep yok. Çünkü nasılsa Londra'daki kız arkadaşını görmeye gitti. Ben sâdece onun boş vakitlerini dolduran biriyim. Saçmalama.»

Jimmie, Gillibrand'a olan bağlılığıyla Maisie'ye karşı taşıdığı duyguları bağdaştıramıyordu.

— «Ben böyle olduğunu bilmiyordum. Şu hâlde sence bir sakıncası yok diye düşünüyorsun, öyle mi?» Diye mırıldandı.

— «Elbette. O burada olsun ya da olmasın, ne zaman istersen beni görmeye gelebilirsin.»

Gillibrand'a rakip olmanın verdiği duygu Jimmie'nin yüz ifadesini allak bullak etti. Bunu fark eden Maisie:

— «Sana da ne oluyor?» Dedi. «Sen de onun

kadar tehlikeli bir görev yapmıyor musun? Senin işin de onunki kadar...»

Maisie, konuşurken Gillibrand'ın düşman bölgesinde avcı uçakları ve uçaksavar toplan arasında şaşkına dönüp kaybolduğunu ve gözlemcisi olan Jimmie'nin korkudan bir şey yapamadığını düşündü... Maisie birden Jimmie'nin ağlamak üzere olduğunu gördü ve onun başından geçenleri itiraf edeceğini anladı. İçgüdüğü Jimmie'nin böyle bir itirafı yapmakla rahatlayacağını söylüyordu, ama burada, oturma salonunda konuşmaları mümkün olamazdı. Bir köşede Valerie Adams oturmuş, atmaca gibi onlara bakıyordu. Zaten bütün gece gözlerini onlardan ayırmamıştı. Jimmie, başından geçenleri burada anlatacak olursa, kadının her şeyi duyacağını biliyordu...

Maisie hemen elini Jimmie'nin koluna koydu.

— «Dinle şekerim... Şu bardakları yıkamak zorundayım, ama daha sonra başbaşa kaldığımız zaman rahatça konuşabiliriz. Kapanma saatine kadar buralarda oyalan ve beni ön kapının yanında bekle. Bu gece erken çıkacağım.»

Jimmie önce kıpkırmızı sonra bembeyaz kesildi... Maisie ondaki değişikliği fark ederek:

— «Benden çekinmene gerek yok şekerim. Her zaman senden yanayım.»

Jimmie'nin hıçkırıkları kesildiğinde oda çok sessizleşti. Gözyaşları Maisie'nin elbisesinin önünü ıslatmıştı. Jimmie acısından kurtulmanın verdiği rahatlıkla başını, daha önceleri gözlerini dikip baktığı Maisie'nin göğsüne dayamıştı. Ona biraz daha sokulmak üzere kıpırdandı.

Maisie'nin sesi gür ve güven vericiydi.

— «Şimdi kendini daha iyi hissediyorsun değil mi?»

Jimmie'nin cevabını duymak için çok dikkatle dinlemesi gerekti.

— «Evet. Çok daha iyiyim...»

Maisie, Jimmie'nin itiraf edip rahatça ağlayabilmesi için yatak odasının ışığını yakmamıştı. Şimdi, bir ananın çocuğunun başını okşaması gibi, Jimmie'nin saçlarını hafif hafif okşuyordu. Parmakları bir ara Jimmie'nin gözlerine kadar indi ve oradaki son damla yaşlan da kuruladı. Jimmie bir kez daha şiddetle sarsılınca Maisie onun başını göğsüne biraz daha bastırdı.

Jimmie:

— «Herhalde benim bir korkak olduğumu düşünüyorsunuzdur!..» Diye mırıldandı.

— «Hayır, hiç de öyle düşünmüyorum. Yorgunsun, hepsi bu... Birine içini dökmeliydin. Şimdi daha iyisin değil mi?»

Jimmie karanlıkta bir hayalet gibi görünen beyaz yüzünü Maisie'ye doğru kaldırdı.

— «Kendimi çok daha iyi hissediyorum... Çok daha iyi. Sana son derece borçluyum... Artık gitmemi ister misin?»

Maisie, içgüdüleriyle ona daha başka şeyler de vermesi gerektiğini anladı. Kara gözlerinin ifadesini karanlıkta görmek mümkün değildi.

— «Hayır. Kalmanı istiyorum.»

Jimmie şaşkınlıkla derin bir soluk alırken bütün vücudunun titrediğini hissetti. Maisie, onun bu titremesinde bambaşka bir güç olduğunu anlamış gibiydi. Kendisini kucağına aldığı yavrusuna şefkatle meme veren bir anaya benzetiyordu.

Jimmie'nin üzerine doğru eğildi; büyük bir bağısta bulunmanın mutluluğundan başka hiç bir duygusu yoktu.

— «Korkacak bir şey yok... Hiç bir korkun olmamalı...» Dedi.

Sonra dolgun dudaklarını Jimmie'nin titreyen dudakları üstüne yapıştırdı.

VALERİE ORTALIĞI KARIŞTIRIYOR

633'üncü Filo'nun eğitimi Nisan ayında da sürdü, ama iki önemli değişiklik oldu. Birinci değişiklik bombaların ağırlığıyla ilgiliydi. Mart ayının sonlarına doğru 1,000 libre-lik sahte bombalar atmaya başlamışlardı; şimdi her Mosquito'nun günlük yükü 4,000 libreydi 'uçanın maksimum bomba yükü' ve bu yüklerini her gün hedef üzerine boşaltıyorlardı. Haftada iki kez, Scotland'da kullanılan sahte bombalar tekrar kullanılmak üzere geri getiriliyordu.

İkinci değişiklik alandan kalkış zamanı ile ilgiliydi. Şimdiye kadar uçaklar günlük eğitimlerini öğle üzeri yapıyorlardı. Şimdi her sabah saat 04,30'da havalanmaları için emir verilmişti. Vadi-deki eğitimleriyle kalpleri zaten korkuyla dolu olan personel için kalkış saatinin değişmesi büyük bir meseleydi. Çünkü erken hareket etmeleri, vadideki eğitimlerini alaca karanlıkta yapacakları anlamına gelirdi. Verilen bu emir yüzeyde sessizce karşılanmıştı, ama özel olarak, hem hava hem de yer personeli arasında çeşitli yorumlara sebep olmuştu.

Bu emri izleyen eğitim günleri süresinde dikkate değer bir ayrıcalık oldu. 23 Nisan'da gelen '**Form D**' bütün üst'te birçok söylentilerin dolaşmasına yolaçtı. Vakit gelmişti! Büyük gösteri başlamak üzereydi! Bütün üs saatlerce karınca yuvası gibi kaynaştı. Hattâ, ikmalcilerin Mosquito'-lara yükledikleri Malzeme Atma Sandıkları bile kaynaşmayı yatıştıramadı.

Sonunda, öğleden sonra yapılan brifingde bütün söylentiler bir sonuca bağlandı. Büyük gösteri günü gelip çatmıştı! Fakat bu gösteri, abartılamayacak kadar önemliydi ve büyük bir dikkatle sürdürülmesi gerekiyordu.

Brifing bütün ayrıntıların anlatılması üzerine tam iki saat sürdü. Hareket, sanki bir gece baskınına çıkılıyormuş gibi saat 00,25'te başlayacaktı. Kararlaştırılan hareket saatinde üs'sün karşısındaki handa bulunanlar Mosquito'ların Merlin motorlarının uğultusunu duydular. Uçaklar teker teker havalanarak karanlıklarda kayboldular. Uzun gece saatleri bitip tükenmeyecek gibi göründü. Sabaha karşı Mosquito'ların kuvvetli motor sesleri tekrar duyuldu. Meraklı ve endişeli gözler, uçaklar alana inip gözden kayboluncaya kadar uçakları teker teker saydılar...

Bütün uçaklar geri dönmüştü. Harekât büyük bir başarıyla sonuçlanmıştı. Düşmanla karşılaşılmamış ve bütün malzeme hedefe rahatlıkla atılmıştı. Uçuş personeli Mosquito'lardan şaşkın şaşkın indiler. Eğer bütün harekât böylesine kolaysa, bu kadar heyecanlı konuşmalara ne gerek vardı?

Sutton Craddock'tan uzak olmayan bir kır evinde sevinç havası esiyordu. Haber geldiğinde Tuğgeneral ve Davies, haberi sevinçle karşıladılar. Tuğgeneral bıyıklarının ucunu memnunlukla çekiştirirken, Davies sevincinden odada dans eder gibi dolaştı. Tuğgeneral, Davies'in bu sevincini garip karşılamadı.

— «İyi başarıldı. Bu harekâta bir aksilik olseydi, bütün görevimiz tehlikeye düşecekti. Tebrikler.»

Davies, yaptığı görevin önemini kavrayan bir insan gibi gözleri parlayarak:

— «Eğer herhangi bir aksilik olursa, bu 633'üncü Filo'nun yüzünden olmayacaktır. Özellikle başlarında Grenville gibi bir komutanları varken.» Dedi.

Tuğgeneral başını salladı.

— «Öyle görünüyor. Gerçekte, asıl büyük harekâta başlayana kadar onu yerde tutmalıyız... Elbette önemli bir iş çıkmazsa. Bu duruma gelmişken onu kaybetmek tehlikesini göze alamayız.»

Davies, generalin sözlerini kabul ederek:

— «Gerekeni yapacağım.» Dedi.

— «Ayrıca, öyle sanıyorum ki, ona işin aslını söylemenin zamanı geldi. Gelecek çarşamba günü saat ondan sonra onu buraya getirir misin?»

— «Bunu da yapacağım. Gelecek Çarşamba saat on...»

Tuğgeneral tekrar başını salladı. Generalin heyecanım elindeki kalemini masanın üzerindeki kâğıtlara vuruşundan anlamak mümkündü.

— «Dün geceki harekâtla merdivenin ilk basamağını kolayca atlamış olduk. Şimdi bütün iş şansımızın kuvvetli olmasında. Eğer şansımız kuvvetliyse, perdenin kalkması uzun sürmeyecek.»

O günü izleyen Salı gecesi Black Swan tıklım tıklımdı. Maisie, barda hizmet ediyordu ve Gillibrand barın önündeki taburelerden birine tünemmişti. Kanadalının konuşma girişimleri, Maisie'nin müşteriye bakmak zorunluğunda olması ne-

deniyle hep yarım kalmıştı ve her zamanki güler yzllgnn tersine suratı asılmıştı. Kanadalının bir dakika içinde sözü iki kez kesilmıştı. Bir keresinde Maisie, susamış bir havacıya içki vermek için dönmüş, onun peşinden de barın gedikli müşterilerinden bir sivile cevap vermek üzere omuzunun üzerinden geriye bakmak zorunda kalmıştı. Gillibrand homurdandı:

— «Hey, neyin var senin bu gece? Buradaki herkesle ayrı ayrı konuşmak zorunda mısın?»

Maisie'nin burnu havaya kalktı:

— «Eğer arkadaşın kız seni başka birisine kaçmakla aldatmışsa bunda benim suçum ne? Bunun için zleceğimi mi sandın?»

Gillibrand zntyle Maisie'ye baktı.

— «Biliyor musun, çok garip. şimdiye dek başıma hiç böyle şey gelmemişti.» Maisie bir bakıma memnundu.

— «Daima bir başlangıç olur. Belki de senin neler yaptığını öğrenmiştir. Ona hiç de kabahat bulmam.»

Kanadalının yüzü karardı.

— «Bütün iznimi onun peşine düştüğü adamı aramakla geçirdim. Allah biliyor ya, elime bir geirseydim, bütün hırsımı ondan alacaktım.»

Maisie, onun yavaş yavaş sarhoş olduğunu gözlerinin buğulanmasından anlayınca:

— «İçkiyi kessen iyi olacak. Jimmie'nin bu gece nereye gittiğini söylemiştin.» Dedi.

— «Highgate'e gideceğini söyledi. Buraya benimle gelmek istemedi. O küçüğe ne olduğunu anlayamadım. Artık eski Jimmie olmaktan çıkmış.»

Maisie boş bir bardakla oynadı.

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Her zamanki gibi değil de dikkatimi çekti, hepsi o kadar.»

— «Memnun olmadın mı?»

— «Elbette memnun oldum. Belki de biraz dinlenmemizin ona yaran oldu. Ama kendini toparlaması benimle çıkmamasını gerektirmez, öyle değil mi?»

— «Belki de arada sırada kendi başına dolaşmaktan hoşlanıyordur. Kendi ayakları üzerinde durmaya alışması çok iyi. Yoksa bunun için mi üzülüyorsun?»

Gillibrand asık suratla başını salladı. Sonra yüzü birden aydınlandı:

— «Küçüğüm, her neyse, ikimizin arasına karkedir girmedir, ya? Önümüzde dümdüz bir yol var, öyle değil mi güzelim?»

Maisie'nin parmaklarıyla oynamakta olduğu bardak birden kaydı ve ayaklarının dibine düşerek parçalandı. Başını eğip yere baktı, sonra cam parçalarını tezgâhın altına süpürdü. Başını kaldırdığında Gillibrand'ın hâlâ sıkıntılı olduğunu fark etti.

Gillibrand, yarı sarhoştur ve dili biraz sürçerek:

— «Ne söylediğimi duydun mu, küçüğüm?»

Dedi. Maisie'nin dolgun dudakları büzüldü.

— «Duydum. Düz bir yol dedin.»

— «Tamam. Bundan sonra böyle olacak. Sadece sen ve ben, sevgilim...»

Tam bu sırada Joe Kearns bara geldi. Salonun dışında bar daha tenhaydı ve arada sırada Kearns

gelip, Maisie'nin işini alıyor, onu salondaki masalardan sipariş alması için gönderiyordu. Maisie onun bakışını yakalayınca, Gillibrand'a döndü:

— «Masalardan sipariş almaya gidiyorum. Sen zaten yeteri kadar içtin. Kampa dönsen, kafayı vurup yatsan iyi olacak...»

Gillibrand, Maisie'nin tezgâhın arkasından çıkarak masaların arasında dolaştığını, asık suratla izledi. Maisie, uzakta kalan masalardan sipariş aldı, döndü, sonra dolu tepsiyle tekrar uzaklaştı. Sipariş aldığı masalara giderken Valerie Adams'ın oturduğu masanın yanından geçti. Valerie, yine partilerinden birini veriyordu. Kocasını Adams'tan başka masada iki subay daha vardı. Richardson'a pek önem vermediği belliydi, ama Valerie ondan hoşlanıyor ve bunu hiç gizlemiyordu. Richardson, fazlaca içkinin etkisiyle kanlanmış gözlerini Valerie'nin üzerinden ayırmıyor, genç kadını âdeta gözleriyle soyuyordu.

Maisie'nin yanlarından geçtiğini görünce içki getirmesi için haykırdı. Maisie, iyi niyetle elini salladı.

— «Bir dakika. Sırayla. Biraz sonra yanınızdayım. »

Valerie öfkeyle söylendi:

— «Ah şu kız! Buraya geldiğimden beri benimle hep ters gidiyor. Dayanılmaz derecede şımarık.»

Adams, beklenmedik anda bir kahkaha savurdu.

— «O iyi bir kız Val. Biraz fazlaca neşeli, hepsi bu!..»

Valerie'nin küçük, sert bakışlı gözleri kocasının üzerinde hoşnutsuzlukla durdu.

— «Bağışla. O tiplerden hoşlandığını unutmuş-
tum.»

Maisie geri dönerken onların masası yanındaki bir masada oturan siviller tarafından durdurulmuştu. Richardson, Valerie'nin bakışlarını izleyerek homurdandı. Yana doğru uzanarak Maisie'nin kolunu dürttü.

— «İçkiden ne haber? Burada müşterinin ne kadar beklemesi gerekli?»

Maisie döndü, Valerie'nin düşmanca bakışlarını gördü ve Richardson'un kabalığının nedenini anlayınca sinirlerine hâkim olamadı.

— «Sana da ne oluyor? Biraz beklersen olmaz mı?» Diye terslendi. «Geleceğimi söylemiştim. Yoksa sen Hitler misin?»

Richardson kaba bir tavırla Maisie'nin koluna yapıştı.

— «Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?..»

Bir saniye sonra, şahmerdan gibi bir kol Richardson'u sandalyesine yasladı. Yuvasından fırlayacakmış gibi açılan gözlerini kaldırdığı zaman Gillibrand'ın yüzünü, bir santim ötesinde gördü.

Gillibrand dişlerini gıcırdatarak:

— «Yer serserisi şu küçüğe bir daha elini sürecekle olursan kafanı şu masanın altına geçiririm.»

Richardson birkaç saniye donmuş gibi yerinde kaldı, sonra sandalyesinden yarı doğruldu. Maisie'nin çekiştirmesi üzerine gözlerinden alevler fışkıran Kanadalı isteksizce bir adını geri çekildi.

— «Ne yapacaksın şimdi? Kafa mı tutacaksın bana?» Diye hırladı.

Valerie'nin varlığını unutmamış olan Richardson, sandalyesinden kalkmak istedi, sonra Gillib-

rand'ın yüzündeki ifadeyi görünce gururlu bir tavırla tekrar oturdu.

— «Seninle burada çatışacak değilim Gillibrand... Bir dakika sonra seni tutuklatacağım.»

Gillibrand, yüzünü tekrar Richardson'un burnunun dibine soktu.

— «Hiç durma, bak bakalım sonra ne olur! Bak seni bütün alanın içinde dolap beygiri gibi döndürürüm. Bu küçüğe elini kaldıranın elini kırarım.»

Gillibrand öfkeyle masadakilere baktı.

Bu olaydan tek rahatsız olmayan kişi, Valerie'den başkası değildi; soğuk bir kahkahayla:

— «Ne yapmaya çalışıyorsun. Bu davranışınla? Ondan iyi bir kız çıkarmaya mı çalışıyorsun?» Diye sordu.

Gillibrand hırıltılı bir sesle:

— «O iyi bir kızdır.» Dedi.

Valerie bir kahkaha attı.

— «Burada kimsenin ona dokunacağından korkun olmasın. Eğer bundan korkuyorsan; biraz daha yakınlarına bakman gerekir.»

Maisie'nin yüzü birden kireç gibi kesildi. Valerie ondaki değişikliği fark edince onunla alay ederek:

— «Evet, güzelim. Her şeyi biliyorum... Biliyorsun, odam tam senin odanın altında. İnsanın neler duyabileceğini tahmin bile edemezsin.» Dedi.

Gillibrand'ın kanlı gözleri iki kadın arasında gidip geliyordu.

— «Ne demek istiyorsunuz?» Diye hırladı. «Onun odasında neler olmuş ki?»

Valerie, zafer kazanmış bir komutan tavnyle ona döndü:

— «Sen onu şu gözlemci olan ufaklığına sorsan iyi edersin... Sana bütün ayrıntıları verebilir!»

Gillibrand, tehlikeli bir şekilde homurdandı.

— «Neden söz ediyorsunuz? Jimmie'nin bununla ne ilgisi var?» Valerie, parmağıyla Maisie'yi gösterdi.

— «Ona sor. Sen izin deyken boş vakit geçirmedin. Öyle sanıyorum ki, ilk gelen erkek de senin dostun Jimmie oldu...»

Gillibrand'ın gözlerinden ateş fışkırıyordu. Birden Maisie'ye döndü.

— «Sen... Ve küçük? Yalan... Öyle değil mi?» Maisie'nin yüz ifadesinden gerçeği hemen okudu. Bir an için genç kadına vuracaktı gibi göründü. Sonra yüzünde öfkeli bir ifadeyle döndü. Elinin tersiyle karartma perdesini açıp gecenin karanlığına karıştı.

Adams, yüzü bembeyaz olmuş bir vaziyette utançla yerinden kalktı ve salonu terk etti. Maisie, Kanadalının arkasından koştu. Çakıl döşeli araba yolunda onu yakaladı ve kolunu tuttu.

— «Oğlanın kabahati yok... Tanrı hakkı için doğru söylüyorum. Bütün suç benim.. Ona yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm... İkinize de yararlı olacağımı sanmıştım...»Gillibrand, öfkeyle silkelenerek Maisie'den kurtuldu. Maisie, hızla hanın duvarına çarptı ve sarsılarak yere çömeldi. Gillibrand, dev bir gölge gibi Maisie'nin başına dikildi.

— «Joyce... Ve sen! Ve şimdi de küçük! Herkese ne oldu? Neler dönüyor?» Maisie korkudan ne söyleyeceğini bilemiyordu.

— «Jimmie'nin suçu değildi... Ona kızma. Anlıyor musun? Çocuğun hiç suçu yok bunda.»

Gillibrand tek kelime söylemeden döndü ve hızla yürümeye başladı. Yola dökülmüş olan çakıl taşları iriyarı Kanadalının ayakları altında gıcırdıyordu. Maisie'nin kolları onun arkasından uzandı, sonra çaresizlikle yanına düştü. Duvarın tuğlaları sert ve soğuktu. Yanağını buz gibi duvara yaslayarak hıçkırmaya başladı.

Grenville, yemekhanenin kapısını açtı ve bir saniye kadar kapının eşiğinde durdu. Salon epey gürültülüydü... B Grubundan Parsons bir oğlu olduğu haberini almış, arkadaşlarına bir parti veriyordu. Grenville kapıyı kapamak üzere döndüğünde, bardaklar kırıldı, peşinden bir kahkaha tufanı yükseldi.

Toplantının ağırlık merkezi piyanonun üzerinde toplanmıştı. İnce bıyıklı, yirmi iki yaşlarındaki Parsons, piyanoya dayanmış, çatlak sesle haykı-ra haykırarak bir şarkı tutturmıştı. Grenville'i görünce yerinden zorlukla doğruldu:

— «İyi akşamlar efendim. Geldiğinize çok sevindim. Ne içersiniz?»

Grenville, Parsons'un elini sıkarken çevredeki gürültü kesilir gibi oldu:

— «Tebrikler Parsons.. İnşallah küçük erkek babası gibi havacı olmaz.. Bir viski alırım, teşekkürler.»

Şarkı yine başladı, ama bu kez daha az gürültülüydü. Salonun gerginliğini dağıtmak için Gren-

ville de şarkıya katıldı, ama biraz sonra sustu.. Kendisini yalnız hissetme duygusunun etkisine ilk kez kapılmıyordu... Bu duyguyu kafasının gerilerine itmeye çalışmasına rağmen bu duygu, son on aydan beri, ısrarla yüzeye çıkmaya uğraşıyordu. Gazetelerin kendisine verdiği unvan nedeniyle böyle olduğunu biliyordu; bu unvan yeni gençleri etkiliyor, kendisinden korkmalarına sebep oluyordu. Buna karşılık tutumlarına sinirleniyor, sert davranıyor ve böylece de durum zorlaşıyordu!..

Yaşlılar arasında bile durum aynıydı, ama onlar daha anlayışlı oluyorlardı. Bu hayat, bütün benliğini verdiği bir hayattı ve dışında kalmak istemiyordu..

Fakat salona girişinden beri partinin neşesinden birçok şeyin eksildiği gerçektir ve bu gerçekten kaçınmanın imkânı yoktu. Bir içki daha içtikten sonra, özür dileyerek salondan çıktı. Arkasından duyduğu seslerden, partide eski düzenin kurulduğunu anladı ve üzüntüsü büsbütün arttı...

Ahizeyi eline almadan önce telefonun başında on beş saniye kadar bekledi. Onunla konuştu-ğunda, sesindeki ifadenin anlamını çok iyi biliyordu:

— «Eğer yapacak işin yoksa, birkaç dakika için gelmek isterdim. Ama. yanında dostların falan varsa...»

Hilde'nin sesinde anlayışlı bir ifade vardı:

— «Burada hiç dostum yok, Roy. Oturma odası da bu gece çok تنها... Valerie ve kocası büyük salondalar. Ne zaman arzu edersen gelmeni rica edeceğim.»

Yemekhanenin karanlık silueti Grenville'in arkasında kaldı. Düşünceleri Hilde'yle ilk karşılaştıkları güne doğru uzandı. Düşüncelerinden kaçabilmek için uzun adımlarla Black Swan'a doğru yürüdü.

ÖLÜMLE ŞAKALAŞANLAR

Barrett, kaşlarını çattı ve ucu sigara zifiriyle sararmış bıyığını ısırdı. Masası üzerinde duran Harekât emrine bir daha göz attı:

"Öncelik: Çok gizli nokta... Konvoy Invik'te demirli... Yanında Elbing sınıfından bir destroyer olduğu zannediliyor... Refakat gemilerinin sayısı bilinmiyor... Keşif resmi çekmek üzere bir Mosquito'nun hemen gönderilmesi..."

Barrett'in anladığı kadariyle bu Grenville'le Bergman'ın daha önce yaptığı gibi bir keşif uçuşu olacaktı. Konvoyun bu **'bina'** işiyle bir ilgisi olmalıydı... Muhtemelen oraya malzeme götürüyordu... Güç bir iş olmaması gerekirdi, ancak gelen emirden durumun önemli olduğu ve öncelik taşıdığı açıkça anlaşılıyordu. Barrett, elindeki en iyi adamı göndermeliydi. Bu kez ne Grenville ne de Bergman vardı.. Bergman, öteki tarafa geçmişti, Grenville de, Davies'le beraber toplantıya gitmişti. Ayrıca, ikinci bir emre kadar Roy görevden çekilmişti... Şu halde kimi gönderebilirdi? Aklına hemen Milner geldi, tam telefona uzanırken hatırladı. Milner'in genç İngiliz karısı hastalanmıştı... Amerikalıya iki gün izin verilmişti. Bunun için onun gönderilmesi söz konusu olamazdı. ..

Hemen aklına başka bir isim geldi. Eğer aklına eseni yapmasa, son derece iyi bir pilottu. Mamafih, bu işin zor bir yönü olamazdı. Gelen emre ek olarak gönderilen hava raporu güzeldi, ve bir Mossy'yle yapılacak bir keşif kolay olmalıydı.

Git, resmi çek, ve dön... Bir düşman uçağına bile rastlamayabilirlerdi. Diğer taraftan, eğer bir çatışma söz konusu olursa, kendisini kurtarabilecek nitelikte bir pilottu...

Bu son düşünce Barrett'e karar vermesi için yeterliydi. B Grubu uçuş odasını aradı.

— «Bana hemen Çavuş Gillibrand'ı yollayın. Gözlemcisi de birlikte gelsin.»

Svartfjord'un ağzı, yüksekten uçan Mosquito'nun gerisinde kaldı. Çok altlarında patlayan top mermileri beyaz benekler gibi görünüyordu. Sahil çizgisi, şarapnel parçalarıyla parçalanmış bir uçak kanadı gibi uçağın burnu altında kalıyor, mavi deniz sonsuzluğa doğru uzanıyordu.

Harekât başarıya ulaşmış, istenilen resimler çekilmişti. Konvoy, Mosquito'ya ateş etmekte tereddüt etmemişti... Eğer ateş etmemiş olsaydı, şüpheyi çekerdi... Fakat çoğunlukla mermiler hep altlarında kalmış ve hiçbir avcı uçağı kendi yüksekliklerine ulaşamamışlardı. Uçuş elbisesi, oksijen maskesiyle daha da iri görünen Gillibrand, kendi yanında ufak tefek kalan Jimmie'ye bakarken düşündü:

"Bütün işi çok kolaylıkla başarmışlardı..."

Görevin önemli kısmım bitirdikten sonra geriye sâdece dönmek kalmıştı... Gillibrand, önceki gece duydukları üzerinde düşünmeye başladı:

«Jimmie o gece şanslıydı, çünkü kampa Gillibrand fazla içki yüzünden sızdıktan sonra gelmişti... Maisie, suçun kendisinde olduğunu söylemişti, belki çoğunlukla suçluydu... Bununla beraber, bütün kadınlar birbirinin benzeriydi... Gillibrand bunu

geç de olsa yavaş yavaş anlıyordu. Ama bu oğlanın kendi kendine düşünme yeteneği vardı, değil mi? Böylesine pis bir ise âlet olmamalıydı!»

Bu düşüncelerle öfkelenince kontrol kolunu tutan parmakları gerildi:

«Bu isten böylesine kolaylıkla kurtulamayacaktı! Demek ki küçük serseri artık bir erkek olduğunu düşünüyordu ha? Pekâlâ, küçük kahraman. Şimdi bakalım ne kadar cesaretin var anlarız!..»

Mosquito'nun iskele kanadı sahile doğru yattı. Sahil çizgisi, önceleri çok gerilerde kalmışken, şimdi uçuş yönünde uzanıyordu. Pusulanın oynak göstergesi düzeldi...

Gillibrand, Jimmie'nin şaşkın bakışlarını yakaladı. Dudakları, acı bir gülümsemeyle gerildi.

— «Sakın yine rotadan çıktığımızı söylemeyeyim, küçük. Ne yapacağımı biliyor musun?» Jimmie başını sallarken, gözlerinde belirsiz bir alarm ifadesi vardı: «Sana borcumu ödüyorum, küçük. Birdenbire nasıl erkek olabildiğini anlayacağız. Sen ve ben biraz eğleneceğiz, sâdece ikimiz!...»

Kulaklıkta duyulan Jimmie'nin sesi titrekti.

— «Aldığımız emir, resimleri çeker çekmez doğruca üsse dönmekti. Bu resimlerin önemli olması gerekir.»

Gillibrand kaba bir kahkaha attı.

— «Daha şimdiden korkmaya mı başladın? Burada emir veren yalnız benim.. Biraz bekle küçük.. Seninle işim bitinceye kadar sabret. Ondan sonra eski erkekliğin kalmayacak...»

Kanadalının öfkesi bütün geleneksel tedbirlerin dışına çıkıyordu. Eğer küçük serseri mahvedecekse ve bunu bir savaş gemisinin yanından uçmakla yapacaksa, hiç tereddüt etmeyecekti. Mos-

quito, sonsuzluğa kadar uzanan mavi gökyüzünde, sahile paralel olarak, öfkeli bir an gibi uçuyor ve bütün tehlikelere meydan okuyordu...

Tuğgeneral sustuğu zaman odada meydana gelen sessizlik içinde, dışarıdaki karaağaçların üstünde yuva yapmış kargaların gaklaması duyuluyordu. Grenville, duygularını çok hâkim olabildiği halde, bir an için şaşkınlığını saklayamadı.

Tuğgeneral hem Davies'e hem de Grenville'e birer sigara ikram ederken:

— «Şimdiye kadar yaptıklarınızın ne kadar önemli olduğunu şimdi anlarsınız..» Dedi. «Binanın tahrip edilmesi gerek...Bir başarısızlığı düşünemiyoruz bile. Grenville harekâtın önemini bilmekle omuzlarına ağır bir yük biniyor, bunu biliyorum, ama harekâtın ne olduğunu bilmen gerekirdi. Sana son derece güvenimiz olduğunu gururla söyleyebilirim. Sormak istediğin bir şey var mı?»

Grenville başını evet anlamında salladı.

— «Bizi ne zaman göndermeyi düşünüyorsunuz?»

— «Harekâtın tanı gününü söylemek yetkisinde değilim, ama eğer her şey yolunda gidecek olursa bir aya kalmaz. Böyle olması gerekir, çünkü...»

Tuğgeneral birden sustu. Grenville, onun bakışlarını izleyince, kapının üzerindeki kırmızı işaret lâmbasının ısrarla yanıp söndüğünü gördü.

Tuğgeneral ayağa kalktı.

— «Bir haber gelmiş olmalı. Bana bir dakika izin verirseniz, ne olduğunu anlarım.»

Tuğgeneral bir dakika sonra odaya çek değişik bir kişi olarak girdi. Yüzü bembeyazdı, ama yanaklarında kırmızı lekeler vardı. Hem Grenville hem de Davies merakla ayağa kalktılar. Tuğgeneral Hava Komodoruna işaret etti.

— «Davies, lütfen benimle gel. Sana verilecek çok önemli bir haberim var.»

Davies, Grenville'e endişeli bir göz atarak, generalin arkasından odadan çıktı. Geri döndüklerinde Davies'in yüzü de generalin yüzü gibi sararmıştı.

— «Uçakların Scotland'dan ne zaman dönüyorlar?» Grenville saatine baktı:

— «Sekiz dakika önce alana inmeleri gerekirdi.»

— «Söyle bana... Bir zamanlar adamlarını pike bombardıman üzerinde eğitmiştin... Hani, hassas ve kısa zamanlı fitilli bombalarla çalıştırmıştın, değil mi?»

Şaşırın Grenville:

— «Evet. Üç ay kadar önce şu Groningen hapisane işini yapmıştık. Elbette, şimdiye kadar bu yeni uçaklarla böyle bir deneme yapmadık...»

Davies, Grenville'in sözünü kesti.

— «Bu kadarı yeterli.» Davies başıyla generale bir işaret verdikten sonra telefona uzandı. On saniye sonra Barrett karşısındaydı:

— «Barrett, ben Davies. Mosquito'ların bir saatte az bir süre içinde yakıt ve cephane ikmâli yapmalarını istiyorum. Evet, yapabilirsin. Soluk almadan çalışsınlar. Bombalar onbir saniye fitilli 50 librelik M. C.'ler olacak. Personeli alarma geçir. Mümkün olduğu kadar çabuk geliyoruz.

Orada gereken ayrıntıları anlatının. Şimdi beni lütfen Adams'a bağla..»

Davies, brifing için gerekli olarak paftalar ve resimler hakkında bilgi verdikten sonra ahizeyi çarparak yerine koydu ve Grenville'e döndü.

— «Seni yere bağlayan emir kaldırıldı. Onları sen götüreceksin. Görev, Bergen'deki belirli tahta binayı bombalamak. Neden olduğunu sorma, çünkü kimse bu konuda bir şey söylemedi. Refakat vermek için zaman yok. Senin de anladığın gibi kaybedilecek bir dakikamız kalmadı. Fakat alçaktan uçacak olursanız, yapacağınız sürpriz baskın ve süratiniz sizi kurtarır sanırım. Eğer durum kötünün de kötüsü olursa, Allahtan ki, Mosquito'lar avcı uçakları gibi savaştacak yetenekte.»

Tam bu sırada büroya bir teğmen girdi ve generale bir posta gönderme kutusu verdi. Tuğgeneral, Davies'e döndü:

— «Bu resimler brifingte size yararlı olur. Hemen hareket etmemiz gerek. Araba hazır bekliyor.»

— «Siz de geliyorsunuz, değil mi efendim?»

— «Gelmem gerekiyor. Lütfen acele edelim.»

Yarım saatten az bir zaman sonra askerî steyşinvagon Sutton Graddock'un kapısında durdu. Görevli nöbetçi arabanın içine ancak şöyle bir bakabildi, çünkü arabanın durmasıyla kalkması bir oldu.

General karargaha girerken, Davies, Grenville'e gidebileceğini söylüyordu. Davies'in sesinde özür dileyen bir ifade vardı:

— «Seni istediğimiz zaman bürondan ararız. Bu arada hazırlansan iyi olur.» Davies, hemen döndü ve generalin arkasından

koştı. Barrett'in bürosuna birlikte girdiler. Davies kapıyı kapadıktan sonra iki subayı birbirlerine tanıştırdı ve hemen konuya girdi.

— «Her şey hazır mı?»

Barrett başıyla evet işaretini verdi.

— «Brifing dışında, bir saate kadar hareket edebilecek durumdayız.»

Davies görevin önemini bildiği için memnunlukla başım salladı:

— «Brifingi mümkün olduğu kadar kısa yapacağız. Korkarım hoş olmayan bir haberimiz ve pis bir işimiz var. General sana gerekli ayrıntıları verecek.»

Tuğgeneralin konuşması sona erdiğinde, Barrett'in de yüzü diğerlerinininki kadar solmuştu.

— «*Tanrım.*» Diye düşündü.«*Pis kelimesi hafif kalıyor. İş bu dereceye kadar getiremeyeceğimiz bir gerçek!*»

Davies, arı sokmuş gibi yerinden fırladı:

— «Son derece gerekli olmadığı takdirde böyle bir emir verebileceğimizi düşünüyorsan aklanıyorsun..»

Barrett her ne kadar sakın bir kişiye de, onun da kendisine göre sinirlendiği zamanlar olurdu. Fakat bu kez, generalin yüz ifadesini görünce, Davies'in sözlerine hiç gücenmedi. Generalin yüzünde özür dileyen, bu işi zorunlu oldukları için yapan bir kişinin ifadesi vardı. Bunun üzerine Barrett hemen özür diledi:

— «Kusura bakmayın.. Elbette sizin için böyle bir emir vermek çok zordur.»

General pencereden dışarı bakarken, yüz hatları yaşını iyice belli ediyordu:

— «Çok gerekli bir emir. Nazileri benim kadar

siz de tanırsınız. Böyle bir durumda tepkilerinin nasıl olacağını tahmin edebilirsiniz. Hiçbir şey onları durduramayacaktır, ve hiç şüphe yok ki şu anda olan oluyor!.. Gerçekte, olduğunu biliyoruz.. Bu nedenledir ki kaybedilecek bir dakikamız bile yok.»

Barrett'e döndüğü zaman sesi yumuşaktı.

— «İnsanlardan böyle bir şey yapmalarını istemenin doğru olmadığını ben de biliyorum.. Eğer karşımızdakiler Nazi olmasalardı, zaten böyle bir emir veremezdik. Adamlarımız, acımanın bir sonucu olarak harekâta geçiyorlar ve bu sözlerim de çok doğru.»

Barrett, bir an konuşmadan durdu, sonra ağır ağır başını salladı.

— «Hiç değilse insanlar bunu bilmeyecekler..»

Diye mırıldandı. Sonra hemen konuyu değiştirdi:

— «Grenville ne olacak? Ona söylemediniz, değil mi? Yoksa bu harekâta o katılmayacak mı?»

Davies bu sorunun cevabını verdi:

— «Adamlarını bu işe götürecek, ama ona söylemedik ve söylemeyeceğiz. Şu anda bürosunda emir bekliyor.»

— «Peki, Adams?»

Davies, generale bakınca, general isteksizce başını salladı.

— «Ona söylemek zorunda olduğumuzu sanıyorum. Ancak ağzını sıkı tutması gerek, aksi takdirde personelin morali çöker.»

Barrett:

— «Ben de bundan korkuyorum..» Diye mırıldandı. «Bu göreve ben de katılmak istiyorum, generalim. Gitmek görevimdir sanırım.»

Davies anlayışlıydı, ama başını şiddetle salladı:

— «Hayır. Özellikle işin ne olduğunu bildiğin için gidemezsin. Bağışla, ama bunu bir daha duymak istemiyorum.» Davies, generalin yüz ifadesini görünce acele ekledi: «Adams'ın bürosuna gitsek iyi olur. Generalde brifing için kullanabileceğimiz bazı resimler var.»

Barrett, daldığı uykudan yeni uyanıyormuş gibi ayağa kalktı:

— «Evet, gidelim bizi bekliyor.»

Onbeş dakika sonra Davies, Adams ve Barrett, brifing'te bulunmak üzere kalktılar. General güvenlik nedeniyle brifinge katılmaya cesaret edemiyordu. Üç subay giderken, generalin bakışları Barrett'in yüzüne dikildi.

— «Görevlerinde başarılı olmalarına çalış. Yarı yarıya tahrip edildiği takdirde bizim için yararsız bir harekât olur.»

Barrett'in yüz ifadesi çok ciddîydi:

— «Endişelenmeyin generalim.. Bu harekâtı şeytanın son dansı olarak kabul edeceğiz.»

TUZAĞA DÜŞEN UÇAKLAR

Gillibrand, yirmi dakikadan fazla güneye doğru uçuşu ve kendine uygun bir hedef bulduğunda Bergen'in otuz mil kadar batısındaydı.

Hava burada daha sakindi ve kalın bulut tabakaları altlarındaki güneş ışığıyla yanan mavi deniz üstünde garip gölge oyunları yapıyordu. Bulutsuz bir yere doğru uçuşu, sancak kanadının burnunda minicik, siyah bir leke gördü. Biraz al-çaldı ve dürbünüyle inceledi. Siyah leke, konvoyların rahat geçmeleri için açık denizle, Norveç sahili arasına mayın döşeyen bir mayın gemisiydi. Bulunduğu yerden geminin dümen suyunda dalgaların yelpaze gibi yayıldığını görebiliyordu. Bu sırada saat 14,07'ydi.

Gillibrand hiç tereddüt etmeden Mosquito'nun burnunu aşağıya dikti. Hava hızı göstergesinin ibresi yükselirken, altimetrenin göstergesi düşüyordu. Hız 320... 370... 400 m.p.h. Deniz önce ağır ağır, sonra daha hızlı şekillenmeye başladı. 2400 metrede Gillibrand uçağın burnunu hafifçe düzeltti. Koca uçak hızlı pike yapışın etkisiyle gıcır gıcır ötüyordu.

Gemi hızla büyüyordu. Çok yükseklerden bir leke gibi görünen gemi şimdi çelik bacası, yüksek zırhlı toplarıyla, deniz üstünde fethedilmeyecek bir kale gibi duruyordu. Gillibrand uçağı dalga düzeyine doğrulttu ve makineli tüfeklerin emniyet kanadını kaldırdı. Göz ucuyla, pilotunun elinde oyuncak olan Jimmie'nin, yaklaşan tehlikeye korkulu gözlerle baktığını gördü.

Gemi, Gillibrand'ın nişangâhında sabitti. Gemiden anî ve sert bir atış başladı. Mermiler hemen altlarındaki suların üzerinde patladı. Dudakları dişlerinin üstünde gerilmiş olan Gillibrand makinelisinin tetik düğmesine bastı. İki Browingin desteğiyle beraber iki Hispano topu patladığı zaman, saniyede yirmi merminin gemiye doğru uçuşuyla, uçak sarsıldı.

Jimmie cehennem ateşinin ortasına düşmüş olduğunu zannetti. Gemiden yükselen alevleri izleyen mermiler uçağın gövdesi altında patlıyor... Biraz daha yükseliyor... Tekrar patlıyordu... Geminin güvertesinde bir denizci iki eliyle karnım tutarak yere yıkılıyordu... Uçaksavar topunun zırhlı kalkanı arkasına sinen iki gemici daha kanlar içinde yere seriliyordu... Uçaksavar makinelilerinin dörtlü namluları üzerlerine ateş kusuyordu..

Birden kara dumanlardan sıyrılıp tekrar denizin mavilikleri üzerinde uçtular. Fakat geminin topları onları izledi ve acımasızca gövdeyi delip, koruyucu zırhın üzerinde dağıldı. Jimmie'nin vücudu kontrolü dışında tir tir titriyordu. Yalvaran gözlerle Gillibrand'a baktığında, Kanadalı korkunç bir kahkaha attı.

Mayın gemisi sahil koruma avcılarını telsizle çağırıyordu. Mosquito geri döndüğünde, geminin bütün topları birden ateşlendi. Gillibrand, nişangâhın arasından üzerine doğru bir duvar gibi gelen izli mermileri gördü. Bir mermi, pilot kabininin kubbesi üzerinden sekti, bir diğeri kontrol tablosunu parçaladı, bir başkası da kendisiyle Jimmie'nin arasından geçti. Gillibrand, acımasız bir tebessümle yine ateş açtı. Mosquito bir kez daha makineli tüfeklerinin ve iki topu-

nün geri tepmesiyle sarsıldı. Uçaktan fırlayan mermiler geminin güvertesindekileri ot gibi biçip geçti. Geminin telsiz anteni Gillibrand'ın nişangâhı içine girdi. Uçağın mermileri telsiz antenini parçalarken, uçak, gövdesinin altındaki bir patlamayla yukarı doğru savruldu.

Mayın gemisi alev ve duman perdesi altında bir an kayboldu. Tamamen kontrolden çıkmış olan Mosquito, bir füze hızıyla yükselmeye başladı. Gillibrand büyük bir çabayla uçağı bin beş yüz metrede doğrultabildi. Mayın gemisi arkalarından hâlâ ateş ediyordu, ama onlar çoktan menzile dışına çıkmışlardı.

Uçağın kontrol tablosundaki hassas âletlerden çoğu bozulmuştu. Sağlam olanların göstergeleri, uçağın doğrulmasıyla düzelmeye başladı. İskele tarafındaki motor tehlikeli şekilde duman çıkartıyordu. Gillibrand, uçağın motoruna bakarken ince bir alev sütunu yükseldi. Seri bir hareketle motoru durdurdu ve yangın söndürme cihazını çalıştırdı. Kirli gri dumanlar kanatların kenarını yalayarak gerilerde kaldı. Gillibrand tutuşan motorun söndüğünü sevinçle gördü. Sonra dönüp Jimmie'ye baktı.

Bir an için Jimmie'nin bayılmış olduğunu zannetti. Çünkü Jimmie, koltuk kayışlarına asılı gibi öne sarkmış oturuyordu. İri elini uzatıp onu şiddetle sarstı. Jimmie'nin sarsıntıyla yüzündeki maske sıyrılınca, dudaklarından kan sızdığını gördü. İşte o zaman korkunun ne demek olduğunu birden anladı.

— «Jimmie! Ne oldu, küçük? Jimmie...!»

Jimmie'yi yine sarstı. Jimmie kımıldadı, doğrulmak istedi, ama yüzü ıstırapla buruştu. Korku ifadesi taşıyan gözlerini Gillibrand'a çevirdi. Ko-

nuşmaya çalıştı, ama bu çabası ağzından oluk gibi kan boşalmasına sebep oldu.

— «Küçük! Allahım seversen! Neyin var, küçük?»

Jimmie'nin bakışları ilk yardım çantasının üzerinde durdu. Gillibrand birden anladı. Kontrol kolunu bacaklarının arasına sıkıştırdı, ilk yardım çantasının çadır bezinden yapılmış kapağını yerinden koparırcasına açtı ve iğnesi ucunda, küçük bir morfin tüpü çıkardı. Jimmie'nin kolunu sıvadı, sonra iğneyi deri altına batırdı ve tüp boşalana kadar bastırdı.

Jimmie'nin başı bir dakika sonra koltuğun arkasına yaslandı. Dudaklarından sızan kan uçuş elbisesinin yakasından boynuna sızıyordu. Gillibrand ona doğru eğildi:

— «Jimmie! Bana bir şeyler söyle! Allahım seversen bir şeyler söyle...»

Jimmie ne kımıldadı ne de konuştu. Gillibrand boğazı tıkanacak gibi oldu ve sakat uçağı çevirdi; son hızla Sutton Craddock'a doğru uçu. Gillibrand, mavi gözleri ilerideki bir noktaya dikilmiş bir çılgın gibi uçuyordu. Saat tam 14,12'yi gösteriyordu.

On iki Mosquito uçağı yaklaşık düzende Withby sahil kasabasının üzerinden fırtına gibi geçti. Bir araba durdu, içinden inen dört kişi gökyüzüne bakarak uçaklara el salladı. Bisikletli bir adam başını kaldırıp baktı ve kaldırımı toslayarak yere serildi. Uçaklar tepenin üzerinden aşp sahil çizgisini geçtiler ve denizin mavi suları üzerine doğru süzıldüler.

Grenville'in bildiği kadariyle bu harekât büyük bir gizliliğe bürünmüştü. Brifingde, personele ne söylendiyse kendisine de aynı şeyler söylenmişti... Bergen'de bombalanacak bir bina vardı ve brifingde bu binanın nasıl bulunacağı anlatılmıştı. Uçaklar uçuşa hazırlandıklarında Barrett üzüntülü bir ifadeyle Grenville'e bakmış ve mırıldanmıştı:

— «Üzgünüm Roy, Davies sizinle gelmeme izin vermedi. Başarın, olur mu? Binayı yerle bir etmelisiniz.. Ayakta tek tuğlanın dahi kalmasını istemiyoruz...»

Mosquito'lar savaş düzeninde uçuyorlardı... Yaklaşık düzende altışar uçaklık sıralar hâlinde. Yakıttan ekonomi sağlamak için fazlaca sürat yapmıyorlar ve denize öylesine yakın uçuyorlardı ki, uçakların rüzgârı denizin dalgalanmasına sebep oluyordu. Bütün pilotların gözleri denizin ilerisindeki bir noktaya dikilmişti; bu yükseklikte dikkatin dağılması kesin ölüm demekti. Gözlemciler yakıt musluklarını kapatıp açıyorlar, göstergeleri dikkatle kontrol ediyorlar, ve hiç aralıksız hem denizi hem de gökyüzünü göz altında tutuyorlardı.

Doksan dakika sonra dağınık bulut tabakası içine girdiler. Dalgalar şimdi biraz daha yüksekti ve soğuk artmıştı... Nisan sonlarında bile Norveç'in soğuk olduğu anlaşılıyordu. Bulutların altından geçerken şiddetli bir yağmur görüşlerini birkaç metreye indirdi. Uçaklar, kanatları birbirlerine ve burunları bir öndeki uçağın kuyruğuna dokunacak kadar yaklaştılar. Gözlemciler şimdi daha büyük bir dikkatle ileriye görmeye çalışıyorlardı. Sağanak hâlinde yağan yağmur, uzaktaki bir mayın gemisinin on yedi ölüyle sakat sakat yoluna devam ettiğini gizliyordu ve uçaklar yağ-

murdan çıktıkları zamanda ufuk çizgisinde direkleri kaybolmak üzereydi.

Bulutlar arasında bir boşluk oldu ve mavi gökyüzü tekrar göründü. Uçakların gölgeleri, avım izleyen köpek balıkları gibi yine peşlerine düştü. Hoppy saatine baktı. Saat 14,17'ydi.

— «E.T.A.'ya sekiz dakika var, kaptan.»

Uzaktaki parlak beyaz bir şerit, ufuk çizgisinde beyaz bulutlar gibi görünüyordu... Gözlemciler pilotların dirsekleriyle dürttüler.

— «İşte! İleride düşman sahili...»

Gri renkli takımadalar belirdi ve şerit gibi geçmeye başladı. Bu takımadalar, Bergen'e kadar uzanan Oygarden takımadalarıydı. Hoppy, ilerideki dağı nirengi noktası olarak Grenville'in rotasını düzeltti. Filo dört derece iskeleye döndü. Adaların ve adalar arasındaki kanalların üzerinden adetâ birdirbir gibi atlayarak geçtiler. Dört dakika... Beş... Altı... Şimdi daha geniş bir kanaldan geçiyorlardı... Kanalin her iki yamacındaki kayalıklar arasında dizi dizi evler görünüyordu... Gizlenmiş bir yakıt deposu gördüler... Tüten bir baca... Denizden dağlara uzanan yemyeşil bir orman... Şimdi geniş körfezin üzerinde uçuyorlardı... Sancak tarafına kırk beş derecelik bir dönüş... Ufuk çizgisinde bir sürü gemi direkleri... Daha ötelerde sık sık binalar .. Filo bu binalara doğru hızla yaklaştı.

Bergen tam önlerinde kalıyordu. Grenville ileri doğru uzandı; nişangâhı, kameraları bombaların fitilleri bir dokunuşla harekete hazırdı. Artık bu baskının nedenlerini düşünecek zaman yoktu. Yarım dakika sonra caddelerin ve kalabalık binaların üzerinden uçacaklar ve belirli bir binanın yerini bulmaya çalışacaklardı...

Birden heyecanlı bir ses R/T sessizliğini bozdu:

— «Haydutlar, kaptan! Güneşte! İskele tarafına...»

Grenville çevresine şöyle bir baktı. Yirmi küsur Focke-Wulf avcı uçağı güneşten fırlamış gibi üzerlerine geliyordu. Uçakların kırmızı burunları, kendilerini yutacak kadar açılmış bir canavar ağızını andırıyordu. Bir tuzak: Tanrım! Gözlerini yukarı çevirdi. Üzerlerine doğru gelenler vardı... Belki düzinelerle... Haber almışlar ve tuzak kurmuşlardı...

Bu saldırıdan Mosquito'ları kurtaran yüksek eğitimleri oldu. Şehrin yüz metre üstünde, Grenville uçaklarını yaklaşık düzende çevirdi. Sert sesi R/T'den duyuldu:

— «Swordfish lider konuşuyor... Savunma çemberi... Bulut tabanına doğru uçuş...»

Uçakların iskele tarafına birden dönüşleri, 190'ların ilk saldırısını boşa çıkarmıştı. İkinci saldırı düzenine geçerlerken, Mosquito'lar, her uçak diğerinin kuyruğunu koruyacak şekilde, sıkı bir savunma çemberi kurmuşlardı.

Grenville'in sesi tekrar duyuldu:

— «Swordfish lider... Hafiflemek üzere bombaları boşalt.»

Uçakların hedefe ulaşabilme olanakları sıfırdı. Gökyüzü her yönden gelen düşman uçaklarıyla doluydu. Küçük gemiler sağa sola kaçışırken gökyüzünden dolu gibi yağan bombalar körfeze doğru süzüldü. Birkaç saniye sonra ayarlanmış bombalar teker teker, su altı bombalan gibi patlayıp iri su sütunları yükseltmeye başladılar.

Adalar üzerinde çetin bir hava savaşı başladı. Kısa kanatlı, korkusuz Focke-Wulf'lar saldırı

üzerine saldırı tazelediler, ama Grenville'in savunma çember taktiği, onları geri püskürttü. Gökyüzü, büyük bir denizanasının etrafını sarmış kırmızı burunlu balıklarla dolu geniş bir akvaryuma dönmüştü... Kırmızı balıklar saldırıyor, ısırıyor, yırtıyor, fakat asıl gövdeye dış geçiremiyorlardı. Bütün gökyüzü izli mermilerin, parlak izleriyle doluydu.

Bir Mosquito vuruldu. Uçağın sancak motoru durdu ve beyaz glikol dumanlan çıkarmaya başladı. Aynı kanat üzerine gelen mermiler, beyaz dumanı siyaha dönüştürdü. Kanadı yalayan alevler birden yükselmeye başladı. Kulakları uğulda-tan bir patlayışla Mosquito, burgu yaparak düşmeye başladı. Başka bir patlama düşmekte olan uçağın öteki kanadım da kopardı ve kanatsız gövde koyu dumanlar arasında denize gömüldü. Uçaktan kimse atlamamıştı. Geri kalan Mosquito'-lar çemberin açık yerini kapadılar ve böylece çember biraz daha daralmış oldu.

Fazlaca kana susamış Focke-Wulflardan biri, iki top ve iki ağır makinelinin intikam mermilerini, tam pilot kabininin altındaki yakıt tankına aldı. Uçak bir bomba gibi gürültüyle patladı ve geriye sâdece koyu bir dumanla demir hurda yığını kaldı.

R/T'den boğuk bir ses duyuldu:

— «Hergeleyi avladım! Nasıl, gördünüz mü? Hergeleyi avladım...»

Başka iki Focke - Wulf da aynı Mosquito'yu seçmişler ve birbirlerine fazlaca yaklaşmışlardı. Birinci avcı uçağının patlaması üzerine onlar da şaşırıp çarpıştılar ve iki Alman uçağı daha denize doğru kara dumanlar arasından indi.

En üst düzeydeki avcı uçakları şimdi işe ka-

tılmışlardı, ama sayıları kendi aleyhlerineydi, çünkü birbirlerinin yolunu kesiyorlardı. Fakat Mosquitolar da birbirinin peşinden vuruluyorlar: Personel arka arkaya yaralanıyordu...

— «Çemberi daraltın. Düzeni koruyun. Neredeyse geldik...»

Grenville'in sesi R/T'den eksilmiyor, adamlarına sürekli moral veriyordu. Filonun niyetini anlayan Focke - Wulf'lar sürekli saldırılarını daha da şiddetlendirdiler, şimdi ikişer ikişer saldırıya geçiyorlardı. Yaklaşan uçaklar, kısa kanatlarından fişkırان alevler arasında sanki kayboluyorlardı...

Batıda yağmur yüklü kara bulutlar denizi gölgelendiriyordu. Bulutlardan ve güvenlikten ancak üç mil uzaktaydılar, ama bu uzaklık katedilinceye kadar tehlike geçmiş sayılmazdı. Kırktan fazla Focke - Wulf uçağı Mosquito'ların peşindeydi ve iri uçaklar onların sert etkisini bütün gövdelerinde hissediyorlardı.

PIŞMANLIK ÖLÜMDEN DE BETER

G illibrand kanlı gözlerini oğuşturarak ileri doğru abanarak dikkatle baktı. Görünen sahil İngiliz sahiliydi ve şimdiye kadar bu sahili gördüğü için böylesine sevindiğini hatırlamıyordu.

Terden, yüzünden kayacakmış gibi duran maskesini düzelteren Kanadalı, Jimmie'ye doğru uzandı ve omuzuna dokundu.

— «Sahil göründü... Biraz daha dayan küçük, hemen hemen yuvaya döndük sayılır. Seni tedavi ederler ve birkaç hafta içinde bir şeyciğin kalmaz.»

Geri dönerken morfinin etkisiyle Jimmie hemen hemen hep uyumuştı. Şimdi ayılmıştı ve yüzü acıdan buruşuk içinde kalmıştı. Gillibrand'ın parmağıyla gösterdiği yere bakmak isterken, Mosquito bir hava boşluğuna düşünce, koltuğa bağlı kayışları gerildi, ve Jimmie öne doğru abandı. Bu hareketi dudaklarına taze kanın süzülme-sine sebep oldu.

Gillibrand'ın terli avuçları kontrol kolunu daha sıkı kavradı. Gözlerinde nefretle alev alev yanan bir ifadeyle parçalanmış pilot mahalline baktı. Sutton Craddock'tan daha yakın bir alan olsa, Jimmie'yi hemen oraya bırakacaktı, ama yakınlarda başka alan yoktu... Gözleri Jimmie'nin hareketsiz vücuduna dikilmişti. Birden bir panik dalgasının bütün vücudunu sarstığını hissetti:

«Küçük ölmemeliydi... Duyuyor musun, **Tanrım...**

O ölmemeli... Kanadalının alnından ve sırtından ter boşandı. Terle beraber gücünün de azaldığını hissetti. O gün öğleden sonra, Gillibrand, hayatında ilk kez korkunun ne demek olduğunu anlıyordu.»

Sutton Craddock nihayet büyük ağaçların arkasından göründü. Radyo mesajını almış olmalıydılar, çünkü cankurtaran ve itfaiye arabaları hazır bekliyordu. Gill, Kontrol kulesinin talimatına aldırmadan rüzgârı önüne aldı ve iyice kızışmış tek motoruyla alana yaklaştı. Bütün dikkatine rağmen, Mosquito'nun iki kez sıçradıktan sonra piste oturmasını önleyemedi. Gözünün ucuyla Jimmie'nin ıstırapla iki kat olduğunu gördü. Küfür ederek, frene bastı, motoru durdurdu ve Jimmie'-ye döndü.

Merlin motorunun korkunç uğultusu kesilince pilot kabinine derin bir sessizlik çöktü. Gillibrand Jimmie'nin koltuk kayışlarını çözdü ve onu tek kolunun üzerine yatırdı.

— «Başardık küçük.. Yuvadayız, artık iyileşeceksin.»

Jimmie'nin yüzündeki kan lekeleri, kurutma kâğıdı üzerindeki kırmızı mürekkep lekelerini andırıyordu. Jimmie kımıldamadı ve cevap vermedi:

Gillibrand'ın sesi tiz bir şekilde yükseldi:

— «Küçük; bir şeyler söyle bana! Duydun mu? Bir şey söyle.»

Jimmie'nin gözleri yorgun bir tavırla açıldı. Şaşırmış gibi Gillibrand'ın yüzüne baktı. Sonra kurumuş kanla sertleşmiş dudakları zayıf bir tebessümle aralandı. Gillibrand onu duyabilmek için üzerine doğru eğildi.

Jimmie'nin sesi, bir kelebeğin kanat çırpışı kadar hafifti.

— «Üzülme, Gillie... Üzülme!..»

— «Korkma... Dinle küçük... Üzgünüm... Neden böyle davrandığımı bilmiyorum... Bu dünyada hiçbir etek senin attığın tırnağa değmez... istersen hepsi senin olabilir, küçük ...Tanrı hakkı için doğru söylüyorum. Sen yeter ki ölme!..»

Jimmie'nin başı geri düştü. Gillibrand bütün benliğiyle onun yaşamasını istiyordu.

— «Öleyim deme küçük. Tanrı aşkına ölme!»

Jimmie'nin dudakları yine kımıldadı:

— «Garip, Gillie!.. Ölümünden hiç de korkmuyorum. Maisie'ye söyle, olur mu? Ona hiç korkmadığımı söyle!..»

Jimmie son nefesini verirken gözlerinde şaşkın bir ifade vardı ...

Adams, Gillibrand'ın uzun adımlarla yürüdüğünü ve yardımcıları eliyle ittiğini gördü. Başlığı geri kaymıştı ve sarı saçlarının ter içinde kaldığı görülüyordu. Yüzünde yağ lekeleri vardı ve uçuş elbisesinin önü kandan kıpkırmızı kesilmişti. Fakat Adams'ın dikkatini çeken Gillibrand'ın gözlerindeki ifadeydi. Bu gözler ilerideki bir noktaya dikilmiş, sanki cehennemde geçirdiği anılan hiç unutmayacakmış gibi donuk donuk bakıyordu.

Adams, Gillibrand'a yaklaştı:

— «Ne oldu, Gillibrand?»

Kanadalı yoluna devam ederken mavi gözlerinin bakışı hiç değişmedi. Adams derin bir soluk aldı ve Kanadalının kolunu tuttu: «Gillibrand! Ne oldu?»

Gillibrand, birden döndü, yüzünde öldürücü bir ifade vardı. Adams, karşısındaki iri adamdan bir yumruk bekleyerek, bir adım geriledi. Uzunca süren iki saniye geçti, dev Kanadalı bir silkişte kolunu kurtardı ve yine yürümeye devam etti.

Adams'ın onun peşinden yürümesi sırf inatçılığı yüzündendi. Gillibrand'ın koluna yapıştı ve sesine otoriter bir ifade vermeye çalıştı: «Hemen neler olduğunu bildiren bir rapor istiyorum... Benim büroma gel!..»

Acımanın sökmediği yerde, disiplin geçerliydi. Gillibrand, şimdi ona dönmüştü, ama gözlerinde şaşkın bir bakış vardı: Adams, ona kendisim toparlamak fırsatı vermedi. «Gel.. Bu çok önemli!..»

Adams, tehlikeli bir hayvanı ipe bağlamış peşinden sürüklüyormuş gibi Gillibrand'ı bürosuna götürdü ve kapıyı kapadı. Pilota masasının yanındaki koltuğu işaret ederek, telefona uzandı, iki kahve söyledi, sonra kendisi de oturdu. Gillibrand'a bir sigara attı, sonra önüne resmî rapor formunu çekti ve otoriter sesle konuşmaya başladı:

— «Önce cevap ver... Resimleri çektin mi?»

Kanadalı dalgın görünüyordu. Başını bir robot gibi salladı:

— «Evet. Resimleri çektik.» Adams, form üzerindeki standart yerleri doldurdu, sonra başını kaldırıp baktı:

— «Gelirken anormal bir şey gördünüz mü?»

— «Deniz ve gökyüzü dışında, hiçbir şey görmedik.»

— «Konvoyun dışında, fiyortta bir hareket var mıydı?»

— «Fark etmedim.»

— «Konvoydan karşılık gördünüz mü?»

— «Gemilerin normal atışları. Başka bir şey olmadı.»

Adams, formu doldururken, Gillibrand'ın bakışları büroda dolaştı: «Kaptan nerede?» Diye mırıldandı.

Bu sorunun anlamı açıktı. Genellikle sorgu sırasında Filo komutanı Grenville'de hazır bulunurdu. Adams kısaca açıkladı:

— «Siz yokken acele bir görev aldık... Bergen'deki bir bina tahrip edilecekti. Heran geri dönebilirler... Senden biraz sonra hareket etmişlerdi.» Adams saatine baktı: «Pekâlâ. Resimleri çekip döndünüz... Saat 15,45'te gelmiş olmanız gerekirdi. Saat şimdi 16,40. Aradaki zaman içinde neler oldu?»

Gillibrand soruyu duymamış göründü.

— «Bergen mi dediniz?» Diye mırıldandı.

Adams tasdik etti:

— «Alçaktan gittiler. Neden sordun? Endişen nedir?»

Bu sorunun altında her ne gizliyse, Kanadalı bunu açıklamadan başını sallamakla yetindi.

— «Bilmiyorum. Hiçbir şeyden endişelenmiyorum!»

Adams, hem fizikî hem de asabî yorgunluğun eşiğinde olan bir kişiyi ilk kez sorguya çekiyordu. Karşısındaki adamın ne durumda olduğunu çok iyi biliyordu. Garson kız kahve ve sandviç getirince biraz rahatladığını hissetti. Kahveyle sandviçi Gillibrand'ın önüne doğru sürdü.

Gillibrand, sandviçi bir kenara iterek kahve fincanını aldı ve yudumlamaya başladı. Adams'ın burnuna yağ, kimyasal madde ve daha birçok karışık koku geldi. Sandviçleri işaret etti.

— «Yemek istemez misin?»

Gillibrand başını salladı.

— «Hayır aç değilim.»

Adams sigarasından derin bir nefes çekti. Sorması gereken bir takım sorular vardı:

— «Fiyorttan ayrılmanızdan sonra neler oldu? Gözlemcin nasıl yaralandı?»

İkinci soruyu daha yumuşak bir dille sormuştu:

Gillibrand'ın beyni yorgunluğundan ötürü uyuşmuş gibiydi, ama Jimmie'nin sözünün edilmesi onu hemen canlandırdı. Elindeki kahve fincanı şiddetle titreyince, elbisesinin önüne kahve döktü. Mavi gözlerinde garip pırıltılar yanıp söndü:

Adams:

— «Bir yerde başınız derde girmiş olmalı.. Ne oldu?» Dedi.

Gillibrand'ın sinirleri yine bozuldu. Bir küfür sallayarak ayağa fırladı.

— «Bundan sana ne? Artık ne önemi var ki...?»

Adams yumuşak dille cevap verdi:

— «Bilmeliyim... Bir adam öldü... Ne olduğunu öğrenmeliyim.»

Gillibrand ona aldırmadan döndü ve kapıya yürüdü. Dudaklarından, kanamaya başlayan bir yaradan boşanan kan gibi, kelimeler döküldü:

— «Evet, unutmuştum... Küçük öldü... Küçük dostum... Oh, Tanrım...»

Öfkeyle kapıyı açıp kendisini dışarı attı. Tam bu sırada alarm düdüğü çalmaya başladı. Gillibrand birden durdu, çevresine bakındı ve alarmin nedenini kavramaya çalıştı. İtfaiye ve can-

kurtaran arabaları tekrar harekete geçtiler. Gillibrand dikkatle dinlerken uzaktan uzağa, Merlin motorlarının sesini duydu. Dönüp baktı ve alana inmek üzere olan Mosquito'ları gördü...

Mosquito'lar kontrol kulesinden aldıkları talimat üzerine alanın üzerine yaklaştılar. Yaralı olan iki uçağa iniş önceliği verildi.

Adams, gözlük camlarının arkasında daha da iri görünen gözlerini açarak, Gillibrand'ın yanında durdu. Doktorun cipi, cankurtaranların önünden hızla uçuş pistinin sonuna doğru gidiyordu. İtfaiye arabalarından biri de aynı yönde hızla uzaklaşıyordu.

İlk yaralı Mosquito uçağı hudut meydana getiren tahta perdenin üzerinden göründü. Uçağın yaklaşış açısı, onu seyretmekte olan iki adamın üzerinden geçeceğini gösteriyordu. İki adam, uçağın kararmış motorlarını parçalanmış kanat ve kuyruğunu gördüler. Uçak bu haliyle, çalılar arasından ucuna bağlanan iple çekilerek parçalanmış oyuncak bir uçağı andırıyordu.

Uçak üstlerinden geçerken, sancak motoru tekledi, uçak yırtık kanadının üzerine yattı. Adams, gözleri irileşerek korkuyla baktı. Uçak yine toparlandı, düzeldi; iki motoru da, gırtlığını temizlemeye çalışan bir adam gibi, öksürüyordu. Uçak pistin otuz met.re kadar üstünde düzelmişti. Tam bu sırada sancak tarafındaki motor durdu ve hasarlı kanat bir telle yere doğru çekilmiş gibi koptu...

Seyredenlere ıstırap veren birkaç dakika geçti. Sonra uçak, kanatlarının üzerine çakıldı, koca

gövdesi öne doğru bir takla attı, şiddetli bir patlamayla alev alev yanmaya başladı. İtfaiye arabalarından biri hızla yaklaştı ve radyatörünü yangının burnuna kadar soktu, sonra yüksek basınçlı karbon köpüğünü alevlerin köküne püskürtmeye başladı. İtfaiye erleri baltalarını sallayarak çılgın gibi alevlere daldılar. Kimse, kanatlardaki benzin depolarının, ya da harcanmamış küçük toplarla mermilerin patlayabileceğini umursamıyordu. Fakat bütün çabalar boşunaydı, çünkü cehennem ateşine dönen pilot kabininde herhangi bir kıpırdanma yoktu. Bir süre sonra alana yanmış lastik ve et kokusu yayılınca, Adams, öğürmekten kendini alamadı.

İkinci Mosquito piste yaklaştı. Tek motoruyla uçuyordu ve durmuş motorun pervanesi kazık gibi görünüyordu. Gövdesinin birçok yerinden parçalar sarkıyordu. Adams, uçağı bir an için kanatlan kırık, tüyleri dökülmüş zavallı bir kuşa benzetti. Uçağın kontrol tablosunun yansından fazlası hasarlı olduğu için, uçak iniş hızına düştüğü zaman pilot uçağın kontrolünü zorla korudu. Uçağın önce tekerlekleri hızla yere çarpınca, lastiklerin patlaması tekrar yerden altı metre yükselmesine sebep oldu. Sonra bir kanadının üzerine çakılarak bir tur döndü ve gövdesinin üzerine çatırtyla oturdu. Benzin tanklarından dökülen benzin kızgın motorlara ulaşınca parlak bir alev sütunu yükseldi, fakat uçağa çok yakın olan itfaiye arabası başarılı oldu ve motorun üzerine püskürttüğü karbon bileşiğı köpükle yangını kontrol altına aldı. Gözlemci sarsak adımlarla pilot kabininden çıktı, ama pilottan hayır yoktu. İtfaiye erleri pilotu parçalanmış bir bez bebek gibi dışarı çıkardılar.

Gillibrand alana doğru yürümeye başladı, kısa

bir tereddüitten sonra Adams da onu izledi. Gillibrand biraz sonra koşmaya başladı, durdu, başını yukarıya kaldırıp simsiyah dumanla kaplı gökyüzüne baktı. Bu sırada, iki mekaniğin kanat uçlarından tuttuğı bir Mosquito topallayarak geldi. Gillibrand o uçağı doğru koşmaya başladı.

Uçaktan iki adam indi. Adamlardan biri A Uçuş Grubu komutanı Teddy Young'du. Geniş omuzları yorgunluktan âdeta çökmüştü. Gözlemcisi, Reynolds adında, yeni gelen yedeklerden genç bir havacıydı, ve gözlerinde hâlâ ölüm korkusunun izlerini taşıyordu. Gillibrand'la Adams onlara yaklaşırken, Reynolds düşmemek için uçağın kanadına tutundu. Sonra birden eğildi ve kusmaya başladı.

Young, şişmiş gözlerle yeni gelenlere baktı. Kuru dudaklarını yalayarak gülümsemeye çalıştı. Konuştuğı zaman sesi karga gibi çatlaklı.

— «Merhaba. Yuvaya dönmek kadar güzel şey yokmuş meğerse!» Gillibrand ağdalı bir sesle:

— «Ne oldu?» Diye sordu.

Avusturalyalının dudakları büküldü.

— «Bergen üzerinde Alman Hava Kuvvetlerinin yarısıyle karşılaştık, hepsi bu kadar..»

— «Yâni sizi bekliyorlar mıydı?»

— «Evet. Hergelenin biri onları uyarmış olacak.. Nasıl kurtulup dönebildiğimizi sorma.. Bir sigaran var mı, Çavuş? Sigara sigara!..»

Fakat Gillibrand, perişan bir halde oradan uzaklaşıyordu. Daha sonra, Adams, Gillibrand'ın bu haberi alması üzerine neden böylesine yıkıldığını anlamamış olduğuna hayret etti. Ama o sıralarda düşünceleri parçalanmış, uçaklar, ölü ya

da yaralı dostlarla meşguldü. Mosquito'lar hâlâ iniyorlardı; cankurtaranlar çığlıklar atarak alanla hastane arasında mekik dokuyordu.

Gördüklerinden şaşkına dönen kontrol kulesi görevlileri, hâlâ kırmızı alarm verip duruyorlardı. İtfaiye tutuşan uçaklardaki yangınla uğraşiyor, enkaz arasına dalıp çıkıyordu.. Sözün kısası, bütün üste karmakarışık, olağanüstü bir çalışma sürüyordu.

Adams, bakışlarını Young'a çevirdi. Genç subay, Gillibrand'ın arkasından bakarken söyleniyordu:

— «Onun da nesi var? İnsan bir sigara vermez-mi?» Adams bir paket sigara uzattı.

— «Al, buradan yak.»

Young bir teşekkür kelimesi mırıldandıktan sonra, gözlemcisinin yanına gitti.

— «Bir sigara yak, Danny. Sinirlerin biraz yatıştır.»

Reynolds başını salladı. Konuşmak istedi, ama başaramadı. Tekrar kusmaya başladığı zaman gözlerinin akı göründü. Young hemen Reynolds'un kollarına yapıştı.

Sonra Adams'a:

— «Bana yardım eder misin?» Dedi.

Adams başıyla olumlu bir işaret verdi ve Reynolds'un koluna girdi. Genç havacı silkinerek onlardan kurtulmaya çalıştı, ama Avusturalyalı onu yatıştırdı:

— «Utanılacak bir şey değil bu, arkadaş.. Ben de senin gibi bir zamanlar hep kusardım.. Bir içkiden sonra bir şeyin kalmaz.»

Adams, Reynolds'un kolunu boynuna dolaya-

rak Young'a yardım ederken, uçuş elbiseli iki adamın yaralı bir Mosquito'dan uzaklaştıklarını gördü. Bu adamlardan biri, yüzü öfkesinden kasılmış Grenville, öteki gözlemcisi Hoppy'ydi. Hoppy'nin sağ omuzu ve kolu kana bulanmıştı. İnce ve zayıf yüzü acıdan buruşmuştu, ama dudaklarının arasına kıştırdığı sigaranın dumanını ciğerlerine bol bol çekerken gülümsermiş gibi görünüyordu. Kendisine yardım etmek için sokulanları elinin bir hareketiyle geri çevirdikten sonra, kahkahası Adams'ın kulaklarına kadar geldi. — «Şu 190'ların yüzleri kara çıktı kaptan.. Altında kocaman bir delik bulunan İstakoz ağı kullandılar... Geri döndükleri zaman epey zılgıt yiyecekler her halde!..»

Adams şiddetle titrediğini hissetti. Bütün vücudu ürperdi. Böylesine cesarete hayran kalmamak elden gelmezdi. Duygularını kontrol etmeye çalışarak, hâlâ kusmakta olan Reynolds'a yardım etti.

Davies'in ince otoriter sesinde, çaresizlik içinde kalmış bir insanın kişiliği yansıyor.

— «Grenville, bu görev öylesine önemli ki, eğer hava biraz daha aydınlık olsaydı, seni tekrar geri gönderirdim. Bu nedenle, saat 04,15'te hareket edeceksin ve sabaha karşı baskın vereceksin. Bu bir emirdir.»

Grenville'in cevabı sertti.

— «Birkaç saatlik dinlenmeden sonra adamlarımı tekrar oraya götüremem. Dinlenmeye ihtiyaçları var!.. Başkalarını göndermek zorundasın!..»

Davies, Grenville'in son derece yorgun olduğunun farkındaydı ve bu nedenle sinirlerine hâkim olmayı başardı.

— «Defalarca tekrarladım, gönderilebilecek başka kimse yok. Bu Mosquito'lar yeni yeni imâl ediliyor... Ancak birkaç filoya verilebildi, ayrıca bu işi senden başka yapabilecek kimse yok. Artık tartışmayı kes. Biraz uyu, sabah kendini daha iyi hissedersin.»

Grenville ileri doğru eğildi:

— «Almanlar nasılsa haber almışlardı, aksi takdirde orada bizi beklemezlerdi. Her ne olduysa oldu, artık alarm durumundalar ve muhtemelen yirmi dört saat süreyle devriye gezecekler. Eğer uçakları ve adamlarımı bu durumda götürecek olursam, onları bir daha geri getiremem. Ben bu işte yokum ve kesin sözüm bu..»

Davies'ın gözleri utanç ve hırsından pırıl pırıl yanıyordu:

— «Bunun itaatsizlik olduğunu biliyor musun? Bir emre karşı geldiğin için seni hemen tutuklayabileceğimin farkında mısın?»

Grenville artık öfkesini kontrol edemez oldu:

— «Ne istersen yapabilirsin, vız gelir tırıs gider. Nasılsa benim için bir şey değiştirmez. Adamlarımı iyice dinlenmeden ve uçakları tamir görmeden hiçbir yere götürmem. Şimdiki durumda, Alman Hava Kuvvetlerinin yarısıyle baş etmek şöyle dursun, Bergen'e kadar bile gidemezler, Sana ne oldu, Allahaşkına? Onları öldürmek mi istiyorsun?»

İki adamın gözleri kilitlendi. Sessizlik Adams'a patlamamış bir bombanın yanında baygın yattığı zamanı hatırlattı. Karşısındaki tabloyu büyülenmiş gibi seyretti. Oturdıkları büro, kendi büro-

suydu, yâni Haberalma Bürosu.. Grenville hemen yanında oturuyordu ve üstü başı yağ içindeydi. Masanın karşı tarafında Barrett, Tuğgeneral ve Davies oturuyordu. Hepsinin yüz ifadeleri birbirinden çok değişikti. Barrett'in alnı ter içindeydi ve zorlukla soluyordu. Tuğgeneral yaşlı, yorgun görünüyordu. Davies ise şu anda öfkesinden kuduruyor. yanaklarında kırmızı lekeler belirliyordu.

Özgeçmişlerine göre, her ikisi de Grenville'in itaatsizliğine değişik tepki gösteriyorlar, ama bunun sebebini kavradıkları için biraz olsun anlayışlı davranıyorlardı. Fakat, Adams gibi, Grenville'in bilmediği bir şeyi biliyorlardı ve bu öylesine önemliydi ki, kişisel duygulara yer verilemezdi.

Bu nedenle, Adams, Davies'in tehdidine karşı tepki göstermedi; çünkü zamanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Tuğgeneral, elini Davies'in koluna koyarak, gri gözlerini Grenville'in sert ifadeli yüzüne dikti. Sesinde hem şiddet hem de şefkat vardı..

— «Sana ne duygular teskin ettiğini biliyorum, Grenville, ama inan bana, eğer iş önemli olmasaydı, senden böyle bir şey istemezdik. Sabaha kadar beklemek bile büyük bir felâket!.. Çünkü çok geç kalınmış olunabilir. Fakat umudumuzu yitirmeyelim. Bunun için de seni göndermek zorundayız.»

Grenville dişlerinin arasından:

— «Bu kadar önemli olan nedir?» Diye sordu. «Bergen'deki o bina neden çocukların hayatından daha önemli? Bu işin içindeki esrar nedir?»

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Adams, hem generalin hem de Davies'in durumu açıklamak

niyetinde olduklarını sezdi, ama iki subay da ağızlarını açmadı.

Cevap alamayan Grenville, ayağa kalktı ve acıyla Davies'e baktı:

— «Nöbetçilere söyle beni odamda bulurlar.»

Bir dakika hazırol vaziyetinde kaldı, sonra bürodan çıktı.

Odada kalan dört subay birbirlerine bakmaktan çekindiler. Sonra Davies, utanarak Tuğgenerale döndü:

— «Elbette, askerî mahkemeye verilecektir. Filoyu başka birinin komutasına vereceğiz.. Fakat sabaha kadar ancak altı uçak hazırlanabilir.»

General gözlerim dikmiş masaya bakıyordu. Davies'in bu sözleri üzerine başını kaldırdı. Gözlerinde garip pırıltılar vardı:

— «Onu tutuklayamazsın Davies.. İtaatsizliği adamlarını korumak için yapıyor..»

Öfkesine rağmen, Davies rahatlamış göründü. Barrett'e şöyle bir göz atınca, Barrett başını sallayarak ağır ağır konuştu:

— «Ne yazık ki ben de Roy'un tarafını tutuyorum efendim.. Koşullara göre, çocukları böyle bir göreve tekrar göndermek, intihar demek olur..»

Barrett bir an sustu. Uzun zamandan beri istediği fırsat eline geçmiş sayılırdı, ama böyle bir görevi almak istemiyordu... Böyle olduğu halde:

— «Onları ben götüreceğim, efendim. Mümkün olduğu kadar uçakları tamir ederiz.»

Tuğgeneralin yüzünde bir umut ışığı belirdi, ama Davies, başını salladı:

— «Hayır, Barrett. Bu herkesin yapabileceği

bir iş değil. Grenville, bu işi kıvıracabilecek nitelikteki adamlardan biridir. Asıl mesele de bu...» Barrett:

— «Kaybedilecek bir şey yok. Şansımızı bir kez denemiş oluruz.» Dedi.

Davies, çaresizlik içinde olduğunu biliyordu, ama içinde bulundukları zor durumun çözüm yolu bu olamazdı. Sesini mümkün olduğu kadar tatlılaştırarak cevap verdi:

— «Kusura bakma. İkimiz de böyle şeyler için biraz yaşıyoruz. Boşuna bir çaba göstermek olacak.»

Barrett bir dakika kadar sessizce oturdu, sonra şapkasına uzandı.

— «Şu halde, Roy'la gidip konuşayım. Uzun zamandan beri birlikte çalışıyoruz. Benim sözümü dinleyebilir.»

Davies tereddüt etti, ama Tuğgeneral başıyla olumlu bir işaret verdi:

— «Evet. Lütfen gitsin.»

Barrett kapıda durdu.

— «Bilir misiniz, Grenville, garip bir adamdır, Onunla kendi bildiğim gibi konuşabilir miyim?»

Davies şaşırarak sordu:

— «Yâni ona söylemeyi mi düşünüyorsun?»

Barrett başını salladı. Davies, sorgulu bakışlarını Tuğgenerale çevirdi. Beş saniye süren bir sessizlik oldu... Bu beş saniyelik sessizlik Adams'ın şakaklarında, balyozla vuruluyormuş gibi zonk zonk öttü: Sonra Tuğgeneral ağır ağır başını salladı:

— «Peki. Nasıl uygun bulursan öyle davran..»

Barrett anladığını işaret etti. Kapı arkasından kapandı ve odaya yine derin bir sessizlik hâkim oldu.

ATEŞ KUSAN KUŞLAR!.

Simdi biraz sinirlerine hâkim ol ve beni dinle.» Barrett her zaman kurnazlık düşünen bir insan değildi. Grenville'i iterek kalktığı koltuğa oturttu, kendisi de yatağın üstüne çöktü. Bu konuşma zor olacaktı, ama başarılı olamazsa Grenville itaatsizlikten tutuklanabilirdi, bunun için de Barrett uzun yolu tercih etti...

— «Roy, sabahleyin onları götürmelisin.»

— «Boşuna nefes tüketiyorsun, Söylediklerimden geri dönecek değilim.»

Barrett dalgın dalgın başını salladı. Cebinden bir kibrit çıkartıp dişlerini karıştırdı, sonra bıyıklarını burdu ve başını kaldırıp Grenville'e baktı:

— «Roy, Charley'i hatırlar mısın, hani geçen yılki şu iri cins köpeği?»

Grenville, sanki karşısındaki aklını yitirmiş gibi baktı:

— «Elbette hatırlarım.» Barrett yine başını salladı.

— «İyi bir köpekti... Onu severdim. Köpeklere karşı içimde yumuşak bir nokta vardır... Çoğu kez onları insanlara tercih ederim. Charley'i çok severdim. Ona ne olduğunu hatırlar mısın?»

— «Bir kamyonun altında kalmıştı, değil mi?»

— «Evet. Önceleri iyileşeceğini düşünmüştüm, fakat acı çekiyordu, Roy... Belkemiğinde bir şey-

ler vardı. Onu iki hafta iyileştirmeye çalıştım, ama durumu gittikçe kötüledi. Kimi geceler sabaha kadar uyanık yatar, zavallının inilti lerim dinlerdim. Dayanabildiğim kadar dayandım, ama bir sabah onu vurdu m. Sana bunu söylüyorum, Roy...» Grenville'in yüzü asıktı:

— «Bana bunu neden söylüyorsun?»

Barrett, oturduğu yerde biraz dikleşti.

— «Kimi zaman merhametli olmak için zalim olmak gerektiğini söylemek istiyorum... Kimi zaman, acı çeken birini, acısını dindirmek için öldürmen gerektiğini anlatmak istiyorum.»

— «Bunu hepimiz biliyoruz, öyle değil mi? Amaç nedir?»

— «Bildiğimiz bir şey yok Roy... Hayvanlara uygulandığını biliyoruz, ama elbette, bunu insanlara uygulamayı düşünmeyiz: Doktorun bulunabileceği yerlerde ve barış zamanında böyle bir şey söz konusu olamaz... Kimi zaman doktorların da acı dindirmek için öldürmek zorunda kaldıklarını duydum...»

Grenville gergin bir sesle:

— «Allahım seversen, ne demek istiyorsun?»

Diye sordu. Barrett derin bir soluk aldı.

— «Gestapo'nun nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi Roy? İstedikleri bilgi sahibi olan kişilere neler yaptıklarını da bilirsin. Bir dostunun onlar tarafından yakalandığını, acı çektiğini, işkence içinde kıvrandığını düşünelim. Sen olsan ne yapardın Roy? Eğer elinde bir uçak ve atacak bomban olsaydı ne yapardın?»

Grenville'in yüzü birden sapsarı kesildi.

— «Allahını seversen ne söylemek istiyorsan söyle. Ne oldu?»

Barrett oturduğu yerden kalktı ve iri elini Roy Grenville'in omuzuna koydu.

— «Bağışla Roy. Çünkü ikinizin sıkı dost olduğunuzu biliyorum. Bergen'deki bina Gestapo'ya ait ve Bergman'la başka bir zavallı ellerinde... Bergman'ı bu sabah yakalamışlar!..»

Adams, bürosunun kapısına yaklaşan ayak seslerini duyduğu zaman saat yediyi geçiyordu ve ortalık epey kararmıştı. Adams bürosunda yalnızdı ve aynı yerde oturuyordu. Tuğgeneral ile Davies yarım saat önce gitmişlerdi. Adams'ın önündeki tabla sigara izmaritleriyle doluydu ve parmaklarının arasında yine bir sigara vardı. Ayak seslerim işittiği zaman, sigarasının mavi dumanlarına dalıp gitmişti.

Adams, birden kalbinin hızlı hızlı çarptığını ve kulaklarının uğuldadığını hissetti. Bir dakika sonra da, kapının karartma perdesi aralandı.

Gelen Grenville'den başkası değildi. Sırtında hâlâ uçuş elbisesi vardı ve yağ, duman, barut kokuyordu. Grenville bir saniye kadar kapıda durdu ve Adams onun yüzüne bakacak cesareti kendisinde bulamadı. Konuşmak istiyor, ama kelimeler gırtlığından çıkmamakta ısrar ediyordu. Birden paniğe kapıldı; yerinden fırlayıp kaçmak arzusuyla yanıp tutuştu. Zorlukla sordu:

— «Merhaba Roy... Bir şey mi istemiştin?»

Adams kendi sesinden cesaret bularak gözlerini Grenville'e kaldırdı. Grenville'in yüzündeki ifadeyi görünce her şeyi bir anda kavradı.

— «Barrett durumu anlatmış...» Diye mırıldandı.

Grenville, kısa bir tereddüitten sonra yürüdü, masanın önünde durdu. Konuştuğu zaman sesi, vahşî bir hayvanın sesi gibiydi:

— «Allanın cezası, evet. Aranızdaki en namuslu insan...» Adams, kendini suçsuz göstermeye çalışmadı.

— «Şimdi ne yapacaksın? Onları yine götürecekmisin?» Diye mırıldandı.

Grenville'in şiş gözleri alev alev yandı:

— «Tanrı hakkı için hayır. Adamlarım yüzde yüz iyi olsalar ve adam başına iki uçak düşse bile, onları yine de götürmezdim... Pis işlerin de bir derecesi vardır. Savaşta bile.»

Adams, o sırada Grenville'yle nasıl tartışabileceğini düşündü.

— «Bu bir acıma görevi Roy. Biz böyle görüyor ve kabul ediyoruz.»

Grenville'in cevabı ağzının içinde kayboldu. Adams, onu şaşırtan soruyu sordu:

— «Roy mademki gitmeyeceksin, buraya neden geldin?»

Grenville avuçlarını masaya dayamış duruyordu. Birden yumruklarını, kemikleri bembeyaz kesilinceye kadar sıktı. Cevap verdiğinde sesi bir kamçı kadar sertti.

— «Gitmeyeceğimi söylemedim. Buraya resimleri ve paftaları tekrar gözden geçirmek için geldim. Saat 04,15'te hareket ediyorum.»

Adams şaşkınlıkla Grenville'e baktı.

— «Her halde yalnız gitmeyeceksin?»

Grenville terslendi:

— «İşin aslını öğrendikten sonra yanıma kimi alabilirim? Söyle bana, Adams!..»

Adams onun ne demek istediğini biliyordu. Sesini çıkarmadan oturdu. «Haydi Adams. Hepiniz bu işin yapılmasını istiyorsunuz. Şu resimleri ve paftaları çıkar da bir göz atalım. Hepsini yeniden incelemek istiyorum. Çok iyi bir iş başarmak istiyorum... Tam bir cellat gibi.»

Kâbus başladı... Adams, çekmeceyi çekti ve gerekli belgeleri çıkardı. Grenville, bir resmi eline aldı ve parmağıyla işaret etti:

— «Bina bu, değil mi?»

Adams başını salladı:

— «Evet. Gestapo merkezine bağlı. Dikkat ettiğin gibi bina, istasyona yakın, تنها bir yerde. Nordens Parken'deki Deniz Okulunu nirengi noktası olarak alacak ve doklardan doğru yaklaşacak olursan, kolayca bulabilirsin. Gestapo Merkez Binasının yanında National Tiyatrosu var. Çiçek yataklarıyla süslü büyük bir meydan olan Öle Bulls Plasse üstünde... Plasse'nin öteki tarafında küçük bir park ve çok girintili çıkıntılı bir göl var.»

Adams sözünün burasında geniş bir paftayı masanın üzerine serdi:

— «Burası, Lille Lungegardsvann. Tam arkasındaki تنها yerde bina ve binanın ötesinde Store Lungegardsvann adı verilen bir göl ya da fiyort var. Oraya vardığında çok dikkatli olmalısın. Almanların istasyon kıyısında ve bu köprünün yakınında yuvalanmış top yuvalan var. Strombro köprüsü... İşte bu resimler de Deniz Okulunun ve tiyatronun...»

Grenville resimleri bir dakika kadar inceledi, sonra fırlatıp attı.

— «Doklardan doğru yaklaşmayı düşünmüyorum. Orayı göz altında tutacakları muhakkak. Kuzeyden gelen bir rota çizmek istiyorum.»

Parmağıyle haritayı işaret etti.

— «Şu vadi neyin nesi, şehrin arkasındaki?»

Adams notlarını inceledi.

— «Dağlar arasına sıkışıp kalmış Isdalen Geçidi. Vadide Bergen'in suyunu temin eden Svar-tediket gölü ile bir baraj var. Geçit doğruca Store Lungegardsvann'a çıkıyor.»

— «Oldukça derin görünüyor. Her iki tarafındaki dağların yükseklikleri nedir?»

— «Doğu tarafındaki Ulrikken dağı altı yüz metre, öteki de aynı yükseklikte sanırım.»

— «Şu Isdalen geçidinin başlangıç yeri neresi?»

— «Şuralara düşen Arma bölgesinde.»

Grenville, başını sallarken Bergen'in kuzeyinde kalan fiyortları gözleriyle izledi. Sonunda parmağıyle harita üzerinde bir hat çizdi.

— «Yaklaşma rotam burası olacak. Bu takdirde yolun çoğunluğunda yanlarım adalar ya da dağlar tarafından korunacağım. Bir dakika, Herd-la nerede Almanların üslerinden biri, değil mi?»

— «Haklısın. Herhalde daha güneyde kalıyor, şuralarda...»

Grenville yirmi dakika süreyle sorular sordu. Son sorusu bina hakkındaydı:

— «Binanın ahşap olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?»

— «Evet... Almanlar devir almadan önce depo olarak kullanılıyormuş.. Üç katlı ve 15 metre uzunluğunda... Eğer oraya kadar yaklaşabilir-sen tahrip etmen zor olmaz...»

Grenville'in dudakları acıyla büzüldü:

— «Evet, böyle bir yeri havaya uçurmak zor olmasa gerek.»

Adams birden sinirlerinin bozulduğunu hissetti:

— «Roy, yanına birini al Allahını seversen... Bu işe yalnız çıkma..»

— «Neden? Yalnız olursam, işi başarma şansım da yüksek olur.»

— «Söylemek istediğim bu değil. Hildeyle aranda olanların farkındayım, kör değilim, Eğer bu işi yalnız yapacak olursan kendini hiç bir zaman bağışlayamazsın. Tuğgeneral böyle işlerin önce de yapıldığını söyledi, ama hiç bir zaman tek kişi tarafından yapılmadı... Eğer yanına bir iki uçak alacak olursan, hattâ gözlemcini beraberinde götürecek olursan, kişisel bir görev olmaktan çıkar.»

Grenville'in gözlerinde inatçı bir parıltı belirdi:

— «Suçu o kişiyle paylaşabilmek için mi? Hayır, kirli işi tek yerde saklamak daha doğru olur..»

Grenville saatine bir göz attı ve ses tonu hemen değişti:

— «Barrett onu bu sabah erkenden yakaladıklarını söyledi. Aldığınız haber bu muydu?»

Adams başını salladı.

— «Evet.. Gestapo'yu, onu binaya getirirken görmüşler. Aynı gün daha sonra ikinci adam Ericson'u yakalamışlar... Sen baskındayken haber geldi.»

— «Demek ki bütün gün oradaydı. Oysa, ben

hava ağarmadan önce hiç bir şey yapamayacağım. On saat, Frank... Uzun bir zaman...»

Grenville'in acı bir dille söylediği sözler Adam-s'ı çok etkiledi. Dişlerini dudaklarına geçirip başım başka yere çevirmek zorunda kaldı. Başını tekrar çevirdiği zaman Grenville'in kapıda durduğunu gördü:

Grenville kısaca:

— «Verdiğin bilgiye teşekkür ederim, Frank.» Dedi. «Eğer işler yolunda giderse yarın gelir neler yaptığımı anlatırım. Şimdilik eyvallah..»

Adams mırıldandı:

— «Güle güle, Roy.»

Kapı kapandı ve oda yine derin bir sessizliğe gömüldü. Adams kolundaki saatin tik-taklarını bile duyabiliyordu.

Adams hole girer girmez, Hilde oturma odasından çıktı. Genç kadın her ne kadar gülümseyerek baktıysa da, Adams, onun Grenville yerine kendisiyle karşılaştığı için şaşırılmış olduğunu anladı.

Hilde, hemen Adams'ın yanına geldi:

— «Birisinin gelmesini merakla bekliyorduk. Bugün neler oldu, Frank? Acaba söyleyebilir misin?»

Adams, birden şaşırdı, ne söyleyeceğini bilemedi, sonra Hilde'nin Mosquito'ların dönüşünden söz ettiğini kavradı...

— «Özel bir işe çıkmışlardı.» Diye mırıldandı. «İşleri ters gitti ve düşmanla çatıştılar. Fakat Grenville'in bir şeyi yok... Çok iyi... Unutmuş-

tüm. Bütün olayı buradan görebileceğiniz aklıma gelmedi.»

Grenville'in iyi olduğunu duyunca Hilde, rahat bir soluk aldı.

— «Evet. İki uçağın düştüğünü gördük..»

Adams, elinde olmayarak Hilde'ye dikkatle baktı; çok güzel bir kadındı... Sevimli ve genç... Hattâ böyle işlere karıştırılmayacak kadar gençti. Birdenbire kendisini *tuzağa* yakalanan bir hayvan gibi hissetti. Sanki bütün sırlarını gözlerinden karşısındaki genç kadına veriyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Avuçlarının içi terden sırılsıklam oldu. Hilde hiç bir şey öğrenmemeliydi... Adams, hemen oradan uzaklaşması gerektiğini hissetti...

Konuyu değiştirmek için sordu :

— «Valerie nerede? Salonda mı?»

— «Evet, orada sanırım.»

Adams, uykusuz geçecek geceden önce iki saat izin almıştı. Düşünceleri karmakarışık ve düşüncelerinden kurtulabilmek amacıyla alandan âdeta kaçmıştı. İlk aklına gelen yer burası olmuştu. Aslında, Valerie'nin yüzünü bile görmek istemiyordu...

— «Kearns nerede?» Diye sordu.

Hilde, kapalı olan mutfak kapısını işaret etti:

— «Müşteri olmadığı için bar tenhaydı. Yanılmıyorsam çay yapıyor.»

Adams teşekkür ederek mutfağa doğru döndü, fakat Hilde onu başının bir hareketiyle tekrar durdurdu.

— «Bir ricam var, Kanadalı Gillibrand iyi mi? Maisie merak edip duruyordu.»

Adams kısa bir tereddütten sonra başını salladı.
— «Evet, çok iyi... Fakat bugün gözlemcisini kaybetti. Bunun için de üzüntülü.» Hilde'nin yüzü ıstırapla buruştu.

— «Jimmie denen genç havacıdan mı söz ediyorsunuz?»

Adams başıyla tasdik etti:

— «Gillibrand'ı gördüğümde, Jimmie'nin ölümü nedeniyle epey üzüntülüydü. Maisie'ye onun üzüntülü olduğunu söyleyebilirsiniz. Önceleri idaresi güç olabilir.»

— «Anlıyorum. Maisie'ye söyleyeceğim...»

Hilde bir an tereddütle durdu, sonra sakın bir sesle konuşmasını sürdürdü:

— «Peki, Roy nasıl? Ona bir şey olmadı ya?»

Adams yine kendini tuzağa yakalanmış hissetti.

— «Çok iyi, bir şeyi yok...»

— «Belki kısa bir süre için buraya gelir diye düşünmüştüm. Neden gelmediğini biliyor musun?»

Hilde sözünü bitirir bitirmez kızardı, sonra bembeyaz oldu: Adams mırıldandı:

— «Kötü bir gün geçirdi. Bu gece de görevli. Hepimiz görevliyiz. Ben bile sâdece bir saat için geldim.»

Adams, ses tonunun kendisini ele verdiğini biliyordu. Birden dönüp, oradan koşarak uzaklaşmak ihtiyacını duydu. Hilde çaresizlik içinde başını sallayarak Adams'a baktı.

— «Roy anlaşılması güç bir insan... Başkaları

tarafından ilgi görebileceğini, ya da onların da kendisi için üzülebileceklerini hiç düşünmüyor... İnsan burada eli kolu bağlı oturunca, daha da endişeli ve meraklı oluyor... Oh, denne fryktelige ventingen...»

Hilde'nin sözünün sonunda kendi diliyle konuşmaya başlaması Adams'ın çözülme noktası oldu. Genç kadının ana diliyle konuşması onun ne kadar yalnız kaldığını gösteriyordu. Holün loş ışığında daha genç, çabuk incinebilir görünüyordu ve Adams'ın daha fazlasına dayanması mümkün değildi.

Adams adımlarını güçlkle atarak mutfağa doğru yürüdü ve mutfak kapısını eliyle yokladı:

— «Özür dilerim. Kearns'ı... Görmeliyim, izninizle.» Diye mırıldandı.

Sonra mutfak kapısını açıp içeri girdi ve Hilde'nin bakışlarından ancak böyle kurtulabildi. Grenville'in sözlerini canlı bir şekilde hatırlıyordu: «Pis iş!.. Hattâ bunun düşüncesi bile insana kirlenmiş duygusunu veriyordu... Pis ve utanç verici bir iş...»

Adams bakışlarını mutfağın içinde dolaştırdı ve Kearns'ı görmeye çalıştı. Sanki bir an için kör olmuş gibiydi. Sonra yaşlı hancının şekli belirdi.

Kearns, Adams'a ilgiyle bakarak sordu: —

«Neyin var Frank? Ne oldu evlât?»

Adams konuşmaya çalıştı ama dudakları arasından hırıltılı soluktan başka bir şey çıkmadı. Dişlerini gıcırdatarak sıktı ve gözlerini sıkıca

yumdu: «Frank oğlum, neyin var? Otur şuraya hele...»

Adams, düşmemek için koltuğun kenanna tutunarak oturdu. Otuz saniye kadar konuşmadan sâdece soluyarak durdu. Sonra Kearns'ın insanın içine sükûnet veren yaşlı yüzüne baktı:

— «Haklısın Joe!.. Savaş çok değersiz.. Tanrım, gerçekten değersiz.. Sözü edilemeyecek kadar büyük bir vahşet!»

SAVAŞIN EN ÇİRKİN GÖREVİ

Bardan son çıkan sivil de Maisie'ye iyi geceler diledikten sonra, Maisie, kapıyı kapadı. Müşterilerin gürültüsü kesildikten sonra salon son derece sessizleşiyordu. Maisie çevresine bakındı ve şiddetle titredi. Yalnız kalmak istemiyordu... Hele Miss Bergman'ın söylediklerinden sonra... Maisie kapıyı sürmeledikten sonra masalardan boş bardakları toplamaya başladı, düşünüyordu:

«Jimmie nasıl ölmüş olabilirdi? Daha iki gün önce şuraya oturmuş birasını yudumlarken eskisinden çok daha iyi görünüyordu, iki hafta önce de onu odasında öpmüş ve göz yaşlarının elbisesini ıslattığını hissetmişti... Jimmie ölmüş, toprağın soğuk ve nemli derinliğine gömülmüş olamazdı. İnsanlar böylesine kolayca ölemezdi.

Gillie, Jimmie'nin ölümünü nasıl karşılıyordu? Mr. Adams onu buraya yollayacağını söylemişti, ama Gillie, Jimmie'nin ölümünden kendisini sorumlu tutuyor olabilirdi. Ama böyle şey olamazdı... Jimmie'-nin Maisie için bir anlam taşımadığını anlamalıydı! İnsanların canlılığı yanında, kısa bir sevişme ne anlam taşırdı ki... Fakat bazı insanlar bunu böyle kabul etmezlerdi... Hele Gillie gibi insanlar.»

Maisie, boş bardakları mutfak lavabosunun içine koydu, soğuk suyu açtı ve ateş gibi yanan bileklerini suyun altına tuttu. Gillie'yi çok merak ediyordu. Jimmie'yi çok seviyordu... Eğer Gillie'yi bir daha göremezse üzüntüsünden ölebilirdi...

Neden bu işi hem onun hem de Jimmie'nin yararına yaptığını anlamak istemiyordu? Neden üs'se döner dönmez yanına gelmemişti? Maisie çok korkuyordu...

Merak, üzüntü ve umutsuzluk bir örtü gibi üzerine kapanıyor, görüşünü bulandırıyor, kulaklarını uğuldatıyordu. Çakıl döşeli araba yolundan gelen ayak seslerini duymadı; kapının tokmağı kurcalanınca kendisine geldi. Kulaklarına inanamayarak başını kaldırıp kapıya baktı... Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu... Elektriği söndürüp kapının sürgüsünü açmak için koştu:

Gillibrand, karanlıkta sallanarak içeri girdi. Maisie, ışığı yaktı ve onu bir sandalyeye oturttu. Gillibrand, boynundaki eşarbi koparırcasına çekip çıkarırken derin derin soludu.

Maisie, onun dizlerinin dibine çömeldi. Gillibrand'ın şapkası geri kaymış, dağınık saçları alnına dökülmüştü. Eşarp çıkınca kravatım daha önce çözmüş olduğu görüldü. Sakal tıraşı da uzamıştı. Görünüşe göre zilzurna sarhoştı...

Maisie, Gillibrand'a sarıldı ve ıslak yanağını onun geniş omuzuna dayadı:

— «Geldiğin için Tanrıya şükrediyorum... Geleceğini hiç sanmıyordum. Bağışla beni, sevgilim. Miss Bergman 'Hilde' söyledi... Zavallı çocuk...»

Gillibrand'ın iri vücudu silkelendi, Maisie'nin kollarından kurtuldu. Onun bu hareketini yanlış anlayan Maisie paniğe kapıldı.

— «Yapma, Gillie! Durum senin düşündüğün gibi değildi. Onun için olduğu kadar senin için de böyle davrandığımı kabul et!.. Gerçekten doğru söylüyorum... Her ikinize de üzülüyorum. Bunun için benden nefret etme, Gillie. Yalvarırım benden nefret etme...»

Gillibrand'ın başını kaldırması üzerine, Maisie, onun yüzündeki ıstırap ifadesini görünce soluğu kesilecekmiş gibi oldu. Gillie'nin sâdece vücudunun sarhoş olduğunu, beyninin uyanık bulunduğunu anladı. Gillibrand, anasından yardım isteyen bir hayvan yavrusu gibi acıyla inledi:

— «Evet, küçük öldü.. Alana inişimizden hemen sonra öldü.. Birtürlü onun yokluğuna alışamadım.. Her şey tersmiş gibi görünüyor...»

Maisie tekrar ona sarıldı ve bir ananın acı çeken çocuğunu yatıştırmak istercesine konuştuğu gibi; aklına geldiği gibi konuştu, ama Gillibrand tekrar onun kollarından kurtuldu:

— «Küçükle beni bir keşif uçuşuna göndermişlerdi. Resimleri çekmiştik, ama ona kızgındım ve âdeta belâmı aradım. Bergen açıklarında bir mayın gemisi buldum ve saldırdım. Küçük yaralandı...»

Maisie anlatılanlardan bir şey anlamadı ve onu yatıştırmaya çalıştı. Gillibrand, başını sallayarak:

— «Onu geri getirdim, ama inişimizden iki dakika sonra öldü.» Dedi. «Birkaç kelime söyleyebilirdi... Sana bir şey söylememi istedi.»

Maisie şaşkınlıkla soludu:

— «Bana mı?»

— «Evet. Artık korkmadığını sana söylememi istedi... Gelişimin nedeni bu!..»

Maisie'nin yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Gillie devam etti: «Evet... Ve sonra filomun Bergen'de bir yeri bombalamaya gitmiş olduklarını öğrendim. Bergen, iyi dinle. Dönüşlerini görünce tamamen mahvoldum.»

Gillibrand'ın vücudu şiddetli bir titremeye sarsılırken Maisie sordu:

— «Neden?»

Gillibrand'ın gözlerine yine acı bir ifade geldi:

— «Neden mi? Anlamıyor musun... Benim saldırmış olduğum mayın gemisi o uçakları uyarıp gönderdi. Eğer hırşıma yenilmeseydim, filo görevini yapacak ve kayıp vermeyecekti.»

Maisie heyecanla soludu:

— «Bunu onlara söylememelisin, anladın mı? Ağzını açıp tek kelime söylememelisin, aksı takdirde seni askerî mahkemeye verirler!..»

Gillibrand, donuk bakışlarını önündeki masaya dikti:

— «Onlara söyleyecek değilim, küçük. Çok düşündüm ve ne onlara ne de bana yararı olacağını anladım.. Hayır, bu bir çözüm yolu olamaz!..»

Maisie biraz rahatlayarak:

— «Senin hatan değildi, sâdece şanssızlıktı.» Dedi.

Gillibrand, sarhoşça bir tavırla başını iki yana salladı:

— «Ne dediğimi anlamadın. O mayın gemisine; küçüğü cezalandırmak için saldırdım. Onun korkudan inlediğini görmek istiyordum, onu korkutmak ve moralini çökertmek istiyordum. Şimdi anladın mı?»

Maisie, suratına bir tokat yemiş gibi geri çekildi:

— «Sen sarhoşsun.» Diye soludu. «Onun için böyle konuşuyorsun!..»

Sonra sesi isterik bir ifadeyle yükseldi: «İçkiden böyle konuşuyorsun, değil mi?»

Gillibrand, başını acı acı sallayarak Maisie'ye baktı:

— «Hayır güzelim.. Sarhoş olmaya çalıştığım halde, sandığın gibi sarhoş değilim. Küçüğü ben öldürdüm... Sanki bıçağı onun vücuduna saplamış gibi onu öldürdüm.»

Maisie, bir cüzzamlıdan kaçarmış gibi geriye doğru büzüldü. Boğuk sesinde acı bir ifade vardı.

— «Yâni, suçsuz bir zavallıyı Şu...»

Gillibrand, Maisie'nin yüz ifadesini gördü ve sallanarak ayağa kalktı:

— «Nasıl hissettiğini biliyorum... Haklısın da. Sen ona hayat, ben ise ölüm verdim ve bunu artık kimse değiştiremez... Hiç bir şey değiştiremez, çünkü o öldü. Artık gidiyorum, küçük Allahısmarladık...»

Gillibrand, geldiği gibi yine gecenin karanlığına dalarak gözden kayboldu.

Beş saat sonra, dört kişilik bir grup, birbirinden destek görmek istermişçesine birbirine sokuldular ve yalnız bir Mosquito'nun uçuş pistinde hızlanışını seyrettiler. Mosquito, bombayla yüklü olduğu halde kurşun gibi tahta perdenin üzerinden aşarak yükseldi, onu seyreden dört kişinin yüzü acıyla buruştu. Geri döndüklerinde ne birbirlerinin yüzüne bakabiliyorlar, ne de ağızlarını açıp tek kelime söyleyebiliyorlardı. Dört kişinin kulakları, şimdi uzaklaşmakta olan Mosqui-to'nun gürültüsüyle çınılıyordu.

GREENVILLE UÇAKTAN BAYGIN ÇIKARILDI

Gri ve soğuk bir şafak sökerken, Mosquito'-nun altındaki dalgaların uçları, aç hayvanların kuvvetli çenesi gibi açılıp kapanmaya

başlamıştı. Grenville, aydınlanmakta olan ufuk çizgisine endişeyle baktı. Ya rotadan ayrılması ya da meteoroloji tahminleri baştan esen rüzgârın gücünü hesaplayamaması nedeniyle E.T.A.'ya on dakika geç kalmıştı. Focke-Wulf'ların şafakla uçabilecekleri tahmin edilecek olursa, gecikme sebebi ne olursa olsun ciddîydi; ama gecikme nedeninin meteorolojik hesaplara dayanması çok daha iyiydi.

Hâlen üç yüz metreden uçuyordu ve havanın aydınlanması üzerine görüş kuvvetlenince yükselişini otuz metreye düşürdü. Daha alçaktan uçmaya cesaret edemiyordu, çünkü sinir gerginliği ve uykusuzluktan epey hırpalanmış, yorgun düşmüştü; bu nedenle de reflekslerinde bir yavaşlama hissediyordu; son bir saat içinde uyumamak için her birkaç dakikada bir oksijen kullanmak zorunda kalmıştı.

Beş dakika sonra karayı gördü. İlk bakışta, kara parçası tozlu örümcek ağı gibi denize yapışmış sis kitlesini andırıyordu. Mosquito'yu kaldırıp karanın üzerinden geçerken, düz arazi üzerinden küçük adacıklar gibi konik şekiller yükselmeye başladı. Birdenbire gözlerini kaldırıp, yukarıda kalan boşluğu araştırdı. Hiçbir şey göremeyince bakışlarını tekrar aşağıya çevirdi. Sis perdesi, adalar gibi dağılarak geride kaldı, fakat sahilden

uzakta olmadığını biliyordu. Minicik görünen çıkıntılar, Bergen ve Nordhordland bölgesinin dışında kalan Oygarden takım adalarıydı.

Başka bir adalar zinciri görüldü; bu kez hiç kopuk vermeden devam ediyordu. Grenville, adaların üstünden atladı ve uçağı on beş metre daha alçalttı. Şimdi güney, güney-doğu rotasında uçuyordu ve sağ kanadı adalar tarafından korunuyordu.

Artık hedefi yaklaştıkça yorgunluğundan eser kalmıyordu. Sutton Craddock'tan ayrıldığından beri adetâ bir kâbus içinde yaşamıştı; ya uykuyla uğraşmış ya da cellâtın kancalı işkence âleti gibi zihnini tırmalayan düşüncelerini uzaklaştırmaya çalışmıştı. Şimdi, yanında bir gözlemci olmadığı için düşünmeye fırsat yoktu ve bundan çok memnundu. Süratini biraz artırarak suya doğru alçaldığı zaman adalar zinciri baş döndürücü bir hızla altından kaymaya başladı. Bir balıkçı kulübesi, kulübenin önünde otlayan birkaç keçi, rüzgârla hafifçe yan yatmış ağaçlar görür gibi oldu...

Büyük bir ada görüldü... Küçük bir iskele... Demirli iki balıkçı teknesi... Birkaç evlik ufak bir köy... Kapısının önünde çarşaf silkeleyen köylü bir kadın...

İki dakika sonra, uçağın her iki tarafından binalar geçmeye başladı. Petrol tankları hızla uzaklaştı... Bir grup büyük, gizlenmiş yapı... Dumanı tüten üç uzun baca gerilerde kaldı. İskele tarafındaki kanadının ucundan iki yarda kadar öteden, burnundan beyaz köpükler saçan bir şilep kanalın akıntısına karşı gidiyordu. Grenville, şilebin ön güvertesindeki birkaç uçaksavar topunu gördü. Gemiden ateş açılmadı ve otuz saniye sonra bir kara parçasının omuzu gemiyi sakladı.

Kanal, bir ırmağın sularını döktüğü yerde genişledi, sonra doğuya doğru tekrar daraldı. Kanalin her iki tarafındaki arazi yüksekte kaldı ve yamaçlarındaki çam ağaçlariyle, çalı demetleri açıkça belli oldu. Evler şimdi daha sıklaşmıştı... Ahşap ve dik çatılı, tipik Norveç evleri... Gren-ville, şimdi fiyorda girmişti ve altındaki su daha sakindi. Suyun on metre üstünden uçtuğu için, rüzgârı dümen suyu gibi iz bırakıyordu. Yükseliş kolunu çekip bir yükseldi ve önündeki kasabayı gördü. Bu kasaba, Garnes olacaktı. Garnes'e kadar gelmişti ve üzerine tek top mermisi atılmamıştı! Biraz daha yükseklik kazanarak gökyüzünü dikkatle inceledi. Hâlâ avcı uçakları görünürlerde yoktu! Gözleri sağ tarafındaki dağın yeşil yamaçlarını araştırırken tekrar alçaldı.

Bir vadi buldu ve sert bir dönüşle vadiye girdi. Ağaçlar altında hızla geçiyor, dağların yamaçları her iki tarafında da yükseliyordu. Isdalen geçidi! Kayalar... Parlak otlar... Ağaçlar... Sonra çarşaf gibi durgun bir su birikintisi. Svartediket! Yemyeşil çamlarla kaplı Ulrikken dağı sol tarafında kalıyordu. Birdenbire soğuk, sadistik bir ses, zihninde alayla konuşmaya başladı:

«Bir cellât olmanın nasıl bir duygu yarattığını-mı merak ediyorsun? Eh, biraz sonra anlayacaksın. Neredeyse geldin. Neredeyse...» Zihin perdelerini bu düşüncelere karşı kapamaya çalıştı. Ağaçları ve suyu hızla geçti... Ses yine alaya başladı: 'Neredeyse geldin. Biraz sonra oradasın!..'

Hiç beklemediği bir anda şehir karşısına çıktı. Geçit geride kalınca, yedi dağdan kurulu bir beşiğe kurulmuş Bergen, altında uzanıyordu. Tam karşısında, şehrin güneyindeki U-boat üssüne doğru uzanan, Lovstakken dağının zirvesi vardı.

Altında büyük bir göl bulunuyordu... Adams bu gölün adına ne demişti. Store Lungegardsvann. Gölün üzeri çeşitli teknelerle nokta noktaydı. Gölün uzak tarafında bir köprü gördü Strombro köprüsü olmalıydı. Dikkat et... Köprünün üzerinde uçaksavar top yuvası vardı! Gölün, kendi bulunduğu tarafında demiryolları ve istasyon binası görünüyordu. Henüz hiçbir ateşe başlamamıştı, ama orada da uçaksavar toplan vardı...

Geçidi geçer geçmez sertçe sancak tarafına dönmüştü ve henüz arazi işaretlerini tamamen bulmadan şehrin merkezine gelmişti. Adams'ın sözünü ettiği küçük, çok kenarlı gölü hemen arkasında gördü. Göl, istasyona yakındı ve arkasında bir parça çorak arazi vardı...

Dişlerim sıkarak Mosquito'yu 180 derece iskeleye çevirdi. Sabahın erken saatlerinde berrak görünümlü Bergen, kanadının ucundan geçerken geniş bir daire çizer gibi oldu. Uçağı tekrar düzelttiğinde tekrar Lovstakken boyunca uçuyordu; bu kez Bergen iskele tarafında kalıyordu. Gözünün ucuyla başka arazi işaretlerini yakaladı: Nordnes Parken'deki Denizcilik Okulu, Ulusal Tiyatro binasının yeşil çatısı, Öle Bulls Plasse'nin geniş, ağaçlı caddesi... Fakat artık başka arazi işaretine ihtiyacı yoktu. Hedefi, iki gölün arasındaki çorak arazide tek başına duruyordu.

İlk uçaksavar mermisi, san bir top hâlinde, sanki kendisini tam gözünden vuracakmış gibi geldi, ama uçağa ulaşmadan bir yay çizerek karaya döndü. Sanki bu bir işaretmiş gibi her yönden uçaksavar top mermileri an gibi üşüşmeye başladı... Zaten Bergen Avrupa'nın en iyi savunulabilen bölgesi olarak kabul ediliyordu! Birkaç saniye sonra Mosquito beyaz bulutçuklar arasın-

da kalmaya başladı ve Grenvüle, seri hareketlerle uçağını at gibi oynatmak zorunda kaldı.

Strombo Köprüsü'ne yaklaşıırken, üzerine doğru gelen yelpaze gibi açılmış uçaksavar mermilerini gördü... Bütün bu uçaksavar toplan arasında gölü nasıl geçebilirdi?.. Köprüdeki ve tam karşısındaki istasyonda bulunan uçaksavar topları onu makasa alıp hemen düşürebilirdi. Hedefe ulaşması mümkün değilmiş gibi görünüyordu...

Bir saniye içinde anî bir karar verdi. Nişangâhını düzeltip bütün küçük toplarını ve ağır maki-nelilerini ateşleyerek köprünün üzerine dalışa geçti. İzli mermiler körletici bir parlaklıkla çarşaf gibi önüne seriliyordu.. Birden tam namluların ağzına düşüyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Tam artık sonunun geldiğini düşündüğü sırada, paniğe kapılmış gri şekiller top yuvasından fırladılar ve bu bir kaçıştı. Evet, delice saldırı karşısında tam bir kaçıştı... Roy'un mermileri tam ortalarında patladı ve onları yere serdi. Ateş püsküren bir yıldırımın üstlerine geldiğini gören üç kişi, kendilerini köprüden aşağı attı.

Sırtı ter içinde kalan Grenville Mosquito'yu pikeden çıkardı ve tekrar Ulrike'nin yamaçlarına doğruldu. Şimdi köprüden yapılan şiddetli ateş büyük çapta kesilmişti; topçuların toparlanmalarına fırsat vermeden hedefinin üzerine çökme-liydi.

Mosquito tırmanışının sonuna ulaştı, sonra tekrar dalışa geçti; kanat ve gövdelerin gergin derisi, hızdan ötürü güm güm ötüyordu. Ulrike'nin yeşil yamaçları Grenville'in arkasında kaldı. Mosquito'yu düzeltip alçaldığında, uçağın göbeği neredeyse suyu yalayarak geçiyordu ve hızı 400 milin çok üstündeydi. Grenville bomba kapaklarını aç-

ti, seçici düğmelere dokundu, gölün uzak kıyısındaki binayı tam nişangâhının ortasına aldı. Şimdi beklemekten başka yapılacak iş yoktu. Mosquito'nun suyun üzerinde sonu gelmeyecekmiş gibi görünen birkaç saniyelik uçuşu sırasında kafasındaki alaylı ses yine ona işkence etmeye başladı:

«Artık çok bir şey kalmadı. Sadece birkaç saniye daha... Elbette başarabilirsen... Acaba onu öldürenin sen olduğunu tahmin edebilecek mi, merak ediyorum, doğrusu!»

Demiryolunun yanına dizilmiş uçaksavarların isabetli atışları tehlikeli olmaya başladı. Üç uçaksavar yuvası, Grenville'in menzilini derhal tespit etti. Uçağın altındaki sular, top mermileriyle kaynamaya başladı. Sıçrayan sular ön cama çarpıyor, ateş gibi kızgın motorun üzerinde cızırdıyordu. Şimdi çevresini beyaz dumancıklar sarmıştı; bir ara öldürücü 37 mm.lik mermilerin patlaması, beyaz bulutçukların içinde kara lekeler meydana getirdi. Bir mermi, tam bomba kapağının arasından patlamadan geçerken 500 librelik bombanın üzerinden sekti. Başka bir mermi sancak motoruna yakın bir yerde patladı ve şarapnel parçalan kanadı deldi... Mosquito âdeta yüzünü buruşturarak sarsıldı. Gösterge tablosundan şimşek gibi bîr parıltı yükseldi ve onu kulakları sağırlatıcı bir patlama izledi. Kordit ve yanık lastik kokusu duyuldu... Kontak kutusundan kıvılcımlar fiş-kırdı. Dışarıda, duman gibi renkli izli mermiler uçuşuyordu... Bunları seyretmek zevkli, dokunmak ölümdü.

Grenville, mümkün olduğu kadar ileri eğilerek, burundaki zırhlı kalkandan yararlanmaya çalıştı. Bacakları, ruhsal durumu nedeniyle zangır zangır titriyor, potinlerinin içinde ayak parmak-

lan bükülüyordu. Bu engeli aşmalıydı... Uçaksavar mermileri çevresinde yoğunlaşırken bu kelimeleri ısrarla tekrarlayıp duruyordu. İçindeki alaycı ses yine konuşuyordu:

«Elbette aşacaksın, aşmalısın... Bir cellât randevusuna geç kalmamalı...»

Siyah üniformalı insanlar binadan oluk gibi dışarı boşalırken, bina Grenville'in nişangâhında kocaman görünüyordu. Birdenbire duyduğu şiddetli nefret, Grenville'in kafasındaki bütün düşünceleri silip attı. İşte her zaman nefret ettiği insanlar karşısındaydı; işte Bergman'ın işkence cellâtları canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı! Dümen koluna vurdu, kaçışanları nişangâhına aldı ve parmağı makinelinin üzerinde titrerken uzun süren bir yaylım ateşine başladı. Mosquito geri tepmelerin şiddetiyle sarsıldı. Grenville, dümen kolunu sabit tutarak mermilerini kaçışanların arasına yaydı. Mermilerin etkisi öldürücüydü. Yeryüzü de gökyüzü gibi karmakarıştı; her taraf kanlı cesetlerle dolmuştu.

Bina yeniden Grenville'in nişangâhında belirdi. 20 mm.lik mermiler binanın ahşap duvarlarında oldukça büyük hasar yaptı. İki yüz yarda... Yüz elli yarda... Göl geride kaldı... Şimdi çorak arazi üzerinde uçuyordu. Yüz yarda... Elli yarda... O anda bombaları serbest bırakan düğmeye bastı ve kontrol koluna yapıştı. Mosquito ıslık çalarak yükselirken, binanın çatısından ancak üç metre yüksekten geçti.

Dört bomba, yatay olarak düştü, yere çarptı, sonra lastik top gibi sıçrayıp, duvarları sanki kartondanmış gibi delip binanın içinde kayboldu.

Öle Bulls Plasse'nin geniş caddesi Grenville'in altından yeşil bir kurdele gibi geçti. İntikam pe-

sinde koşan uçaksavar toplarını umursamayarak, sonucu görmek üzere uçağı sert bir şekilde yatırdı. Aynı zamanda da içinden sayıyordu... Yedi... Sekiz... Dokuz... On...

Tam on bir rakamı dudaklarından dökölürken birbirini izleyen dört patlama oldu ve aşağıdaki bina bir mantar gibi açıldı, dağıldı, kızgın alevler arasında dümdüz çöktü...

Her ne kadar köprü üzerindeki uçaksavar mürettebatı dağıldıktan sonra tekrar toparlanmayı başarmışsa da, Grenville, her şeyi göze alarak binanın tamamen yok olması için gerekirse ikinci bir saldırı yapmak üzere hazırды. Fakat yerde kararmış dört sütun ve bir ateş yığınının başka şey yoktu. Bu cehennemden kimse kurtulamazdı.

Aşağıya baktığı zaman gördüklerinin tepkisi kendini gösterdi. Midesi birden bulandı ve koltuk kayışları vücudunun ileri kasılmasıyla gerildi. Sanki birisi gözlerinden beynine çiviler sokuyormuş gibi gözleri cayır cayır yandı. Fizikî acıyı memnurlukla karşılıyordu, çünkü böylece hiç değilse içindeki acıyı unutabiliyordu.

O dakikada kurtulmasının nedeni, çok ileri tecrübesi ve uçuş alışkanlığı oldu. Saldırıya geçmesinden önce Lovstakken'in güney yamaçlarında, fiyordun içinde ve ötesindeki adaların üzerinde toplanan sis bulutunu fark etmişti. Şimdi içgüdüleriyle Lovstakken'e doğru uçtu, sis perdesinin altına daldı ve sahile doğru uzaklaştı.

Tam zamanında hareket etmişti. Yüzlerce uçaksavar mermisinin patlamasıyla meydana gelen beyaz ve kara bulutçuklar dağılırken Focke-Wulf-ların ilk filosu gökyüzünü doldurdu. Focke-Wulf-lar öfkeli arılar gibi şehrin üzerinde uçuştular;

sanki sokacak bir şey arıyorlardı. Sonra verilen işaret üzerine kaçmakta olan Mosquito'yu kovalamak üzere Lovstakken'e doğru atıldılar. İntikam ateşiyile kaynayan motorların gürültüsü Mosquito'yu izledi, denize doğru uzaklaştı ve kaçan uçağın gürültüsüyle birlikte kayboldu.

BU SIRRI YALNIZ BİR KİŞİ BİLMELİ.

Grenville birden kâbus gördüğünü düşündü. Sanki kurtulamayacağı bir tuzağa yakalanmış gibiydi. Bergen'deki baskından sonra piste inmek üzere geliyordu. Bir şarapnel parçası hidrolik iniş takımını bozduğu için, tekerlekler kilitlenmiyordu. Biraz denedikten sonra tekerlekleri içeri de alamadığını anladı. İniş takımlarının yarı açık durması gövde inişi için çok tehlikeliydi.

Bir an için sert pike yaparak takımları kilitlemek isteğini duydu, ama yorgun zihni bu düşüncüyü hemen reddetti. Zaten dağılmak üzere olduğunu hissettiği Mosquito pike dalış nedeniyle havada dağılabilirdi... Her ne olursa olsun yorgundu... Yorgundu... Gözlerinin pınarlarına toplanan siyah bulutçuklar yayılıp görüşünü engellemeden yere inmesi gerekirdi. Fazla vakti olmadığını da biliyordu.

Kontrol kulesiyle konuşurken bile sesi zorlukla çıkıyordu:

— «Gövde inişine geçiyorum. Lütfen hazır olun. Tamam...»

Rüzgârı karşısına aldığı zaman iniş pisti gözlerinin önünde bulandı. Mosquito kontrole isteksizce cevap verdi... Yine bir şarapnel parçası, sancak tarafındaki eleronun bir menteşesini parçalamış olmalıydı, çünkü yana doğru kontrol güç oluyordu. Yanmakta olan bir tabut içinde sıkışıp kalmamak için pilot mahallini fırlatacak olan mekanizmaya uzandı, ama o da sıkışmıştı. Pırlatı-

cı kola sıkıca yapışarak çekti, kol yerinden oynamıyordu, zaten fazla zorlayacak gücü de yoktu...

Biraz daha alçalınca gözünün ucuyla, uçağın gölgesini izleyen itfaiye ve cankurtaran arabalarını gördü.

İniş pisti sanki çok süratle yaklaşıyormuş gibi büyüyordu! Grenville'in hareketleri ağırdı, ve onu aldatıyordu. Her iki motoru susturarak kontrol kolunu geriye doğru çekti. Yavaş, yavaş, sakın burun üstüne çakılma. Kımıldatmadan tut... Kımıldama... Şimdi!

Mosquito yerden beş metre kadar sıçrarken Grenville'in neredeyse boynu kopuyordu. Tahta gövde bambu kamışı gibi çatır çatır parçalandı. Yine bir sarsılma oldu, bu kez Grenville öne doğru savruldu ve koltuk kayışlarına asılan omuzlan acıdı. Uçağın nişangâhına çarpmamak için elleriyle yüzünü kapadı. Alt çenesinde şiddetli bir acı duydu... Kan tadını tattı... Dilinin üstüne düşen kırık dişini hissetti...

Sonra sâdece duyduğu acı ve sessizlik her şeye hâkim oldu. Hayır sessizlik yoktu. Isınmaktan bembeyaz kor kesilmiş olan motorların üzerine fiskiye gibi inen benzin zerreciklerinin tıslaması duyuluyordu:

— «Çıkarın beni buradan! Allahmızı severseniz, çıkarın beni buradan!»

Kendisine doğru uzanan ellerin çekişiyle başına çivi gibi bir sancı saplandı. Bir an için ortalık karardı, sonra uçaktan biraz uzakta, itfaiyenin uçağın üzerine köpük sıkıldığını görür gibi oldu. Bayılmadan önce son gördüğü, iskele tarafındaki motordan yükselen incecik siyah duman oldu.

Kâbus görmesinin ona ne yapacağım bildiği için uyanmaya çalıştı. Fakat kâbus bir türlü ya-

kasını bırakmak istemiyordu. Gökyüzünde siyah ve beyaz duman lekeleri vardı. Şimdi Bergen üzerindeydi, ve yaptığı işin sonucuna bakıyordu. Sanki aşağıda gördüğü yangının alevleri yükseliyor, ona ulaşıyor ve beyninin en küçük hücrelerini yakıyordu.

Grenville birden uyandı; sırlıslık ter içinde kalmıştı. Bir an nerede olduğunu kestirebilmek için hareketsiz yattı. Fakat zihni hâlâ bulanıktı. Çevresinde dolaşan insanlar belirsizdi ve gerçek olmaktan çok uzaktı. Onlara seslenmek istedi, ama dudakları beyninin verdiği emre uymayarak kımıldamadı. Birkaç dakika sonra yine kâbusun karanlık çukuruna yuvarlandı.

Aynı Perşembe günü Davies saat tam 16,00'da Haberalma Odasına girdi. Adams'a kalkmamasını işaret ederek, kasketini masanın üstüne attı ve Adams'ın karşısına oturdu.

Adams'ın gözlerindeki sorgulu ifadeyi görünce:

— «Biraz önce Grenville'in yanındaydım.» Dedi. «Onu Highgate'deki Stanhope Hastanesine yatırdılar. Birkaç gün içinde bir şeyi kalmayacak. Başında ve yüzünde yaralar var ve emniyet kemerinin şiddetli çekişi nedeniyle omuzu incinmiş. Başındaki yara biraz daha ciddîce, ama komada kaldığı halde yetkililer bunun önemli olmadığını söylediler. Neyse, onu birkaç gün hastanede tutmalarını söyledim. Biraz dinlenmenin ona bir zararı dokunmaz.»

Adams rahatlayarak başını salladı.

— «Şanslıydı. O görevden sağ kurtulacağını düşünmemiştim.»

Davies biraz gururlu bir tavırla:

— «Onun gibiler kolay kolay ölmezler...» Dedi.

— «özellikle yaşamakla ölmeye pek önem vermiyorlarsa.»

Bu kelimeler Adams'ın ağzından kaçmıştı...

Yüzü kıpkırmızı oldu. Davies:

— «Onu gönderdiğim zaman hikâyenin hepsini bilmiyordum.» Dedi. «Geçen akşam bize söylememiş olsaydın iyi olurdu. Kendimi bir kaatil olarak görüyorum.»

Adams mırıldandı:

— «Bu sırrı kendime saklamalıydım.» Davies'in sesindeki öfkeli ifade birden dağıldı:

— «Seni suçlamıyorum. Bazı sırların paylaşılmasında yarar vardır. Ben de olsam aynı şeyi yapar, bu sırrı sâdece kendime saklayamazdım. Tanrım, Grenville'in ne sağlam iradesi varmış! Eğer bana kalsa, ona bir D.S.O. nişanı vermekten çekinmezdim.»

Adams bu son söz üzerine yüzünü buruşturdu.

— «Nişan meselesini bir süre ertelese de iyi olur, efendim... Onun böyle bir şeyi istemeyeceğinden eminim... Böyle bir iş için kabul etmeyecektir.»

Davies isteksizce başını salladı.

— «Haklısın. Ama ona verilecek bir ödül olmalı.»

Adams sordu:

— «Çekilen resimleri gördün mü?»

— «Döndüğüm zaman ilk işim resimleri görmek oldu. Korkunç, değil mi? dışarı çıktıkları zaman o şeytanları biçmesi...»

Adams başıyla doğruladı. Resimleri ağırlaştır-

mandan hemen sonra görmüştü. Grenville bütün hırsım onlardan çıkartmak istermiş gibiydi.

— «Keşke hedefin tahrip edilişinin resmini çekmek olanağına sahip olabilseydi..» Davies sesini alçalttı.

— «Tuğgeneral iki saat önce hedefin tahrip edildiğini doğrulayan haberi aldı. Ben de bunu söylemek için gelmişim.»

Adams renginin uçtuğunu hissetmişti. Sesinin titrememesine çalıştı.

— «Başarılı olmuş mu?»

Davies, ciddî bir ifadeyle Adams'a bakarak:

— «Evet. Hedef tamamen imha edildi.» Dedi.

— «Şu halde her şey eskisi gibi mi sürecektir? Yoksa bilgin yok mu?»

Davies cevap vermeden önce kısa bir tereddüt geçirdi.

— «Tuğgeneral yine iyimser görünüyor. Henüz hiçbir vatan sever tutuklanmadı, bunun için de kimse konuşmamış olmalı. Tanrı onları korusun. Evet, eğer başka bir aksilik olmazsa, planlandığı gibi yürüyeceğiz. Planı uygulamamız gerekiyor, çünkü başka çaremiz yok.»

— «Uçaklarımızın teker teker hasar görmesi bizi geciktirmez mi?»

Davies kasketini alıp ayağa kalktı:

— «Bizim için kötü, ama üstesinden gelmek zorundayız. Barrett uçaklar tekrar uçabilecek duruma gelinceye kadar gece gündüz çalışmalı. Ne zaman gideceğimizi kesinlikle bilmiyorum, ama şu ya da bu nedenle Mayıs ayının sonuna doğru harekete geçmemiz gerekecek sanıyorum. O tarihten sonra Tuğgeneral şansımızın çok aza-

lacağını, muhtemelen hiç kalmayacağını söylüyor. Bunun için de hazırlanmaktan başka çaremiz yok!..»

Grenville uyandı ve çevresine bakındı. Duvarlar bembeyaz ve bomboştu. Karyolasının başında duran madenî komodinin üstü ilâç şişeleriy-le doluydu. Yan açık kapının yanında yüzeyi parlak bir elektrik sobası duruyordu. Havada hafif bir antiseptik kokusu vardı.

Eliyle başına dokundu. Sargıların bir kısmını çıkartmışlardı, ama çenesi ve ağzı hâlâ sargılar içinde olduğu için sigara içmesi mümkün değildi. Yerinde huzursuzca kımıldandı. Üç gün hastanede kalması bile çoktu. Bu gece doktor gelince onunla yine konuşacaktı...

Pencere camına çarpan bir şey üzerine başını çevirip baktı. Önce, parlak gökyüzünden ötürü bir şey görmek mümkün olmadı. Sonra, daha dikkatle bakınca çiçek açmakta olan bir badem ağacının incecik dalının cama hafif hafif çarptığını gördü. Dal üzerinde henüz yaprak yoktu, ama minik minik pembe çiçeklerle doluydu.

Grenville ince dalcığı büyülenmiş gibi seyretti. Odanın dışından gelen hemşirenin sesiyle ir-kildi.

— «Evet, girebilirsiniz uyanık.. Ama lütfen on dakikadan fazla kalmayın. Ayrıca, sizinle konuşmasını beklemeyin... Yüzü hâlâ sargılı.»

— «Teşekkür ederim.»

Grenville ikinci sesi duyunca soluğunun kesildiğini hissetti. Başını hızla yana çevirdi, sonra Hilde karyolanın yanında duruncaya kadar kı-

mıldamadı. Hilde daracık, gri bir manto giymiş, boynuna mavi bir eşarp bağlamıştı, elinde deriden büyük bir çanta vardı. Pencereden odaya vuran güneşin ışınları, omuzlarına serbestçe döktüğü sarı saçlarının üstünde parıltıyordu. Hafif bir parfüm kokusu odanın havasına karışıyordu.

Grenville birden paniğe kapılarak kaçamak bir yol aradı. Genç kadının görünüşü, tebessümü... Henüz haber almış olması mümkün değildi. Allah şükür...

Hilde:

— «Seni görmek zorundaydım.» Dedi. «Nerede olduğunu Frank'tan öğrendim.»

Adams'ın Allah belasını versin. Grenville, Hilde'den kurtulabilmek için gözlerini kapamaya çalıştı, ama yapamadı. Hilde, çantasından çıkardığı üç paket sigarayı komodinin üstüne bıraktı.

Sonra özür dilercesine:

— «Çok az bir şey, ama ancak bu kadar satın alabildim.» Dedi.

Hilde'nin bu sigaraları alabilmesi için Highgate'de üç sigara bayii'nin önünde kuyruğa girmiş olması gerekirdi: «Ne olursun, beni zor duruma sokma! Bana yardım etmeye çalışma...!»

Grenville, Hilde'ye gitmesi için yalvarmak istiyordu, ama sargılı ağzı buna imkân vermiyor, yalnızca gözleriyle yalvarırcasına Hilde'ye bakmakla yetiniyordu. Hilde onun bakışlarını yanlış anladı ve endişelendi.

— «Frank yaranın ağır olmadığını söyledi... Seni böyle sargılar içinde göreceğimi sanmıyordum. Sancın var mı?»

Grenville başını salladı. Hilde'nin mavi-gri gözleri aydınlanmadı. «Bir ara ağır yaralı olduğumu umdum, çünkü o zaman uzun süre uçamıya-

çaktın...» Üzüntülü bir tebessümle Grenville'e baktı. «Neden bir kolunu ya da bacağını kırmadın, Roy? Bu takdirde çok mutlu olacaktım.»

Hilde böylesine ciddî konuştuğu için kızardı ve ayaklarının dibinde duran çantadan bir demet Zerrin çıkardı, sonra pencerenin içinde duran geniş vazoya yerleştirdi.

— «Odayı neşelendirir. Bu sabah Mr. Kearns' in bahçesinden topladım. Meyve ağaçlarını görmelisin... Güneş ağaçları çiçeklendirmiş.»

Grenville, Hilde'nin başı üzerinden görünen badem dalına baktı ve başını salladı. Duygulan bir balyoz gibi başına inmişti. Hilde, Kearns'ın bahçesini anlatırken kımıldamadan dinledi. Hilde, çiçekleri yerleştirdikten sonra gülümseyerek döndü.

— «Biliyor musun Roy, benimle tartışmana imkân olmadan beni dinlemene seviniyorum. Bir bakıma, kelimeleri daha kolaylıkla bulup söyleyebiliyorum.»

Tam bu sırada hemşire kapıyı tıkırdattı. Hilde'nin yüzünde üzüntülü bir ifade dolaştı. Bir anlık tereddütten sonra elini Grenville'in alına koydu. Grenville, soluk almaya hattâ düşünmeye cesaret edemeden yattı.

Hilde:

— «Sanırım seni hemen yine görmeye geleceğim.» Dedi. «Sah günü de gelebileceğimi söylediler.»

Grenville, yumruk yemekten kaçman bir boksör gibi başını yana çevirdi. Üç gün daha... O zamana kadar öğrenecek! Hilde'nin sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

— «Şimdi söylesem daha iyi olacak. Biraz İyi-

leştiğin zaman ne olursun geç kalma ve beni gr-
meye gel. Sensiz çok yalnızım, iyi günler. Gud
velsigne değ.»

Hilde, Grenville'in alnından öptü ve acele adım-
larla odadan ıktı. Grenville gözlerini yumdu.
Gözlerine asit dökmüşler gibi, cayır cayır yanı-
yordu.

İNTİKAMINI ALIYOR

Bir kaç gün sonra, havaalanının güney tarafındaki Dağıtım barakasında olağandışı bir sessizlik vardı... Yakıt tanklarını ve silâhlarını doldurmuş yalnız bir Mosquito, uçuş pistinde kalkmaya hazır bekliyordu. Bu uçak meteorolojik görevleri yapmak için hazırlanmış bir uçaktı.

Filonun geri kalan kısmı, hâlen yaralarını temizlemekle uğraştığı için, Barrett'in şafakta yapılan eğitimleri kaldırmaktan başka çıkar yolu yoktu. Uçaklardan altısı hangarda onarılıyordu. (Bergen baskınından beri yer personeli ve onarım ekibi gece gündüz durmadan çalışıyordu), diğerleri de pistin park yollarında makinistler tarafından bakım yapılmasını bekliyordu. Bununla beraber, Barrett, eğitimin dört gün içinde başlayabileceğini umuyordu. Bakım subayı Touvsend, Barrett'in aklını oynattığını düşünüyordu.

Günün ışımasından kısa bir süre önce beş tonluk kamyonlardan biri Ulaşım Şubesinin önünde frenlerini gıcırdatarak durdu. İki adam, Gillibrand ve yeni gözlemcisi, kamyonun arkasından yere atladılar. Her ikisinin de sırtında uçuş elbisesi vardı. Paraşütlerini kamyonun arkasından çıktıktan sonra, Gillibrand, iri elini kamyonun ince saç kasasına vurdu.

— «Tamam, dostum, gidebilirsin.»

Esnemekte olan şoför arabayı vitese alarak hareket etti. Gillibrand hiç konuşmadan barakaya doğru yürüdü. Gözlemci ürpererek onun arkasın-

dan gitti. Soğuk, arasıra sert esen rüzgâr Mosquito'nun kanatlarını sarsıyordu. Hava yavaş yavaş ısıdığı için artık öte beriyi seçmek mümkün oluyordu... Barakanın yakınındaki kum torbalan bulunan sundurma, uçaksavar yuvası ve Kontrol Kulesinin gökyüzüne düşen silueti seçiliyordu.

Barakanın kapısının altından san bir ışık süzülüyordu. Gillibrand kapıyı itip içeri girdi. Barakanın içi ılıktı; biri sobayı yakmıştı. Tavandan sarkan tek ampul, sobanın etrafına toplanmış, ellerini sıcak çay fincanı ile ısıtmaya çalışan makinistlerin tam üstüne vuruyordu. Makinistler başlarını çevirip kapıya baktılar ve yeni gelenlerle mırıldanarak iyi sabahlar dilediler.

Gillibrand, paraşütünü bir sandalyenin üzerine koyarak makinistlere döndü.

— «Eh, biz de çay içeriz.»

Onbaşılardan biri hemen ayağa fırladı, raftan aldığı iki çay fincanına koyu çay doldurdu, sonra fincanlara yarı açılmış bir konserve süttten ekledi ve yeni gelenlere uzattı.

— «Bu sabah biraz serin, efendim.»

Gillibrand cevap vermeden başını salladı, fincanı dudaklarına dokundurarak çayını yudumladı. Çayını bitirdikten sonra fincanı onbaşıya uzatırken başparmağı ile arkasındaki kapıya doğru işaret etti.

— «Motoru çalıştırsan iyi olur, değil mi?»

Onbaşı şaşırılmış görünerek saatine bir göz attı.

— «Motorlar ısındı efendim... Uçmanıza henüz on beş dakika daha olduğunu sanıyordum.»

— «Önemsiz!.. Motorları çalıştır. Bugün erken gitmek istiyorum.» Onbaşı başını sallayarak iki adamına işaret

etti. İki makinist çay fincanlarını bıraktılar ve isteksizce dışarı çıktılar. Onbaşı kontrol kartını Gillibrand'a verdi:

— «Uçağın durumu iyi. Baştan aşağı kontrol ettik.»

Gillibrand kontrol kartına bakmadan, kartı geri verdi. Sonra gözlerini, tutmekte olan sobadan ayırmadan bir sıranın üzerine çöktü. Gillibrand'ın tutumuna şaşırان gözlemci ceplerini karıştırarak sigara aradı. Onbaşı, dışarı çıkmadan önce gözlemciye bir sigara ikram ettiğinde, sanki ona açıyormuş gibi baktı. Bu sırada Merlin motorlarından biri öksürerek çalışmaya başladı.

Çavuş bir anlık tereddütten sonra onbaşının arkasından dışarı çıktı. Gün artık iyice aydınlanmış sayılırdı. Doğu ufuk çizgisi kızıllaşmaya başlamıştı. İkinci Merlin motoru da çalışınca, meydana getirdiği rüzgâr çavuşu yine ürpertti.

Gillibrand iki paraşütü de taşıyarak barakadan çıktı. Paraşütlerden birini çavuşa atarken parmağıyla Mosquito'yu işaret etti. Çavuş sigarasını attı, ayağıyla ezdi ve Gillibrand'ın peşinden yürüdü. İriyari Kanadalı tam yarı yolda durdu ve koku almaya çalışan iri bir köpek gibi başını kaldırdı.

Bir saniye sonra Çavuş da Gillibrand'ın dikkatini çeken şeyi gördü... Messerschmidt 110'lar, iki sıra hâlinde yaklaşıyordu... Çavuş donmuş gibi Alman avcı uçaklarına bakarken, baştaki uçağın burnundan bir alev şeridi yükseldi.

İri bir el kolundan yakaladı, neredeyse ayaklarım yerden kesti ve çavuş kendisini Gillibrand'ın yanında, kum torbalarının arkasına çökmüş buldu. Şaşırان makinistler de kum torbalarının üstünden atlayarak onların yanına oturdular.

Gillibrand, kum torbalarının üstünden bakarken gözlerinden alev fişkırıyordu. Messerschmidt 110'ların amacı açıkça belliydi. İlk hedefleri uçaklar ya da uçakların değildi. Bütün saldırıyı önce uçaksavar yuvalarına yöneltmişlerdi. Saldırı iki koldan geliyordu. Biri güneydeki uçaksavar yuvalarını, öteki kuzeydeki uçaksavar yuvalarını hedef alıyordu. Şanssız uçaksavar personeli bir yıllık boş oturma verdiğ i tembellikle uyuklarken yakalanmışlardı. Yalnız bir Hispano ateş açtı, ama bir saniye sonra gırtlığına yediğı bir kurşunla hemen öldü.

Messerschmidt 110'lar ilk iki saldırıyı başarıyla sonuçlandırdıktan sonra, bu kez doğ u ve batı kesimindeki uçaksavarlara yöneldiler. Beş saniyelik kısa bir uyandan sonra, uçaksavarlar biraz karşı koyabildiler ve avcılardan biri kuyruğundan siyah duman salarak uzaklaştı. Fakat savaş tekniğinden yoksun olan uçaksavarlar teker teker susturuldu.

Gillibrand bunun sonucunu hemen anladı. Uçaksavarlar olmadığı takdirde, alan korumasız ve Messerschmidt'lerin hücumuna açık kalacaktı. Üstelik, Messerschmidt'lerin ince gövdelerinin altında onları uzun süre havada tutacak kadar yakıt alan ek tankları vardı... Ve sonunda, her şeye güle güle demekten başka yapacak şey kalmayacaktı...

Gillibrand kum torbalarının üstünden atlayarak, Mosquito'ya koştu. Kanadın altından sıyrıldı, pilot mahallinin kapısını açıp koltuğuna sıçradı. Ne rüzgâra karşı dönmesine, ne de uçuş pistine çıkmasına vakit vardı. Motor hızını 3,000 devire çıkartıp flapları indirdi ve frenleri bırakarak Mosquito'yu hareket ettirdi. Mosquito sarsıldı, şaha kalkacak gibi oldu, ama burnunu çarpıtma-

di. Gillibrand gözünün ucuyle Messerschmidt'lerin inatla dayanan iki uçaksavar yuvasına başka bir saldırı için harekete geçtiklerini gördü. Gergin dudakları kımıldadı:

«Sâdece birkaç saniye daha, çocuklar... Bütün istediğim bu. Hıncımı almak için bir fırsat istiyorum. Bu fırsatı verin bana, çocuklar!..»

Şimdi Mosquito'nun kuyruğu yerden kesilmiş, kontroller hafiflemişti. Fakat Messerschmidt'lerden biri Mosquito'yu gördü ve sert bir dönüşle, öfkeli bir arı gibi daldı. Fakat düşman avcısının manevra yapacak kadar boşluğu yoktu ve sâdece şansına güvenerek ateş açtı. Gillibrand'ın yapacak bir şeyi yoktu. Sâdece dua ederek kontrollara yapıştı. Nitekim, duası kabul oldu ve uçağın kuyruk kısmını delik deşik eden mermiler kontrol kablolarını parçalayamadı. Messerschmidt radyo ile haber vermiş olacak ki, uçaksavar yuvalarıyla işlerini bitiren öteki Messerschmidt'ler de tek Mosquito'yu daha kalkmadan yakalamak için döndüler. Ama Mosquito çoktan havalanmış, Gillibrand'ın kontroluna girmişti.

Gillibrand, kanadının biri otları yalarcasına sert bir dönüşle yükseldi. Messerschmidt'ler çarpışmamak için karıncalar gibi sağa sola dağıldılar. Gillibrand, bu şaşkınlık ve karışıklık arasında düşman uçaklarından birinin peşine takıldı, hem küçük topu hem de makineliyle ateş açtı. Aradaki uzaklık çok kısa olduğu için, avcı uçağının kuyruğu parçalandı, gövdesi kâğıt gibi yırtıldı, arkasından dumanlar salarak ağaçların arasına düştü.

Gillibrand ağırlığını kontrol koluna vererek geriye döndüğü zaman Mosquito, buzlu yolda kayan bir araba gibi âdeta boşlukta kaydı. Bir Mes-

serschmidt 110'un soluk mavi karnı tam Gillibrand'ın nişangâhı önünde belirdi. Her şey bir an için yavaşlamış göründü; 110 kaçmak isterken pervanesi koşmak için çabalayan bir adamın kollarına benziyordu. Gillibrand kanatların ortasındaki bir noktaya nişan aldı... Kontrolü sağlamca tuttu ve makinelinin düğmesine bastı.

Gözlerinin önündeki tablo birden bulandı ve havada patlayan Messerschmidt'le çarpışmaktan kurtulmak için kontrollara abandı. Simsiyah duman bulutundan çıktığı zaman alandan biraz uzaklaşmış olduğunu gördü. Messerschmidt'ler bombardıman için hazırlanıyorlardı. Gillibrand aslan gibi kükreyerek uçağı çevirdi ve alana doğru yaklaştı.

Alanda herkes şaşkınlık içindeydi. Kimi kum torbalarının arkasına, kimi karyolaların altına sinmiş, kimi ağzı bir karış açık pencereden bakakalmıştı. Herkes birbirine bağırıyordu, ama top ve makineli ateşinin gürültüsünden anlaşılmak mümkün değildi. Alanın hemen karşısındaki meyhanede herkes Hilde'nin odasına toplanmış, yataktan kalktıkları kılıkta, tehlikeyi hiç düşünmeden pencereden sarkmış, Mosquito'nun akla durgunluk veren hareketlerini izliyordu.

Messerschmidt'lerin telsizleri de durmadan çalışıyor, öfkeli sesler duyuluyordu. Filo komutanı sabırsızlıktan çatlıyordu. Saldırı saniyesi saniyesine hesaplanmıştı; uçaklar bombalarını çoktan atmış, üslerine dönüyor olmalıydı. Spitfire'ler birkaç dakikadan beri uyarılmış olacaktı... Fakat Mosquito'daki deli yüzünden hiç bir uçak normal bombardımanını yapmak olanağına sahip değildi. Filo komutanı, önce bu deliyle uğraşmak için bombardımanı ertelemeye karar verdi, sonra kulaklıklarda sert emri duyuldu...

Messerschmidt'ler Gillibrand'ın iki tarafından yanaşarak onu makasa almak istediler. Kanada-lının cevabı, uçağı sancak tarafına döndürmek oldu. Messerschmidt'in korkuya kapılan pilotu hemen kaçtı, ama neredeyse bir telgraf direğine bindiriyordu. Pilotun sinirleri, Gillibrand'ın mermileri sancak motorunu çok az farkla ıskalayınca büsbütün bozuldu.

Savaş otuz saniye kadar sürdü. 110'lar peşi peşine saldırıyorlar, ama Gillibrand, canına önem vermeden her saldırıyı başarıyla sıfıra indiriyordu. Avcılar birkaç bomba atıldılar, ama bu bombalar ya rastlantı ya da sinir bozukluğundan bırakılmış olmalıydı, çünkü alana pek zararları dokunamadı. Gillibrand'ın delicesine yaptığı manevralar düşman uçaklarına bombalarını atmak fırsatını vermiyordu. Bununla beraber, koşullar öylesine gelişmişti ki, savaşın tek sonucu olabilirdi; ama gürültüler arasında kulağa çok değişik gelen sesler duyuldu. Küçük, köpekbalığı şeklinde bir vücut uzaktaki kavakların burnundan fırladı ve en yakınındaki Messerschmidt'in peşine takıldı. Küçük uçağı başka uçaklar da izledi. Spitfireler! Alandan gökte geçen savaşı seyreden yüzlerce göz birden parıldadı.

Alman Filo Komutanı çatışmaya son verilmesini istedi. Fakat komutan cesur bir adamdı ve bütün başarısını tek uçak engellemiştii, bu nedenle de fena halde hırslanmıştı. Hiç değilse, hatâsını giderebilecek kadar vakti vardı. Karışıklık arasında fırsat kolladı, bulunca da kavak ağaçlarının üzerinden uzaktaki hangarlara doğru daldı.

Uçakları kollamaktan başka iş yapmayan Gillibrand, kanadı üzerinde döndü ve Messerschmidt 110'un arkasından daldı. 110'un ince vücudu

nişangâhında büyüdükçe büyüdü... 500 yarda... 400... 350... Sonunda makinelinin düğmesine bastı ve tetiğin boşa düşen sesini duydu. Düğmeye tekrar tekrar bastı. Yararsız! Cephanesi tükenmişti.

110 düzelmiş ve hedefe yaklaşmıştı. Gillibrand, 110'un on beş metre üstündeydi; gözlüğü ve oksijen takımıyla büyük bir böceğe benzetti pilotu; uçağın burnunda, eğilip nişangâhtan bakarken parmağını bombalan serbest bırakacak düğmenin üzerinde tutan gözlemciyi görebiliyordu...

Yine Gillibrand için her şey yavaşladı ve sabah parlak aydınlığında her şeyi daha açık olarak gördü... Kanat ve gövdelerinde büyük gamalı haçlar bulunan uçağı, onun ötesindeki hangarları, Nissen barakaları... Onların da ötesinde, meyhaneye doğru uzanan yolu, meyhaneyi, bahçesindeki beyaz çiçekli armut ağaçlarını gördü... Maisie'yi düşündü... Aşağıda bahar vardı...

Gillibrand bu manzaraya son kez baktıktan sonra kontrol kolunu ileri doğru itti, 110'a tam kanatla gövde ortasından vurdu ve gövdeyi hemen hemen ikiye biçti. Birbirlerine kenetlenmiş olan iki uçak, Kontrol kulesinin yetmiş yarda ötesine çakıldı. Çarşaf gibi açılan alevleri büyük bir patlama izledi, tuğla ve molozlar yolun kenarındaki evlere kadar fırladı. Artık Gillibrand için askerî mahkemeye gerek yoktu.

YENİ HEDEFLER, YENİ GÖREVLER!..

Davies sorusunu sormak için bir dakika daha bekleyemedi: _ «Devam etmeden önce, efendim... Bu saldırı her şeyi öğrenmiş oldukları anlamına gelmez mi?»

Tuğgeneral başını kaldırıp gri gözlerini Davies'e dikti;

— «Hayır. Hiçbir şekilde öğrenmiş olamazlar.»

— «Ama görünüş öyle... Bir yıldan beri hiç bir üssümüz böylesine zorlu saldırıya uğramamıştı. Ayrıca, bu saldırı vur-kaç değil. Çok önceden planlanmış.»

— «Saldırının planlı olduğunu kabul ediyorum. 633'e yapılan bu saldırı rastlantı olamaz. Ama bu, düşmanın her şeyi bildiği anlamına gelmez. Olaya şu açıdan bak... Bergen'e baskın vermeye çalıştığını gördüler ve filonun işaretlerinden seni tanıdılar. Eğer o zaman hedefinin ne olduğunu bilemedilerse, ertesi gün Grenville tek başına gidince anladılar. Ondan sonra Bergman'la ilişkin olduğunu düşündüler. Ama eğer Bergman ve Ericson konuşmadılarsa?!..»

— «Konuştuklarını doğrulayacak bilgimiz yok... Ayrıntıları nasıl öğrenmiş olabilirler?»

— «Şüphelenmişlerdir, hepsi bu... Sonra da, kendileri için tehlikenin büyüklüğü nedeniyle, sizi ortadan kaldırmak istemişlerdir...»

Davies huzursuzca kımıldandı.

— «Daha fazlasını da bildiklerini sanıyorum.

Aksi takdirde bütün bir 110 filosunu belirsiz bir şüphe üzerine tehlikeye atmazlardı.

Tuğgeneral birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra sakin sesle:

— «Daha fazlasını elbette biliyor olabilirler.» Dedi. «Ama elimizden ne gelir ki... Hedefin önemi sen de benim kadar biliyorsun. Şu ana kadar tutuklanan başka vatansever yok ve Bergman'ın yerini alacak birini bulmuşlar... Bunun için, göreve devam etmekten başka çaremiz var mı?»

Davies parmaklarını şaklattı.

— «Vatanseverleri unutmuştum... Elbette, Almanların fazla şey bilmediklerinin en büyük kanıtlarından biridir. Kusura bakmayın, şimdi ne düşündüğünüzü anlıyorum.»

— «Filodan son haberler nasıl?»

— «Barrett, uçakların hafta sonunda hazır olacağını sanıyor. Bütün derdi mürettebat!.. Çünkü, o baskında elindeki yedeklerden fazlasını kaybetti. Ötekiler gibi onları da hemen eğitemeyiz, ama eldekiyle yetinmeye çalışacağız. Barrett'le anlaştık. Bir aceminin yanında mutlaka eğitilmiş bir pilot olacak. Uçaklar hazır olur olmaz İskoç-ya'ya gidip eğitime başlayacağız. Öyle sanıyorum ki, Pazartesi günü bütün filo uçuşa hazır olur...»

— «Kaybettiğiniz uçakların yerine uçak gönderdiler mi?»

— «A.T.A.'nın söylediğine göre, uçakları heran bekliyoruz. Tabii, '**çok ivedi**' emri nedeniyle.»

Tuğgeneral sordu:

— «Peki, Grenville'den ne haber? Durumu nasıl?»

— «İyileşecek. Filoya döndü...»

Tuğgeneral şaşkınlığını gizlemedi:

— «Döndü mü? Ona bir hafta hastanede kalması için emir verdiğini sanıyordum!» Davies yine huzursuzca kımıldanarak:

— «Emir vermiştim.» Dedi. «Ama, Miss Bergman onu hastanede ziyaret etmiş.» Davies, generalin yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü, ama sözünü sürdürdü: «O zaman Miss Bergman durumu bilmiyormuş... Bildiğiniz gibi, telgraf ancak dün geldi... Ama görünüşe göre, Grenville'i yine ziyarete geleceğini söylemiş. Grenville her halde onu görmeye dayanamadığı için üsse dönmeyi tercih etmiş olacak... Bu koşullar altında, üs'teki doktorun tedavisine girmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Sargıları nasılsa açılmıştı!..»

Tuğgeneral ağır ağır başını salladı:

— «Nasıl karşılıyor?»

Davies omuz silkti:

— «Tahmini güç... Grenville'i tanırırsınız. Fakat Adams, onu çok etkilediğini söylüyor.»

— «Moralini bozacak kadar mı?» Davies'in sert sesi, savaştan ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu:

— «Moralinin bozulması umurumda değil Allahın cezası yere saldıracaktır, çünkü saldırmak görevidir. Hâlen yaptığı işi düşünürsek, gerisi çocuk oyuncağı gibi kalır.»

General sakın sesle:

— «Grenville'i ve adamlarını benim kadar takdir eden olamaz.» Dedi. «Bergen'e yaptığı baskın, Gillibrand'ın dünkü fedakârlığı, hemen hemen yaptıkları her şey benim anlayışımın çok ötesinde kalıyor. Fakat bu baskının önemini bilirsin... Bu nedenle onlara liderlik edecek birinin moralini de dikkate almak zorundayız...»

Davies'in, Generalin bu konuşmasına verecek cevabı yoktu.

— «Bu hususta endişe etmeniz gereksiz sanırını, çünkü sebep olduğu olaydan ötürü düşmana karşı büsbütün hırslı olacaktır. Ben de olsam, öyle yapardım.»

Bu cevapla tatmin olan general, Davies'i masasının öteki ucunda duran Svartfjord ve çevresinin küçük maketi önüne götürdü.

— «Bu maket adamlarının yaptığı keşiflerden ve vatanseverlerin gönderdiği resimlerden bakılarak yapıldı. Adamlarının yapmasını istediğim iş şu!..»

Bir saattan az bir süre sonra general önündeki bir sürü kâğıdı bir kenara itti ve Davies'e baktı:

— «İşte, hepsi bu. Bu maket ve resimler, öğleden sonra silâhlı bir refakat yanında Adams'a gönderilecek. Barrett'le Grenville bu maketi gör-sünler. Sana anlattıklarımı onlara ve Adams'a da anlatırsın. Ama brifinge kadar başka kimseye bir şey söylenmeyecek. Adams'a söyle bu maketi sak-lasın ve bürosuna gece gündüz bir nöbetçi koysun. Maketi kimsenin görmediğinden emin olmak için dördünüz büroda sırayla uyuşanız iyi olur sanırım.»

Davies başıyla olumlu bir işaret verdi.

— «Peki, şu özel bombalan ne zaman alacağız?»

— «Henüz veremeyiz, çünkü o bombalar depolarınıza girer girmez cephane ikmal personeli meraklanır ve söylentiler başlar. Baskından bir gece önce gelecek ve doğruca uçaklara yüklenecek. Ondan sonra söylentiler umurumuzda olmaz,

Çünkü sizin güvenlik kuvvetinize ek olarak biz de adam göndereceğiz.»

— «Şu halde, uçaklarımız tamir edilir edilmez yine Şafakla beraber eğitimlere başlayacağız, öyle değil mi?»

— «Evet. Bu takdirde havaalanı dışında kimse sıfır saatin ne zaman olacağını bilemez.»

Davies kalbinin ve nabzının hızla çarptığını hissetti:

— «Sıfır saat ne zaman? Bana s ylemediğin tek Şey bu.»

General sakın sesle cevap verdi:

— «Ayın on dördünde gidecekler. Tam saat 06,45'te. Bu saatte hava biraz aydınlık olacağı için vatanseverler kendi görevlerini yerine getirecekler. Eğer her Şey yolunda gidecek olursa, uçaksavar yuvaları saat 06,45'te vatanseverlerin eline geçmiş olacak. Gerisi seninkilere kalacak. Hepimiz için, iyi çalıŐacaklarını umalım.»

Davies çevresine bakınarak bir takvim aradı. Sonunda tam karşısındaki duvarda asılı takvimi görebildi. Konuştuğu zaman sesinin tonu kendisini de Şaşırttı.

— «Ayın on dördü! Ama sâdece dokuz gün sonra!»

General:

— «Bir gün daha fazla bekleyemeyiz.» Dedi. «Bu kadar kısa bir süre içinde yeni adamlarını eğitebilecek misin? Hazır olacak mısınız?»

Davies'in kendisine olan güveni teredd t nden ağır bastı:

— «Merak etmeyin, efendim. Şu ya da bu Şekilde, baŐaracaėız!»

FELAKETİ KİM HABER VERECEK?

Adams, Grenville'in odasını usulca kapattı, ağır ağır geldiğinde Grenville'in hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaştı:

— «Ne istiyorsun?»

Adams ne istediğini kesinlikle bilmiyordu... Zaten asıl sıkıntısı da buydu... Ve fazlaca içkili olması da bir işe yaramıyordu:

— «Neyin var senin? Ne istiyorsun?»

Giyimli olarak yatağa uzanmış olan Grenville bir dirseği üzerine doğrulmuş Adams'a bakıyordu. Adams, meyhaneden buraya gelinceye kadar ezberlemiş olduğu kelimeleri hatırlamaya çalışarak dikkatle konuştu:

— «Seninle Hilde hakkında görüşmek istiyordum, Roy...»

Odaya çöken derin sessizlik âdeta Adams'ın kulaklarını acıttı. Grenville, biraz daha doğrularak sordu:

— «Ne demek istiyorsun?»

Adams, toparlandı, sarsak birkaç adım attı:

— «Roy, o kıزدan hoşlanıyorum. Yıllardan beri tanıdığım en iyi bir kız. Onun böylesine üzüldüğünü görmeye dayanamıyorum. Her şeyin bir sınırı vardır ki...»

Grenville, buz gibi bakışlarını Adams'a dikti.

— «Devam et. »

— «Bildiğim gibi, zavallı kız geçen hafta kardeşinin ölümünü haber aldı. Acıya katlandı...

Hem de cesaretle. Kardeşi hakkında konuşmuyor, ağlamıyor, hiçbir şey söylemiyor... Fakat ruhsal durumunun nasıl olduğunu anlamak için konuşması gerekmiyor. Elimizden hiçbir şey gelmiyor... Hiçbir şey... Bu gece gelişimin nedeni... Onu görmek için meyhaneye kadar gelmeni sağlamak.»

Grenville şimdi doğrulup oturmuştu. Adams onun yüz ifadesini görünce sözünü aceleyle sürdürdü: «Durumu onun için çok güçleştiriyorsun. Finn hakkında bir şeyler duyduğunu biliyor her halde... Bir hafta oldu neredeyse... Oysa henüz onu gelip görmedin. Hilde'ye göre, öyle sanıyorum ki, dünyadaki bütün dostları onu terketti. Bazan gözlerindeki bu ifadeyi gördüğüm zaman... Dayanamıyorum...»

Adams'ın gözleri birden doldu ve gözyaşlarını tutamadı. Gözlerini kırpıştırarak fazlaca içip t>u hale geldiği için kendi kendisine sövdü.

— «Senin hakkında tek kelime söylemiyor, ama nasıl düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Allahını seversen, çok geç olmadan git ona yardım et Roy!.. Ona ancak sen yardım edebilirsin. Ne olduğunu söylemek zorunda değilsin!..»

Grenville birden öfkelenerek:

— «Defol buradan, sarhoş herif!» Diye bağırdı.

Adams, tumbul elini kaldırıp itiraz etmek istedi, ama sonra çaresizlik içinde elini indirdi.

— «Roy bana ne dersin diyebilirsin, ama bana bu iyiliği yapmalısın.»

Grenville şimdi ayağa kalkmış tehdit edercesine Adams'ın üstüne yürüyordu:

— «Sana defol, dedim, Allanın cezası!»

Adams bir adım geri çekildi, sonra kımıldamadan durdu:

— «Peki ya Bergman? iyi arkadaşınız... Kızkardeşine yardımcı olmadığını bilseydi ne derdi?»

Grenville olduğu yere çakılmış gibi durdu. Derin derin soluyarak Adams'a baktı. Adams fırsatı kaçırmadan konuşmasını sürdürdü: «Ne isteyeceğini bilirsin. Kız kardeşini teselli etmeni isteyecekti. Kim olsa bunu isterdi.»

Grenville şiş dudakları arasından:

— «Sersem...» Dedi. «Onu nasıl teselli edebilirim? Bergman'ı ben öldürdüm, unuttun mu?»

Adams, Grenville'in ses tonundan onun çok üzüntülü olduğunu anladı. İşin en zor tarafını atlattı, bundan sonrası daha kolay olacaktı. Birden içtiği içkinin etkisini kaybetmekte olduğunu hissetti. Birkaç adım atarak bir koltuğa çöktü.

— «Roy, bu meseleye başka açıdan bakmalısın. O binayı imha etmek emrini almıştın. Sâdece bu seni mazur göstermek için...»

Grenville'in duyduğu nefret gözlerinden yansıyor:

— «Bunu bana sen mi söylüyorsun, Adams!»

— «Ama gerçek.»

— «Gerçeğin Allah belâsını versin. Eğer bu gerçek olsaydı, bu savaşta hiçbir suçlu kalmazdı. Esirlerine işkence eden her Nazi bağışlanırdı. Çocukları gaz hücrelerine atanlar da öyle... Bir insanın kendisine karşı olan ahlâkî görevleri Devlete karşı olan görevlerinden daha büyüktür ve bunu sen de bilirsin. Bergman'ı bir emir verildi diye öldürmedim, Allanın cezası.»

Adams dilinin ucuyla kuru dudaklarını ıslattı.

— «Pekâlâ... Fakat onu, işkenceden kurtarmak için öldürdün. Bunu inkâr edemezsin.»

Grenville'in kahkahasını işitmek hoş değildi:

— «Hilde'ye söylememi istediğin bu mu?.. Ona kardeşine işkence yapıldığını mı söyleyeceğim? Yoksa telgraf ona bu küçük ayrıntıları da bildirdi mi?»

Adams cevap vermedi. Grenville alay ederek konuştu:

— «Benim oraya gidip onu teselli etmemi istiyorsun! Ona her şeyin yolunda gittiğini, kardeşinin düşündüğü gibi çarpışarak ölmediğini, bir işkence odasına konulduğunu ve yarım düzine sadistin işkence ettiğini söyleyeceğim! İşkence karşısında konuşmasının hoşumuza gitmeyeceğim ve böylece, filonun en iyi kaatili olduğum için, işini bitirmek amacıyla gönderildiğimi anlatacağım. İstedğin bu mu?»

Adams tartışmayı kaybetmekte olduğunu hissetti. Sâdece kız yönünden değil, Grenville yönünden de başarısızdı...

Grenville birden dişlerini gıcırdatarak:

— «Defol, şişko budala!» Dedi. «Beni yalnız bırak...»

Adams bir çocuk gibi kelimeleri ağzında yuvarlayarak aceleyle konuştu:

— «Onun ölümünde senin aldığın rolden söz etmeni istemedim... Ama mademki bunları söylemeden kızı görmek istemiyorsun... Onu görmemektense bunları söylemen daha iyidir. Kardeşi öldü, ama sen sağsın, Roy. Kızın hayatta kalan tek yakını sayılırsın... Bunu duyunca bir şok geçirecektir, biliyorum, ama sonradan kardeşiyle

övünecektir. Senin bu işi neden yaptığını anlayacak ve seni daha çok takdir edecektir.» Grenville terslendi:

— «Sen bir sersemsin!»

— «Fakat anlamıyor musun?.. Bütün dünyanın kendisini terkettiğini düşünmektense, gerçeği öğrenmesi daha iyidir. Kardeşini kaybettiğini şimdi anlıyor... Onun öldüğünü biliyor... Ama seni neden kaybettiğini hiç bir zaman anlamayacak. Neden gitmek istemiyorsun, onu teselli edebilecek tek kişi sensin. Bütün hayatı süresince bunu merak edecek. Her şeye karşı küsmesi için yeterli olacak. Bunu anlayamıyor musun?»

Grenville'in yüzü soluktu.

— «Neden onun için böylesine önemli olayım?»

— «Neden mi? Bunu kim cevaplayabilir? İnsanlar neden birbirlerini severler... Bunu ancak Tanrı bilir. Seni iyice benimsemiş ve senin neden böyle davrandığını bilmediği takdirde, bütün hayatı darmadağın olacaktır. Onun duygularını düşün!..» Adams şimdi haykırarak konuşuyordu: «Allah kahretsin, hayatında herhangi bir kimseyi sevmiş olsaydın, bütün bu konuşmalar da gereksiz olurdu. Yarın gece işe çıkılacağını bilmiyor, ama yakında harekete geçileceğini biliyor olmalı. Çıkacağın işten dönmeyebileceğin biliyor, oysa dakikalar seni görmeden ağır ağır akıp geçiyor... Bu da aklını bulandırması için yeterlidir. Anladın mı musibet adam!.. Onu görmelisin... Eğer onu görmezsen, bütün bildiklerimi ben anlatacağım. .. Evet, ciddî olarak söylüyorum, ona ben anlatacağım.»

Grenville'in sakin cevabı Adams'ı oldukça şaşırttı:

— «Bilmediğin bir şey var Frank... Finn'i ilk

kez götürdüğümde, onu gereksiz yere tehlikeye attığımı söylemişti. Şimdi onu bilerek öldürdüğüm için beni bağışlayacağını söylüyorsun. Yanılıyorsun. Gerçeği öğrenince şok geçirecek, benden nefret edecektir. Bunun ona nasıl bir yardımı dokunacak?»

Adams, ter damlacıkları alnından yanaklarına süzülürken:

— «Hayatı süresince senin için korkulu rüyalar görmesindense, senden nefret edip seni kalbinden söküp atması daha iyidir. Ama senden nefret etmeyecektir. Anlayacaktır. Allahını seversen, gidip bunu kendin anlat.»

Adams'ın bu sözleri üzerine Grenville'in yüz ifadesi değişti, uzun süre dik dik Adams'ın suratına baktı, sonra kasketini aldı.

Adams bir solukta sordu:

— «Gidecek misin?»

Grenville, dudaklarını büzerek kapının önünde Adams'a:

— «Evet.» Dedi. «Gidip işi düzeltereğim. Kim-senin kalb ağrısı olmak istemem...»

Bir saniye sonra kapı kapandı.

Adams biraz rahatlayarak koltuğa çöktü. Grenville'in yüz ifadesine bakarak bir karar vermenin çok güç olduğunu düşündü.

AŞK GÖZYAŞSIZ GELMEZ!.

Meyhane sahibi Hilde'yi çağırmak için yukarı çıktığı zaman Grenville holde bekledi:

— «Miss Bergman! Filo komutanı Grenville sizi görmek istiyor...»

Hilde koşarak merdivenlerden indi ve son basamakta durdu. Hilde'nin yüzü solgundu ve Grenville, genç kadının kirpiklerinde toplanan gözyaşı damlalarını gördü. Hilde, sabırsız bir hareketle gözlerini kuruladı, gülümsedi. Grenville, Hilde'nin dayanıklılığı karşısında kalbine bir bıçak yemiş gibi oldu.

— «Merhaba Roy... Seni tekrar gördüğüme öyle sevindim ki.»

— «Merhaba Hilde!.. Kusura bakma, şimdiye kadar gelemedim.»

Grenville gölgeden ışığa çıkınca Hilde, onun yüzündeki çürükleri gördü ve heyecanlı bir soluk aldı.

— «Yüzün çok acıyor mu?» Grenville başını sallarken oturma odasının kapısına doğru bir göz attı:

— «Hayır, şimdi çok iyiyim.» Hilde onun bakışlarını yakalayınca yüzünü üzüntülü bir bulut kapladı:

— «Valerie radyo dinliyor... Konuşmak zor olacak!.. Odama çıkalım mı? Orası oldukça sakindir.»

Grenville, Hilde'nin odasına çıkmak istemiyor-

du, ama bu teklifi geri çevirecek mantıklı bir sebep düşünemiyordu. Sessizce Hilde'nin arkasından çıkıp odaya girdi. Nitekim, korktuğu başına geldi, odanın havası hemen etkisini gösterdi. Hilde, bu odada uzun süreden beri kalmıyordu, ama odaya onun kişiliği sinmiş gibiydi. Grenville kendisini bir tuzığa yakalanmış gibi hissetti ve korktu.

— «Finn hakkında konuşmaya geldim. Daha. önce gelmeliydim, ama nedense...»

— «Herhalde yaraların iyice kapanmamıştı!»

Hilde, Grenville'in tutumuna bir sebep bulduğu için memnun göründü:

— «Ama işin gerçeği!..»

Hilde, elinin sert bir hareketiyle Grenville'in sözünü kesti:

— «Özür dilemen gereksiz. Çok iyi anlıyorum. Henüz iyileşmemiştin ve o haber sende bir şok etkisi yapmış olmalı. Ne kadar iyi dost olduğunuzu unutmuştum.»

Hilde'nin sesinde insanı inandırıcı bir ifade vardı. Grenville, bir sebep bulmak gerekirse, Hilde'nin bunu hemen bulup ortaya attığını anladı:

— «Neyin var, Roy? Ne düşünüyorsun?» Hilde kısa bir tereddütten sonra ekledi: «Bana neden öyle bakıyorsun?»

Grenville zihninden ona cevap verdi:

«Neden mi? Çünkü seni son görüşüm... Çünkü bir saniye sonra bana bakışların değişecek ve bir daha bana tatlı tatlı gülümseyip, aynı yumuşak ifadeyle bakamayacaksın!..»

Bir dakika geçtiği halde Grenville kendisinde konuşacak gücü bulamadığını hissetti. Bakışlarını zorlukla Hilde'den çevirdi ve saatine baktı.

— «Fazla vaktim yok...» Diye mırıldandı. «Seni birkaç dakika olsun görmek istemiştim.»

— «Gidiyor musun... Bu kadar çabuk mu?»

Grenville onun yüzüne bakmadan başını salladı:

— «Ne yazık ki gitmek zorundayım. Çocuklar Highgate'de bir toplantı yapıyorlar ve bir dostumu oraya götüreceğime söz verdim. Zaten çok geç kaldım... Yarım saattan beri kızcağız beni bekliyor. Allahtan ki eski dostuz da geç kalışıma kızmaz.»

Hilde başının döndüğünü hissetti. Grenville aceleyle ekledi:

— «Bir iki hafta önce buraya gelmişti. Highgate'de bir oda tutmuştu.»

Hilde'nin güzel yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Konuştuğu zaman sanki acıyla haykırıyordu:

— «Bir kız! Ama bilmiyordum ki!.. Daha önce ondan hiç söz etmemiştin.»

Grenville zorlukla gülümsemeye çalıştı:

— «Herhalde sözünü etmeliydim... Bağışla, belki yanlış düşüncele yönelttim seni!..»

— «Fakat o gece arabada söylediklerin... Hakında kimsenin üzülmelerini istemediğini söylemiştin. Öyle bir ifade kullanmıştın ki...»

Grenville kabaca:

— «Olduğundan basit göstermeye çalışmıştım. . » Dedi.

— «Ama savaşın koşulları değişik olsaydı demiştin!..»

Hilde birden susarak arkasını dönerken, Grenville'in çok iyi bildiği el hareketiyle 'boş ver' anlamında bir işaret verdi. Bir saniye sonra tekrar

Grenville'e döndüğünde, gözyaşları yanaklarından inci taneleri gibi süzülüyordu. Sessizlik öylesine ağırdı ki, Grenville şakaklarının zonklamaya başladığını duydu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini hissederek konuştu:

— «Nihayet, fazla hevesli görünmüyordun; Böyle bir şey söyleyemezsin...»

Hilde, utandığını gizlemek için gözlerini yumdu:

— «Doğru... Fakat nedenini yanlış anlamışım... Şimdi iyice anlıyorum... Hatâ benimdi, senin değil...»

Grenville, yüzünün ifadesini saklamak için hemen dönüp kasketine uzandı. Hilde'nin şaşkın bir ifade taşıyan sesini duydu:

— «Fakat inanması o kadar güçtü ki... Evvelce hiç de kaba değildin... Neden bunu söylemek için böyle bir zamanı seçtin? Neden daha önce, ya da... Ya da... Biraz sonra söylemedin? Önceden bilmek isterdim.»

Grenville son darbeyi vurmanın sakıncalı olmadığını karar verdi, bıçağı kaldırdı ve indirdi:

— «Çok açıkça belliydi... Daha önce söylemedim, çünkü o zamanlar çok hoşuma gidiyordu. Şimdi söyledim, çünkü buraya geldi. Nedeni bu. Kusura bakma.»

Grenville elini uzatmak, ona dokunmak cesaretini gösteremedi. Kapıda durup döndü ve Hilde'-ye baktı. İşlediği cinayetin sonunu görmek istemiş gibiydi. Ama Hilde'nin bembeyaz yüzünden başka bir şey göremedi. Kapıyı arkasından kapadığı zaman kalbinin demir bir pençe arasında sıkıştığını hissetti.

GRENVILLE HAREKÂT PLANINI AÇIKLIYOR!,

Brifing odası hıncahınç doluydu. Platformun üzerindeki bir masada toplanmış bir grup adam sakın sakın tartışıyordu. Bunların arasında Davies, Barrett ve Grenville vardı. Sessizlik sâdece ayakların sürçmesi, fısıltılar ve kibritin çakılırken çıkardığı sesle bozuluyordu. Masanın tam ortasında üzerine bir örtü örtülmüş olan Svartfjord'un maketi duruyordu. Sinirli gözler maketten zorlukla koptu, salonun duvarlarına doğru bir hareket oldu. Herkes duvarlarda asılı haritalarda Almanların uçaksavar toplarını yerleştirdikleri mevzileri kontrol etmeye başladı. Savaş sloganları haritaların yanına asılmıştı: 'Görmediğin uçak seni düşürür.' 'Alman uçaklarını dâima güneşten doğru bekle' 'Pilot mahalli eğitimlerini hatırla.' 'Dikkatsiz konuşmalar insanın hayatına mâl olur.'

Platformdaki masanın etrafında oturanlar sonunda bir karara vardılar. Davies ayağa kalktı ve genç dinleyicilerine döndü. Salondaki boğuk konuşma sesleri hemen kesildi. Davies'in yanakları kızarmıştı, gözlerinde pırıl pırıl bir ışık yanıp sönüyordu.

— «Evet, arkadaşlar, durum şu... Artık beklediğiniz büyük gösterinin vakti geldi. Eğitimde epey zorluk çektiniz... Şafakla birlikte havalanıp İskoçya'da yaptığınız eğitim sizi oldukça sıkmıştır. Ayrıca, bombalarınızı daracık bir yere bırakmak için gösterdiğiniz çaba da sıkıcı olmuştur...

Evet, şimdi sizler için kayıp olan parçaları birleştirmeye çalışacağım. Başlıyorum...»

Davies, masanın üzerinde duran örtülü maketin yanında durdu:

— «Birkaç dakika sonra hepiniz gelip bu makete yakından bakacaksınız. Fakat şimdilik, ben bunun açıklarken buna uzaktan bakmakla yetineceksiniz.»

Davies maketin üzerindeki örtüyü açtı:

— «Bu maket, Norveç'teki belli bir fiyordun modelidir. Çok derin, dar ve 20 milden uzundur. Biz, vadinin şu uzak ucuyla ilgiliyiz. Burada yüksek bir şelâle vardır ve fiyordun dibindeki bir hidro-elektrik santralına enerji sağlar. Bu santralin civarında Almanların inşa ettiği, duvarları denizaltı havuzlarının duvarları kalınlığında duvarları olan başka bir tesis vardır. Hedefimiz bu tesistir. Ayrıntılarını anlatırken bunu daima hatırlamaya çalışın.»

Davies'in elindeki çubuk, fiyordun, hidro-elektrik santrali tarafındaki kesiminde dolaştı.

— «Bu dağın ismi Trollfjell. Yalçın kayalıklarla 750 metreye kadar yükselir, elli altmış metre kadar derinleşerek dar bir vadi meydana getirir, sonra tekrar yükselmeye başlar, ve yüksek bir teras meydana getirir. Bu terasın üstünde Trollisen buzulları vardır. Dağın tümü bir adamın göğsünü boynunu ve başını andırır. Böyle...»

Davies, karatahta üzerine bir kroki çizdi:

— «İşte! Göğüs, fiyordun kenarı, boyun derin vadi ve baş, askıda gibi duran terastır. Bunun üstüne de buzulu ekleyecek olursanız, kısa kesilmiş kır saçları elde edersiniz. Zaten dağ ve buzul kütlelerinin ismi de bu benzerlikten doğmuştur.»

Davies yine platformun ön tarafına yürüdü.

— «Az sonra bütün ayrıntıları öğreneceksiniz, daha sonra da, filo komutanı Grenville size kişisel emirlerini verecek, şimdi işin aslını anlatacağım; o zaman sizden neler beklendiğini daha iyi öğreneceksiniz. Bunun için de dikkatle beni dinleyin:

Yarın sabah şafakla birlikte, eğitimde olduğu gibi havalanacaksınız. Hatta, on dakika kadar kuzeye doğru uçacaksınız. Ondan sonra oyun şeklinizi değiştireceksiniz. İskoçya yerine Norveç'e gideceksiniz ve sahte bomba yerine, özel olarak hazırlanmış bomba taşıyacaksınız. Bu bombalar beş dakika önce geldi ve doğrudan uçaklarınıza bindirilecek. Fiyordun ağzına tam 06,45'te ulaşmış olacaksınız, şu dakikadan sonra bu saat, 'Z' saati olarak tanımlanacak. Bu arada, 'Z' saatinden yarım saat öncesi, bir grup Norveçli vatansever sizin yolunuzu temizleyecek...»

Davies, yerde yapılacak işlemlerin açıklamasına koyuldu:

— «Eğer bütün işler yolunda gidecek olursa, oraya ulaştığınızda, bütün yer silâhları susturulmuş olacak. Doğrudan vadiye girecek, Fiyordun öteki ucuna uçacaksınız, oradaysa artık eğlence başlayacak... Bu süre artık herkesin bombalarını kullanma zamanıdır... Söylediğim gibi, tesisin duvarları tahmin edemeyeceğiniz kadar kalın. Alçaktan uçuyorsunuz, bu nedenle, bombalarınız özel yapılmış bile olsa o duvarları ve damı delmeye yeterli olmayacaktır. Bizim başka bir planımız var...»

Davies tekrar karatahtanın yanına gitti ve başka bir kroki çizdi.

— «Önce de söylediğim gibi doruk, fiyordun

üzerine bir teras gibi uzanıyor. Almanlar tesisi kurmadan önce elbette jeologlarına o terası incelettiler. Jeologların raporuna göre herhangi bir tehlike söz konusu olamazdı. Bu rapor Almanlar için yeterliydi, çünkü hidro-elektrik tesisine ihtiyaçları vardı. Böylece, çok öncelik verilen proje gerçekleştirildi. Şimdi, size fazla bir şey söylemek yetkisinde değilim, ama şu kadarını söyleyebilirim: Bildiğiniz gibi, Alman bilim adamları da bizimkiler gibi yeni silâhlar bulmak için bütün güçleriyle çalışıyorlar, bulacakları bir silâhla savaşı sona erdirmek istiyorlar. Evet, bu tesiste, enerji ve hidro-elektrik santralından yararlandıktan gibi, ayrıca büyük bir keşif peşindeler, öylesine büyük bir iş ki, gerçekte, bir son verilmeyecek olursa, savaşın bitiminden de öteye gidecektir.»

Davies sustu ve bakışlarını salondakilerin üzerinde dolaştırdı. Sanki söylediklerinin dinleyenlerin kafasına iyice yerleşmesini bekler gibiydi. Tiz sesi bir kez daha duyuldu: «Pekâlâ. Tekrar şu başa benzettiğimiz yere dönelim. Almanların gönderdiği jeologlar sağlam raporu verdiler, ama biz haberalma örgütümüzün yaptığı araştırmalarla bambaşka bir sonuca vardık. Hidro-Elektrik santralının kurulmasından önce orada bir araştırma yapan Norveçli bir Jeolog, terasın gerisinde büyük bir çatlak olduğunu söylüyor. Normal olarak bu çatlak dâima karla ve buzullarla kaplıdır, fakat her yaz buzullar biraz daha çekiliyor. Norveçli jeologun araştırma yaptığı sırada da havalar oldukça sıcakmış ve çatlağın çok derin olduğunu saptamış. Bununla beraber, yapılan hesaplara göre terasın doğal nedenlerle yıkılamayacağı anlaşılmış ve Norveçliler hidro-elektrik santralını kurmaya karar vermişlerdi.»

Davies dinleyicilerin şaşkın bakışlarını gördü: «Biliyorum! Yarınki harekât için bu jeolojik araştırmalar da ne oluyor diye düşünüyorsunuz?! Bunun cevabı çok basit. Bu bilgilerinizi Troll-fjell'in başını kopartıp tesisin üstüne çökertmek için kullanacaksınız.»

Pilotlar arasında heyecanlı konuşmalar başladı. Davies heyecanın yatışmasını bekledikten sonra sözünü sürdürdü:

— «Bunun bilimsel olmayan bir açıklaması var. Bombalarınızı vadiye nasıl atacağınızı biliyorsunuz. Yarın da özel yapılmış bombalarınızı Trollfjell'in altındaki vadiye atacaksınız. Bu bombalar kayaların kaymasını sağlayacak şok dalgaları yapmak üzere özel olarak yapılmıştır. Şok dalgalarının son derece tahrip edici bir gücü vardır. Normal olarak, yüzele atılan bombaların şok dalgaları yukarı doğru yayılır ve boşuna yayılmış olur. Fakat bu kez, yukarı doğru yayılan şok dalgaları, yersarsıntısı gibi teras üzerindeki çatlağı etkileyecektir. Bilim adamlarımız ne kadar bomba gerektiğini bilemiyorlar, ama birbiri arkasından patlayacak bombaların istenilen etkiyi yapacağına inanıyorlar. Şok dalgalarının etkisiyle, Trollfjell'in başı geriye doğru itilecek ve sonunda yerinden kopup tesisin üzerine çökecektir...»

Pilotlar arasındaki heyecan son haddini bulmuştu. Davies bir kez daha elini kaldırıp onları susturdu. «Şimdi her şeyin çok dikkatle hazırlanmış olduğunu anlıyorsunuz. Örneğin, tarih çok önemlidir. Mayıs ayının bu sıralarında buzul tabakaları çok incedir ve çığ yapacak niteliktedir. Erimeye başlamıştır, yine de hatırı sayılır bir kitle halindedir. Ama, terasın bir kısmı kopacak olursa, peşinden buzul ve kar tabakalarını da sü-

rükleyecek, sonunda bütün fiyord kalın bir buzul tabakayla örtülecektir.»

Davies tebeşiri bıraktı ve ellerinin tozunu silkeledi: «Bu harekâtı yapmak için Norveç hükümetinin tam yetkisini aldık. Santralin kaybı onlar için büyük bir zarar olacaktır, tahrip edilmediği takdirde sonuç daha da kötüye gidecektir. Şimdi hepiniz yaklaşın ve şu maketi yakından inceleyin.»

Pilotlar ve gözlemciler masanın etrafına doldular ve maketi incelediler. Biraz sonra Davies tekrar yerlerine oturmalarını söyledi: «Pekâlâ... Şimdi de teknik ayrıntılara geçelim. Hiçbir sözü kaçırmayın. Tek hatâyâ bile tahammül edemeyiz.»

Ayrıntılı talimat Sinyal subayı, seyir subayı ve cephe subayı tarafından verildi. Bütün pilotlar ve gözlemciler dikkatle not aldılar. Barrett'in kısa bir konuşmasından sonra pilot ve gözlemciler harekât odasına alındılar. Orada fiyordun büyütülmüş resimleri projeksiyonla gösterildi. Tekrar brifing salonuna dönmeden önce, Adams herkese içinde harita ve planlar bulunan birer cüzdan verdi

Sonunda Grenville platforma çıktı. Birdenbire salonun havasında hissedilecek kadar büyük bir değişiklik oldu. Daha önce dinleyicilerin tutumunu gözleyen biri, onların konuşanlardan çok, görevlerine dikkat ettiklerini söyleyebilirdi. Ama şimdi karşılarında, harekât komutanları vardı... Bu adam; herkesten önce tehlikeye atılan, kendilerinden çok daha fazla çalışan ve verdiği kararlarla onların hayatlarını etkileyecek olan bir pilottu. Dinleyicilerin şimdiki dikkati, konuşacak pilotun hem kişiliğine, hem de profesyonellere karşı duyulan saygı üzerine yoğunlaşmıştı. Grenville:

— «On beş Mosquito'luk tüm gücümüzü kullanacağız ve üçerlik gruplar hâlinde, savaş düzeninde uçacağız. Görüş uzaklığı iyi olacağı için birbirinizi görmekte güçlük çekmeyeceksiniz, çünkü bu mevsimde o meridyen üzerinde hava açıktır. Bu baskının esas strateji ve sürprize dayanmaktadır. Bu nedenle, çıkışta bir avcı refakati düşünülmemiştir. Geri dönüş daha başka, hepiniz denize geldiğimizde bizi Spitfire'lerin bekleyeceğini biliyorsunuz. Bütün haberleşme sâdece birbirimizi görmekle olacak... Kesin bir radyo sessizliği gerekiyor. Yeşil ışık işaretini verinceye kadar birbirinizi gözden kaçırmayacaksınız. İşareti görünce bir sıra hâlinde dizileceksiniz. İşareti fiyorda girmeden hemen önce vereceğim ve kırkar saniyelik aralarla fiyorda gireceksiniz. Bunun nedeni bombalarınızın on birer saniyelik patlama süresi olması... Eğer daha önce saldıracak olursanız bütün dağın tepenize yıkıldığını görürsünüz. Bunun için unutmayın... Kırkar saniyelik aralarla! Svartfjord'un ağzına dikkat edin. Utvik adasında bir düşman deniz üssü var. Garip görünümlü ağaçların ne olduğunu anlamak için aptallık edip yaklaşayım demeyin, çünkü onlar 88 mm.lik toplardır... Bunun için onlardan uzak durun! Uçaksavar direnmesi ummuyoruz, ama düşman elinde olabilecek uçaksavar yuvaları varsa, her grubun Yeşil bölümü uçaksavarlarla çatışacak. Özellikle hedefin kendisine dikkat edeceksiniz, çünkü damda uçaksavar toplan olabilir ve onların vatanseverler tarafından susturulması mümkün olamaz. Bombalarınızı bıraktığınız zaman eğitimde gördüklerinizi hatırlayın. Mümkün olduğu kadar koridorun içine ve terasın altına girin... Büyük şok dalgaları elde etmek istiyoruz. Bombalarınızı attıktan sonra da, doğruca fiyor-

dun doğusundan çıkın, aksi takdirde karışıklığa sebep olursunuz ki, o sırada hiç istemediğimiz bir şey olabilir. Fiyorddan çıktığınızda, düşman avcı uçaklarına dikkat edin. Onlar gelmeden önce işimizi bitireceğimizi umuyoruz, ama hiç belli olmaz. Eğer avcı uçağı yoksa, doğruca, Utvik adasının güneyinde kalan Kelt Fabrikasına doğru uçun. Bulamamanız imkânsız, çünkü söylendiğine göre uzun beyaz bacası siyah kayaların üstünde açıkça görülebiliyormuş. Ondan sonra ne yapacağımızı kestiririz. Trollfjell'in başı düştüğü zaman üsse göndereceğim şifre kelimesi '**Aksırık**' olacak. Bu kelimeyi duyduğunuz zaman, eğlenceye hazır olun. Her seyir görevlisi kendisine özgü bir seyir kaydı tutacak, bu takdirde gerekirse, üsse tek başına dönebilecek. Kalkıştan önce herkes saatini ayarlayacak. Filonun çağrısı '**Vezüv**' kelimesi, üs çağrısı '**Dudley**' olacak. Soracağınız bir şey var mı?»

Üç soru soruldu, Grenville bunları cevapladıktan sonra Davies'e baktı. Hava Komodorunun başını ağır ağır sallaması birçok şey anlatıyordu. Söylenecek başka şey yoktu, uçacaklar ve dua edeceklerdi. Tek filodan, bir avuç dolusu insandan birçok şey bekleniyordu. Grenville adamlarına döndü: «Bir şey daha var. Bu baskını hazırlayan bazı cesur kimseler öldüler. Onların anılarını taziz için, bu baskının başarıya ulaşması gerekir. Bu işi yapmak üzere seçildik, eğer mümkün olursa, elimizden geleni yaparak başarılı olmaya çalışacağız. Açıkça anlaşıldı mı?»

Pilotlar cevap vermeden başlarını salladılar. Sonra Grenville'in neşeli sesi duyuldu:

— «Tamam, hepsi bu kadar arkadaşlar... Hemen yataklarınıza. Saat 03,30'da kaldırılacaksınız. Şansınız açık olsun.»

KARŞILIKLI TUZAKLAR

Harekât odası buz gibiydi. Kaloriferlerin yanmadığının kimse farkında değildi. Herkes odanın sağına soluna dağılmıştı. Adams, radyatöre yakın bir yere oturmuştu; Davies hemen hemen bütün duvarı kaplayan harekât haritasının başındaydı; General uzun toplantı masasının başında oturuyordu; Sinyal subayı Marshden, odanın öteki köşesindeki küçük bir masanın başında, kulaklıkları takmış dinliyordu.

Adams titreyerek kaputuna sarıldı. Oda her geçen dakika biraz daha soğuyordu. Adams gözlerini kapayıp biraz uyuklamak istiyordu, fakat gözlerini her kapayışında, gözkapakları sanki yaylıymış gibi kendiliğinden açılıyordu. Sinyal subayı Marshden yaklaşık olarak doksan dakikadan beri dinliyordu. On dakika daha geçti. Sessizlik içinde Davies'in parmaklarını koltuğun koluna vuruşu tamtam sesleri gibi gürültülü çıkıyordu. Adams, gürültüyü kesmesi için haykıracaktı, ama karşısındaki bir hava komodoruydu.

Birdenbire kulaklıklardan madenî bir cızırtı duyuldu. Odadaki herkes dikkat kesildi. Bir saniye sonra Marshden özür dilercesine sâdece parazit olduğunu haber verdi.

Davies bir küfür savurdu. Bir dakika sonra ayağa fırladı.

— «Amma da soğuk, ha!»

Ona kimse cevap vermedi. Davies bu kez odada dolaşmaya başladı. Adams, ayak seslerinin, par-

inakların koltuğun koluna vuruluşuyla çıkan sesi bastırıldığını düşündü. Davies onuncu turunda durdu ve gözlerini Adams'a dikti.

— «Acaba Barrett ne yapıyor?»

Adams zorlukla cevap verdi:

— «Ben de bunu merak ediyorum.»

— «Keşke onu göndermeseydim. Ama beni öylesine boş yakaladı ki.»

Bergen bozgunundan sonra filo personelini tamamlamak için yedek elemanlar gönderilmişti. Davies'in daha önce söylediği gibi işe yarayacak bütün uçaklar hazırlanmıştı. İşte Barrett o zaman fırsatı kaçırmamıştı. Pilotu olmayan bir uçağı kullanmayı teklif etmiş ve bu teklifi kabul edilmişti.

Davies:

— «Keşke izin vermeseydim.» Dedi. «Sersem belki ölecek. Belki de uçağını dağın yamacına bindirecek.»

Adams onun düşüncelerine katılıyordu, ama bunu söylemesi doğru olmazdı. Yalnız oturduğu yerde huzursuzca kıpırdamakla yetindi ve Davies'in dik bakışlarından kurtulmaya çalıştı.

Davies saatine bir göz attı, sonra duvardaki haritaya baktı.

— «Eğer her şey yolunda gittiyse sahile on beş dakika sonra yaklaşacaklar. Duydun mu, Marshden?»

Sinyal subayı anladığım başını sallayarak belirtti. General biraz kımıldandı, mendilini çıkartıp dikkatle bıyıklarını sildi.

Tam bu sırada Marshden'in yanındaki telefon çaldı. General hemen ayağa fırladı ve telefonun ahizesine yapıştı:

— «Alo, Hedgrow konuşuyor... Alo, Graham, ne var? Ne dedin?»

Generalin ses tonu birden tizleşti. Davies generale yaklaştı. General derin bir oh çekince Davies'in yüzü sarardı. Adams hemen yerinden fırladı.

General ahizeyi ağır ağır bırakıp Davies'e döndü:

— «Hemen Grenville'i arayın. Geri dönmesini söyleyin. Hem de çok çabuk! Kaybedilecek vaktimiz yok...»

Davies şaşkınlıkla sordu:

— «Neden? Ne oldu?»

— «Norveçli ajanlarımızdan biri haber göndermiş... Yaralanmış ama kaçmayı başarabilmiş ve telsize ulaşmış.»

Davies'in sesi birdenbire tizleşti:

—«Yoksa uçaksavar yuvalarını ele geçiremedi-ler mi?» General:

— «Daha da kötü sanırım. Denemek fırsatım bile bulamamışlar. Gestapo dün gece hepsini toplamış.»

Davies, dehşete kapılmış gibi generale baka-kaldı.

— «Toplamış mı? Ama nasıl? Nasıl öğrenebi-diler?...»

General ağdalı bir sesle cevap verdi:

— «İşkence bir kişiyi söyletecek kadar ağır olabilir. Bunu biliyoruz. Konuşan Bergman olmadı... Ondan sonra yakalanan Ericson konuşmuş. Grenville'in bombardımanından önce Gestapo harekete geçmiş ve haberi uçurmuş olmalı... Çabuk ol ve onları uyar. Doğruca bir tuzağın içine gidiyorlar. Bizim alana yaptıkları baskın başarısızlığa

uğrayınca, vatanseverleri yakalamayı geciktirdiler... Son dakikaya kadar. Bu haber olmasaydı, filo tuzağa düşecekti.»

Davies söylendi:

— «Anladım anladım... Tamamen haklısın!»

Sonra kendisine bakan Marshden'e başıyla işaret verdi. Marshden hemen sinyal göndermeye başladı. Cevap beklerken, Davies, yine generale döndü: «Onları bekleyen bir sürü şey olacak... Avcılar, uçaksavar topları... Daha kim bilir neler!.. Bildiğim kadariyle şu anda tam aralarına düşmüş olabilirler. Bu uzaklıkta, onların telsiz haberlerini alamayız.»

General yine soğukkanlılığını kazanmıştı:

— «Almanların hemen harekete geçeceklerini sanmam. Unutma, henüz haberimiz olduğunu bilmiyorlar. Öyle ki, işe başlamadan önce filonun fiyorda girmesini bekleyeceklerdir. Fiyorda girdikleri zaman da, Almanlar ağın öteki ucunu kapatacaklar ve kurtulma şansları olmayacak.»

Marshden'in telsizi çalışmaya başladı. Gönderilen sinyale cevap veren, Grenville'di.

Davies, Adams'tan bir kalem alarak bir şeyler karaladı ve Marshden'e uzattı.

— «Bu haberi gönder:

«DUDLEY ARIYOR... VATANSEVERLER YAKALANDI. SİLÂHLAR HÂLÂ DÜŞMAN ELİNDE. HEMEN ÜSSE DÖNÜN.»

Marshden mesajı gönderdi. Davies işi şansa bırakmak istemiyordu: «Mesajı tekrar gönder.» Dedi.

Marshden, mesajı ikinci kez gönderdi.

On beş saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra

Marshden'in kulaklığı cızırdadı. Üç çift göz, not defterinin üzerine dikildi:

«VEZÜV LİDERİ ARIYOR. YALNIZ SALDIRMAK İÇİN İZİN İSTİYORUM.»

Adams midesinin bulandığını hissetti. Davies, gözleri parıldayarak generale baktı.

— «Grenville tek başına gitmeyi teklif ediyor. Ne söyleyeyim?»

Bir an için generalin gözünde umut ışıkları belirdi,, ama sonra şiddetle başını salladı:

— «Olmaz, bu bir intihar demek olur. Tek başına gitmesine izin bile versek, bir bombanın işe yarayacağını sanmıyorum. Geri dönmesini söyle.»

Davies not defterine yazdı:

«BİR BOMBA YARARSIZ. ÜSSE DÖN. DUDLEY.»

Bu haberi kısa bir sessizlik izledi. Dört adam huzursuzca birbirlerine baktılar:

Davies mırıldandı:

— «Ne oldu acaba? Sakın Focke-Wulfe'lere yakalanmış olmasınlar...»

Davies tam Marshden'e haberi tekrar göndermesini söyleyecekti ki, kulaklığın cızırdadığı açıkça duyuldu. Marshden'in kalemı not defterinin üzerinde aceleyle oynadı:

«VEZÜV LİDERİ ARIYOR: GÖNÜLLÜ İSTEDİM. FİLO BENİMLE GELECEK. ŞANSIMIZ OLACAĞINA İNANIYORUZ İZİN İSTİYORUZ!»

Davies heyecanla konuştu:

— «Onunla gitmek için hepsi gönüllü generalim!.. Şimdi ne dersiniz?»

General duygularını bir kenara itti. Arkasını döndü ve ağır ağır konuştu:

— «Bir daha fırsat bulamayacaklardır! Bu olaydan sonra oraya yaklaşmak bile mümkün olmayacaktır. Oysa. bu iş öylesine önemli ki...»

Adams haykırmak istedi:

«Onları ölüme gönderemezsiniz. Bu bir cinayettir...»

Birkaç saniye sonra general yüzünü döndü: «... Mademki hepsi gönüllü, bana evet demekten başka iş kalmıyor... Çok üzgünüm ve bana inanmanızı rica edeceğim.»

General sert adımlarla masanın yanına yürüdü ve arkası odadakilere dönük durdu. Davies konuştuğu zaman sesinin boğuk çıktığını farkettiler:

«İZİN VERİLDİ. TANRI HEPİNİZİ KORU-SUN. DUDLEY.»

Adams acıyla: «Yâni Tanrı sizin yardımcınız olsun, demek istiyorsun,» diye düşündü.

633'ÜNCÜ FİLO HEDEF ÜZERİNDE

Mosquito'lar birbirlerine çok yakın uçuyorlardı... Birinin burnu ötekinin kuyruğuna değersine uçuyorlardı. O sabah sanki motorlarla pilotlar arasında garip bir bağ kurulmuştu. Grenville bile bunu hissediyordu.

— «Sahile ulaşmamıza beş dakika kaldı, efendim. Utvik iki derece kuzeyimizde.»

Grenville daldığı hayâl âleminde gerçeğe döndü. Yeni gözlemcisi Phillips konuşuyordu. Ona şöyle bir baktı. Genç gözlemcinin ilk uçuşu olmadığı gerçektir, ama bu işteki eğitimi azdı. Grenville onu ancak üç kez İskoçya'ya götürmüştü. Şu anda mutlaka sinirli olmalıydı. Grenville, Hoppy'-nin buradan uzakta, bir hastanede olmasına için için sevindi. Gözlerini ilerideki beyaz bulut kümelerine dikti, ama bir şey göremedi. Düşman avcıları orada bir yerde bekliyordu ve zamanı gelince, tuzağın ağzını kapamak için geleceklerdi. Grenville'in görevi, onları mümkün olduğu kadar uzun süre orada tutmaktır.

Grenville, Phillips'e gözünü dört açmasını söyleyerek, Utvik'in kayalıklarına doğru biraz daha yaklaştı. Gizlenmiş yakıt depolarını, rıhtımı, bir iki destroyeri açıkça görebilecek kadar yakından uçtu, ama böylesine yakından uçtukları halde hiçbir uçaksavar üzerlerine ateş açmadı. Grenville, öfkeyle dişlerini sıktı. Artık bir tuzağın hazırlanmış olduğunda hiç şüphesi kalmadı. Uçağı beş derece kadar iskele tarafına döndür-

dü. Şimdi tam karşılarında, Svartfjord'un kenarına sıralanan dağlar vardı. Grenville'in verdiği beyaz işaret üzerine, uçaklar sanki fiyorda girecekmiş gibi sıralandı. Yeni talimatını on dakika önce vermişti... Ve düşmanın telsizi dinlediğini biliyordu, ama belgi genel bir alarm verecek kadar vakit bulamazlardı ve Grenville'in bütün umudu vaktin dar olmasına bağlıydı. Eğer Focke-Wulf'lar niyetlerinin ne olduğunu önceden bilselerdi, hiçbir şansları olmayacaktı.

Grenville. Yaklaşmakta olan dağları dikkatle gözden geçirirken toplarının başında bekleyen topçuları açıkça gördü. Fiyordda aranılabilecek her şey vardı: 20 mm.lik bataryalar, en azından üç düzine 37 mm.lik bataryalar... 88 mm.lik topların sayısını ancak Tanrı bilirdi... Mosquito'lar tuzağa girdikçe topların namluları bekleyen kobralar gibi dikilecekti.

Phillips parmağıyla üstlerini işaret etti. Yeni plan üzerine uyarılan Focke-Wulf'ların saldıracağını düşünen Grenville, korkuyla yukarıya baktı, fakat yalnız fiyordun kuzey kesiminde dağların arkasına gizlenmeye çalışan, siyah sinek pisliği kadar minik lekeleri gördü. Rahatlayarak başım salladı. Avcıların güneye gizlenmektense kuzeye gizlenmeleri kendileri için yararlıydı.

Svartfjord'un ağzı şimdi iyice belli oluyordu; uzaklıkları yaklaşık olarak 200 yarda kadardı. Grenville, Mosquito'yu birden doksan derece döndürdü. Fiyordun sağ tarafı iskele kanadının ucundan elli yarda kadar uzakta kaldı. Birkaç saniye sonra, bu kez iskele tarafına yaptığı doksan derece ikinci dönüşle, fiyord dağlarının güvenliği altında, fiyorda paralel uçmaya başladı.

Grenville alarmin artık verilmiş olacağını bili-

yordu. Tilki tuzaktan kurtulmayı başarmıştı; şimdi av köpekleri tilkinin peşine düşecekti. Böyle olduğu halde henüz 190'lar görünürde yoktu; aradaki dağlar onları gizliyordu.

Grenville'in keskin gözleri, sol tarafındaki fiyordun yaslandığı dağlardaydı. Omuzlarına yüklenen sorumluluktan sıırsıklam ter içinde kalmıştı. Bir hatâ yaptığı takdirde, bütün bu çabalar boşa çıkabilirdi. Yine de, buradan bir kurtuluş umudu olduğunu düşünmüyordu...

Uçakların gaz kesip birbirleri arasındaki uzaklığı açmalarını emretti. Aradan bir dakika geçtiği halde beklediği şeyi göremiyordu. Acaba kaçırmış mıydı? Dişlerini gıcırdatarak kapıldığı panikten sıyrıldı. Şimdi yeryüzü sert bir şekilde yükseliyordu. İki dakika... İki buçuk dakika... Focke-Wulf'lar gecikmişti. Nerede kalmışlardı?

Sonra sabahın alaca karanlığında aradığını gördü:

— «Bütün Vezüvler dikkat. Yirmişer saniyelik aralarla peşimden gelin. Tekrar ediyorum... Yirmi saniye aralarla! Ana fiyorda girdiğiniz anda bana bildirin. YEŞİL gruplar bir ve iki uçaksavar yuvalarına saldırın. Ben vadiye giriyorum...»

Sert bir şekilde uçağı yatrınca kayalar üzerine fırlayacakmış gibi yaklaştı ve bir an yanlış yere girip girmediğini düşündü. Ama bir saniye sonra kayalıkların arasındaki vadiye daldığını gördü. Uçağın çıkardığı sesin kayalar üzerinde yansımasından, uçak bir an beşik gibi sallandı, sonra toparlandı.

Bu kez geçen defakinden biraz daha kolay olmuştu, çünkü uçurum kendisinden hızla uzaklaşıyordu. Geçen defa bir Focke-Wulf'un kurtulmayarak bindirdiği şelâlenin üzerinden geçti.

Bir an için rahatlayarak kafasında tasarladığı planı bir kez daha düşündü. Yeşil grubun altı uçağı manevra güçlerini çoğaltmak için bombalarını denize bırakmışlardı ve şu sırada fiyordun üzerinden aşmış, uçaksavar yuvalarına saldırmış olmalıydılar. Uçakların görevi, uçaksavar toplarını oyalayarak peşlerinden gelen öteki uçakların işlerini biraz olsun kolaylaştırmaktı. Muhtemelen uçakların bu manevrası dikkati çok az dağıtacak ve Grenville ileride kendilerini bekleyen kâbusun varlığını kesinlikle biliyordu.

Vadi birden genişledi ve son buldu. Grenville uçağı sertçe iskele tarafına yatırdı. Şimdi Svartfjord'u daha rahat görebiliyordu.

Birdenbire, havada büyük bir göz gibi beyaz bir bulutçuk belirdi. Uçaksavarlar artık ateşe başlamışlardı. Uçağın hemen burnunda patlayan bir mermi, uçağı beşik gibi salladı. Menzil içindeki bütün toplar da ateşe başlamışlardı; 20 mm.lik mermiler havada gözleri kamaştırıcı bir parabol çizerek uçuyordu. İzli mermiler sanki her kayanın arasından üzerlerine ok gibi fırlıyordu. Arka arkaya patlayan iki bomba uçağı şiddetle sarstı ve bir şarapnel parçası uçağın iskele kanadında geniş bir yara açtı. Şimdi, 37 mm.lik toplar Mos-quito'yu çembere almaya çalışıyorlardı.

Grenville, böylesine bir karşı koyma görmemişti. Allahtan ki, Yeşil grup saldırıya geçmek üzere bekliyordu.

— «Vezüv lideri, Yeşil grubu arıyor. Saldırın şimdi.»

Mosquito'ların yaptığı saldırı düşmanın dikkatini tamamen çekecek nitelikte olmuyordu. Çünkü uçakların, uçaksavar yuvalarını tespit edebilmeleri için, uçaksavarların önce ateş etmeleri

gerekiyordu. O zamana kadar da Grenville ya top yuvalarının üzerinden geçmiş, ya da düşürülmüş olacaktı... Bununla beraber, ancak arkadan gelen uçaklar için bir kurtuluş ânı doğabilirdi. Bir dakika sonra kulaklığında bir ses duydu:

— «M Mother arıyor, kaptan. Fiyorda şimdi girdim.»

Demek ki Milner, yirmi saniye sonra arkasından fiyorda girmişti. Grenville'in kafası sanki ikiye bölünmüştü: Bir yarısı ilerideki görevi, öteki yarısı hayatta kalmayı düşünüyordu. Birden karşısında beliren kaya kitlesinden kurtuldu. Tam bu sırada kayaların arasından alevler fişkir-dı. Grenville içgüdüleriyle kontrol kolunu ileri iterken, lastik çubuğa da bir tekme attı. Mosquito havada sanki kaydı, sonra zıpladı ve kayaların arkasına daldı. Grenville ter damlalarının gözlerini doldurduğunu hissetti. Bu uçaksavar yuvasının da susturulması gerekiyordu... Hemen Yeşil grup uçaklarına haber verdi. Şimdi fiyord biraz daha genişlemişti. Tam karşılarında yine yalçın kayalardan örülmüş bir duvar vardı. Bu kez o duvarların arasından ateş açıldı. Grenville ile Phillips gözlerini parlak ışıktan korumak için eğilmek zorunda kaldılar. Fakat sonunda sağ olarak yaylın ateşinden kurtuldular. Grenville'in kulaklığında yine bir ses duyuldu:

— «F Freddy arıyor, kaptan. Fiyorda şimdi girdim.»

Vadiye gireli henüz kırk beş saniye olmuştu. Geriye doğru bir göz attı ve altı kol hâlinde uzanan izli mermileri gördü. Her halde Milner'e ateş ediyorlardı. Çok yakınlarda, iri kayalara göre minicik kalan bir Mosquito, dört makinelisinden alevler kusarak bir uçaksavar yuvasına saldırı-

yordu. Çok yukarılarda başka bir benek gördü. Ya bir Mosquito ya da Focke-Wulf olacaktı. Hangisi olduğunu bilmiyordu. Bununla beraber, Foc-ke-Wulflar bu ateş çemberi içine girmeyecekler, daha sonra buradan kurtulanları avlayacaklardı. Şimdilik, Grenville onlardan nasıl kurtulacaklarını bilmiyordu ama bunu daha sonraya bırakmaya karar verdi, çünkü şimdi elinde yapılacak daha önemli işi vardı...

4 numaralı uçak fiyorda girişini bildirirken, Grenville dağlara yaklaşıyordu. Dağların doruğundan yine ateş açıldı. Fiyord yine düzeldi ve Grenville artık Trollfjell'i görebiliyordu. Bu sırada 5 numaralı uçağının fiyorda girişini haber aldı. Fakat bütün dikkatini dakikada beş mil hızla yaklaşmakta olduğu dağa vermişti. Phillips'in açmış olduğu bomba kapaklarından içeri buz gibi bir rüzgâr giriyordu. Göstergede, bomba kapaklarının açık olduğunu gösteren kırmızı ışık göz kırpar gibi parlıyordu.

Mosquito hızla vadiye daldı; Grenville uçağın burnundaki kırmızı çizgiyi hedefle bir hizaya getirdi, bu arada hafif sesle konuşuyordu.

— «Yaklaşıyoruz¹... Yavaş... Yavaş.»

Mosquito şimdi tam yan yatmıştı ve kanatları yamaca paraleldi. Uçağın burnundaki kırmızı çizgi şimdi tam hedefin üzerindeydi: «Hazır ol... Hazır ol...»

Grenville bütün gücüyle kola asılarak Mosquito'yu döndürdü ve: «Haydi!» Diye bağırdı.

Phillips, bombayı serbest bırakacak düğmeye bastı.

ZAFERİ TAÇLANDIRAN ADAM

Mosquito sanki kayalardan sekmiş gibi fırladı. Büyük bomba takla atarak Trollfjell'in dibine doğru uçtu. Grenville, gravite etkisiyle koltuğuna gömüldü, gözlerine görünmez parmaklar saldırdı, gözleri sulandı ve bir an için ortalık tamamen gri bir renk aldı. Mosquito sanki gemi azıya almış bir at gibi şahlanarak fiyorda uçmaya başladı. Uçaksavar topları uçağı yakından izledi. Grenville saymaya başladı... Üç... Dört... Beş... Önündeki yalçın kayaları aşmak için kontrol koluna asıldı.

Altı... Yedi... Sekiz... Uçaksavar topları ısrarla Mosquito'nun peşini bırakmadı. Tam o sırada çok yakından bir ses duyuldu. Önlerinde bir bomba patladı ve uçağın kanadı ile gövdesinin birleştiği yerde derin bir yara açıldı. Pilot mahalli birden cordite kokmaya başladı ve beyaz dumanlarla doldu.

Dokuz... On... Mosquito birdenbire güneşle yıkanan gökyüzüne çıktı. Uçaksavar toplan yine de peşini bırakmadı. Grenville, kayaların arkasına kaçarak kurtulmalıydı, ama geri döndü.

Yarım saniye sonra bomba patladı. Şok dalgalarının etkisiyle koca uçak beşik gibi sallandı ve burnunu kaldırmak istedi, ama Grenville zorlukla uçağı kontrol edebildi.

Grenville dikkatle bakıyordu, ama Trollfjell yerinden bile kımıldamadı. Milner'in sesi duyuldu:

— «Şimdi ben iniyorum, kaptan.»

Saldırıları arasında yirmi saniyelik ara vardı. Çok yükseklerden Milner'in uçağı bir kuş gibi görünüyordu. Milner, yüzlerce uçaksavar mermisi arasına daldı, bir an Trollfjell'in gölgesinde kayboldu, sonra burgu gibi gökyüzüne yükseldi.

— «Tamam, kaptan. Bomba atıldı.»

Grenville tam Milner'i kutlayacağı sırada, tırmanmakta olan Mosquito bir top mermisiyle ikiye ayrılır gibi oldu; uçağın kanadı gövdeden koptu ve motoruyla birlikte düşmeye başladı. Onun arkasından Mosquito burgu yaparak yere doğru dumanlar ve alevler içinde süzüldü.

Milner'in düşmesinden bir saniye sonra bomba patladı. Yine taş ve buzul parçaları koparak yere doğru indi, ama Trollfjell kımıldamadan kaldı.

Kulaklığında duyduğu haykırıyla Grenville düşüncelerinden uzaklaştı ve kendisine geldi.

— «Focke-Wulf sekiz derecede...»

— «Dikkat, Yeşil iki! İskeleye dön!»

Grenville, Focke-Wulf ların Yeşil grup arasında olduğunu hatırlayarak içinde bulunduğu tehlikeyi kavradı. Sert dönüşü tam zamanında yapabildi kırmızı izli mermiler iskele kanadının burnunu yalayarak geçti. Yeşil-siyah bir Focke-Wulf pikeye daldı; Grenville saldırmak üzereyken aldığı emri hatırladı. Dağa yapılan saldırıdan kurtulan her uçak, öteki uçaklara yardımcı olmaya çalışacaktı. Başka bir 190 üzerine dalarken, Grenville, fiyordun gölgesine daldı, ama Focke-Wulf peşinden gelmedi.

Şimdiki uçuş yönüne göre tam Trollfjell'in karşısındaydı. Grenville dönüp gözlemcisi Phillips'e baktı, o başı önüne sarkmış oturuyordu. Omu-

zundan tutup çekince, genç havacının göğsünün kan içinde kalmış olduğunu gördü. Onun ağır yaralı olup olmadığını bilmiyordu, ama şu anda yapabileceği bir şey yoktu. Grenville, kontrollerine baktı, uçağın kontrollara cevap verdiğini gördü, demek ki gördükleri hasar büyük değildi.

Başını eğip aşağıya baktı. Çok aşağılarda, 3 Numaralı Mosquito, Trollfjell'e dalışını yapıyordu. Mosquito tam dalıştan çıktığı sırada, bir uçaksavar mermisi onu yakaladı. Önce siyah bir duman, sonra alevler görüldü ve bunları korkunç bir patlama izledi.

Bundan üç saniye sonra Fiyordun aşağı kısmında 4 numaralı uçak da bir uçaksavar mermisini durdurdu. Her ne olursa olsun Trollfjell'e daha çok bomba atılmalıydı. Hemen Yeşil grubunu aradı ve Young'un sesini duydu:

— «Elimizden geleni yapıyoruz kaptan... Ama yalnız Archer'le ben kaldım...»

On saniye sonra, bir uçaksavar yuvasına yaptığı dalıştan çıkan Archer, bir Focke-Wulf'a yakalandı.

Alev kusan iki namlu, Grenville'in tam nişangâhına rastladı. Grenville öylesine yakın hücum etti ki, boş kovanların toptan fırlayışım ve topçuların top yatağına mermi sürüşlerini gördü. Ateş açtığı zaman adamların yere yıkıldıklarını gördü. Yalnız iki makineli ateş ediyordu; burnundan aldığı yara muhtemelen öteki iki Browning'in hidrolik hortumlarını koparmıştı. Grenville başka bir mevzi aramaya başladı. Beyninin bir kısmı savaşı düşünürken, öteki kısmı telsiziyle emirler yağıdırıyordu. 5 Numara bombasını başa-rıyla atmış, kayaların arkasında kaybolmuş, sonra sesi kesilmişti. O da düşürülmüş olmalıydı. 6

Numara da bombasını başarıyla atmıştı, ama Trollfjell'in gölgesinden kurtulamamış, kayalara bindirmişti. 7, 8 ve dokuz numaralar henüz yoldaydı.

Bütün bombalara rağmen Trollfjell hâlâ yerinde duruyordu. Koca yamacın, şok dalgalarıyla yıkılacağını hangi sersem düşünmüştü?

Focke-Wulf lar çok yükseklerde öfkeli anlar gibi dolaşıyordu. Aralarından birkaçı büyük bir cesaretle fiyord cehennemine dalıyor, ama birkaç saniye sonra tekrar geri dönmek zorunda kalıyordu. Fakat fiyorddan kurtulanları, leş kargaları gibi bekliyorlardı.

Birden genç Parsons'ın sesi duyuldu:

— «Yara aldım, kaptan. Kusura bakma!..»

Ses birden kesildi ...Parsons, dağın son zirvesini aşarken yaralanmış, fiyordun karanlık sularına gömülmüştü.

Adamlarını kaybetmek Grenville'i çileden çıkartıyordu. Yeşil gruptan geriye kalan Young'u aradı ve 8 numaranın önünden uçan 9 numaraya yardım etmesini söyledi. Belki iki uçak birlikte uçarlarsa, uçaksavar mermilerinin etkisini dağıtabilirdi.

8 numara da Barrett bulunuyordu. Grenville ona yardım etmek için daldığı zaman Barrett'in uçları yukarı kıvrık kahverengi bıyıklarını gördü, çünkü bu sırada Barrett başını kaldırmış Grenville'e el sallamıştı.

— «Eğlenceli iş, Roy... Her şey var, ama dans eden kızlar yok.»

Grenville, Barrett'e yol gösterirken uçaksavar yuvalarının yerini hatırlamaya çalıştı. Uçaksavarların ateşi biraz azalmıştı, ama bu geçici olacaktı.

Bir mil kadar arkalarından 9 numaraya yol gösteren Young'un Mosquito'su geliyordu.

Parsons'ı düşüren uçaksavar yuvasının bulunduğu son dağ zirvesi yaklaştı. Grenville yoğun ateşle karşılaştı, ama sanki bombayı taşıyan uçağın Barrett'inki olduğunu biliyorlarmış gibi, topların ateşi Barrett'in üzerine yoğunlaştı; Mosquito'nun iskele motorunun koruyucu kılıfından bir parça koptu, sonra iniş takınılan birer pençe gibi sarktı. Sonunda, uçaksavar toplarının üzerinden geçtiler.

Grenville gırtlığının kuruduğunu hissetti:

— «İyi misin, Don?»

— «Bir şeyim yok Roy... Şimdi söyle bakalım, şu kelle nerede?»

Uçaksavarların ateşi büsbütün yoğunlaştı. İki mermi patlamadan Grenville'in uçağının kuyruğundan geçti. Bir saniye sonra Barrett'in öfkeli sesi duyuldu:

— «Allah kahretsin Roy!.. Şu bombayı onların tepesine bıraksam, daha iyi olmaz mıydı?»

Grenville, Barrett'i, Trollfjell'in yamacına kadar götürdü. Barrett'in bombayı bıraktığını gördü ve bir saniye sonra sesini duydu:

— «Tam tepesinde Roy!.. Ya da çok yaklaşıp... Şimdi buradan gidelim.»

Grenville, yükseldi peşinden de Barrett'in uçağı yükseldi. Fiyordun ağzında, Grenville, Barrett'in yaklaşmasını bekledi.

Barrett'in sesi kulaklarında çınladı:

— «Birkaç saniye var Roy... Bak bakalım nasıl atmışım!»

Grenville artık Trollfjell'in kopacağından umu-

dunu kesmişti. Barrett'in attığı bombanın patlamasıyla birlikte Barrett'in heyecanlı sesi duyuldu:

— «Roy. Gidiyor! Allanın cezası şey gidiyor, bak!»

Çok şaşırان Grenville, baktı ve koca kütlenin önce sarsıldığını gördü. Sonra, koca parça birden yerinden koptu ve aşağıya doğru gümbürtüyle uçtu, hemen altındaki yamaca çarptı, barakaları, hidro-elektrik santralını ezerek üç yüz metre derinliğindeki fiyordun gölgesinde kayboldu...

Barrett şaşkınlıkla söylendi:

— «Tanrım!»

Bütün uçaksavar topları birden sustu. Focke-Wulf lar bile şaşkınlıkla aşağıya bakmaktan Mosquito'ları unutmuş gölündüler. Fakat uçaksavar yuvalarından biri, intikam hırsıyla tutuşarak ateşe başladı.

Grenville, Davies'i sevincinden havalara uçuracak şifreyi vermek üzereyken tam önünde patlayan top mermilerini gördü. Barrett'i uyarmak için haykırdı ve sert bir dönüş yaptı. Fakat uzun zamandan beri uçmamış olan Barrett eski alışkanlığını kaybetmişti ve uyarıya cevap vermekte biraz geç kaldı. İzli mermiler uçağın gövdesini uzunluğuna taradı ve gövdeyi delik deşik etti.

Mosquito sanki hiçbir şey olmamış gibi, uçaksavar yuvasının üstünden geçti ve menzilden çıktı.

Grenville heyecanla haykırdı:

— «Don, iyi misin?»

Cevap alamadı. Grenville, Barrett'in uçağına biraz daha yaklaştı ve onunla aynı hizada uçmaya başladı:

— «Don! Yaran ağır mı?»

Grenville şimdi pilot mahallini görebiliyordu. Uçağın gözlemcisi oturduğu yerde sarhoş gibi sallanıyordu, Barrett kontrol çubuğunun üzerine abanmıştı.

— «Don! Allahını seversen!.. Kapağı aç ve atlamaya çalış.»

Sanki milyonlarca kilometre uzaktan geliyor muş gibi hafif bir ses duyuldu.

— «Fayda...sı yok, Roy... Fay...da...sız!»

Fısıltı birden kesildi ve Mosquito'nun burnu yere doğru dikildi... Giderek uzaklaştı, bir saniye sonra fiyordun derinliklerinden büyük bir alev sütunu yükseldi.

Grenville tekrar geri döndü. Barrett'in uçağını vuran top yuvasını araştırırken yüzü karmakarışık bir ifadeyle kasılmıştı. Hedef imha edilmiş, hemen hemen bütün adamlarını kaybetmişti, ama kendisi henüz sağdı ve bütün hıncını alabilecek kadar zamanı vardı. Top yuvasını dikkatle nişangâhına aldı, ama orasını yerle bir etmek için mermisi yeterli olmayacaktı. Adamları öldükten sonra sağ kalmasının bir anlamı olamazdı. Top yuvasını altında ezecek, diş bileceği ve hırsım alamadığı düşmanı pervanesiyle biçecekti. Top yuvasına öylesine yaklaşmıştı ki, mermi taşıyan bir erin başını kaldırıp baktığını gördü ve tetik düğmesine dokundu. Mermi taşıyan er, tanınmayacak bir halde yere yıkıldı. Grenville, uçağın burnunu top yuvasına doğru çevirdi ve hızla yaklaştı. Topçulardan biri paniğe kapılarak kaçmaya başladı. Daha hızlı, hergele, daha hızlı koş...

Son felâketi önleyen basit bir olay oldu. Sancak kanadı altında patlayan bir bomba Mosqui-to'yu yana doğru savurunca, Grenville uçağı dü-

zeltmeye çalıştı, ama bu sırada, Phillips'in başı Grenville'in koluna çarptı...

Bu olay, Grenville'in kinini birden silip süpürdü. Kendisi ölmek istiyordu, ama baygın olan Phillips'i öldürmeye hakkı yoktu. İlk görevi, yaralı olan gözlemcisini hemen geri götürmekti.

Sunturlu bir küfür savurarak kontrol kolunu kendisine doğru çekti. Mermilerle delik deşik olan Mosquito, yerden üç metre uzaklıkta tekrar yükseldi. Grenville, bir motoru tekleyen Mosquito'yu güçlkle kullanarak, karla kaplı dağları aşmaya çalıştı. Fakat Focke-Wulflar bekliyordu. Hem yaralı, hem de silâhları boş olan Mosquito Alman avcıları karşısında çaresizdi. 7 mm.lik mermilerden biri bacağını yakarcasına acıttı, kurtulmayı başardı, ama yorgundu... Çok yorgundu... Focke-Wulflardan biri Mosquito'nun işini bitirmek üzere yaklaştı ve çok yakından ateş etti.

Bir yaylım ateşi yeterliydi. Mosquito'nun zaten mermi yaralariyle zayıflamış kuyruğu koptu ve çalışan tek motoru oksurerek sustu. Uçak, dağın karlı zirvesine çarptı, kendi hızıyla karların üzerinde sürüklendi, bir saniye sonra karlı yamaçlarda kayboldu.

Svartfjord üzerindeki savaş böylece son buluyordu.

UZAKLAŞAN YABANCI KİMDİ?..

Meyhane sahibi ağır ağır dosyayı kapadı: — «O harekâta katılanların hepsi kahramanlık nişanı aldılar ve Grenville'e de büyük zafer nişanı verildi.

Gözlerini karşısındakilere dikerek ekledi:

— «İşte, bütün hikâyenin hepsi bu kadar.»

Genç iki havacı şaşkınlıklarından konuşamayacak duruma gelmişlerdi. Meyhaneci, onların ne soracağını biliyordu ve bakışlarını salonda dolaştırarak bekledi:

İngiliz havacı kendisini ilk toparlayan oldu ve soruyu arkadaşının dudakları arasından çaldı.

— «Peki ya kızlar?.. Onlara ne oldu?»

Meyhaneci başını sallayarak cevap verdi:

— «Maisie on sekiz ay daha burada çalıştı, sonra bir Kanadalı havacıyla evlendi. Kocasını savaşta sağ çıktı ve 1945 yılında Kanada'ya yerleştiler. Şimdi iki çocuğu var, biri kız biri erkek. Mutlu olduğunu sanıyorum.»

Amerikalı havacı da şimdi kendisini toparlamıştı.

— «Sormak istediğim biri var!.. Bize Hilde'den söz aç!..»

— «Hilde mi? Evet, o baskından sonra burada fazla kalmadı. Herkes gibi Grenville'in öldüğünü sanıyordu... Kızılhaça girdi ve savaşın sonuna kadar üniformayla çalıştı.»

Daly, tam ağzını açmış bir şey soracaktı ki, arkadaşısı yine sözü ağzından kaptı:

— «Peki, Grenville'e ne oldu? Nasıl kaçabildi? Durumu kesinlikle iyi değildi. Uçağı parçalanmadı mı?»

— «Kayalar iki kanadını da parçalamıştı, böylece tutuşan motorlar gövdeden uzaklaşmıştı. Kalın kar tabakası, düşüşten doğan sarsıntıyı hafifletmeye yetti.»

— «Peki... Grenville bu düşüşten sonra nasıl sağ kaldı?»

— «Phillips gibi o da ağır yaralıydı ve hapishanenin hastanesinde uzun süre yattı.»

— «Oysa, burada onun öldüğünü zannediyorlardı, değil mi?»

— «Evet. İki ay süreyle öldüğüne inanmışlardı...»

Amerikalı havacı yine konuşmak fırsatını buldu.

— «Hilde!.. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Neler oldu? Grenville geri döndüğünde mutlaka buluşmuşlardır!»

Meyhaneci üzüntüyle başını iki yana salladı:

— «Baskından önceki geceden sonra Grenville'i bir daha görmedi.»

Daly şaşırılmış görünüyordu. Sonunda patladı:

— «Ama neden? Neden biri çıkıp da ona gerçeği anlatmadı? Neden şu Adams, ona durumu anlatacak cesareti gösteremedi?»

Meyhaneci sakın sesle:

— «Söyledi.» Dedi. «Grenville'in Hilde'yle konuşmasında Hilde'ye herşeyi açıkladı. Grenville'in kız arkadaşısı olmadığını bildiği için onunla

konusması kolay oldu! Hiçbir şey saklamadan her şeyi açıkça söyledi...» Daly boğuk sesle sordu:

— «Hilde anlatılanları nasıl karşıladı?»

— «Onun için büyük bir soktu, ama her zaman olduğu gibi büyük bir cesaretle karşıladı. Esasen artık iş işten geçmişti...»

— «Madem ki Grenville geri döndü, o zamanlar bir şey yapılamaz mıydı?»

— «Hilde'nin suçu yoktu, bütün suç Grenville'deydi. Onun içinde bulunduğu bunalımı biliyorsunuz. Hilde'yle aralarında daima bir uçurum olduğuna inanan Grenville'di. İki yıl hapisyanede kalışı bile düşüncelerini değiştiremedi.»

— «Fakat biri çıkıp da Hilde'nin anlayışlı olduğunu söyleseydi!»

— «Söyleyen oldu, ama o inanmak istemedi. Son derece inatçıydı.»

— «Belki de zamanla yola gelebilirdi?!.»

— «Onu yola getirecek hiçbir şey olamazdı. Bildiklerini Haberalma başkanına anlatınca, ordudan ihraç edildi ve ondan sonra da onu bir daha kimse göremedi. Mektuplar geri geldi, kimse ölü ya da sağ olduğunu bilmiyordu. Bildiğim kadarıyla, bugüne kadar da nerede olduğunu kimse öğrenemedi.»

Meyhaneci içini çekti.

— «Uzun zaman oluyor, ama bana sanki dün-müş gibi geliyor. O zamandan beri de hiçbir şey eskisi gibi olamadı...»

Amerikalı havacı merakını gizleyemeden sordu:

— «Adams'la karısı ne oldu? Onların durumu nedir?»

«Evet, size onlar hakkında da bilgi verebilirim. 1948 yılında boşandılar.»

Meyhanecinin dosyayı ortaya koymasından beri, Daly'nin kafasını bir soru kurcalıyordu, ama daha önce başka sorular sormak zorunda kalmışlardı. Şimdi merak ettiği noktayı öğrenmek için sordu:

— «Aklımın ermediği bir şey daha var... Kearns'ın elli yaşlarında olduğunu söyledin. Tamam. Sen de elli yaşlarındasın. Ama bundan on yıl önce elli yaşında değildin. Başka bir şey daha var. Bütün bu ayrıntıları nasıl öğrendin, Haberalma odasında, Harekât odasında ve burada geçenleri nasıl öğrenebildin? Hem teknik ayrıntıları nasıl öğrenebildin? Sanki, onlardan biriymiş gibi konuştun?»

Meyhaneci kalın camlı gözlüğünü çıkartıp, camlarını temizledi:

— «Buraya geldiğiniz zaman ismimi sormamış olduğunuzu gördüm ve sormayacağınızı umdum...» Zayıf gören gözlerini iki gence dikip özür dilercesine baktı: «Aslında çok basit... Çünkü, Adams benim!..»

İki havacı çok şaşırmışlardı. Amerikalı rüya görüyormuş gibi mırıldandı:

— «Adams siz misiniz?»

— «Evet... Savaştan sonra burasını satın aldım... İhtiyarla çok iyi dosttuk ve burasını satışa çıkardığında ilk fırsatı bana verdi.»

Yıllar Adams'ın acılarını biraz olsun dindirmiş-ti, ama yine de konuşurken duyduğu acı sesinden belli oluyordu.

— «Valerie'yle ayrılış nedenlerimizden biri de bu. Taşradaki bir meyhanecinin karısı olmak istemiyordu. Onu bunun için suçlu bulmaya hak-

kım yok sanırım!.. Kış aylarında buraları çok sa kin olur.»

İngiliz havacı merakla sordu:

— «Peki, burayı neden satın aldınız?»

Adams tereddüt etti:

— «Aslında ben de bilmiyorum.»

Sonra gülümseyerek ekledi:

— «Belki de biraz fazla duyguluyum!.. Sebep bu olabilir.»

— «Grenville'e durumu söyleyen siz miydiniz?»

— «Evet, bendim... Almanların elindeyken mektup yazıp, bütün durumu anlattım. Baskında geçenleri anlatması için de bir mektup göndermiştim... Hilde hakkında konuşmak istemiyordu. .. Ondan sonra da ona yazdım, ancak bütün mektuplarım adres bulunamadığı gerekçesiyle geri gönderildi.»

Amerikalı havacı oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı:

— «Yazık.» Diye mırıldandı. Sonra ekledi: «İki insanın böyle ayrı olmaları... Hiç hoşuma gitmedi. Hilde şimdi nerede? Norveç'te mi?»

Adams belli belirsiz gülümsedi.

— «Evet. Bergen'de bir akrabasının yanında kalıyor.» Adams parmağıyla dosyaya vurdu:

— «Bu kitaba ismini katmak için izin almam çok zor oldu. Elbette, kızların gerçek isimlerini kullanmadım, ama yine de Hilde tereddüt ediyordu. Öyle sanıyorum ki, söylediğim bir söz onun fikrini değiştirdi.»

— «Neymiş o?»

— «Bu kitap basıldığı takdirde Grenville'in okuyabileceğini ve ne kadar hatalı olduğunu anlayabileceğini söyledim. İşte sırf bu sebeple izin verdiğinden çok eminim.»

Daly yüzünü buruşturdu.

— «Zavallı kız.»

Sonra Adams'a umutla baktı.

— «Fakat haklısınız... Bu kitap onu geri getirebilir... Hattâ bunca yıldan sonra bile... Ne zaman basılacak?»

Adams'ın cevabını duyunca oldukça şaşırdı.

— «Basıldı bile... Bu ayın altısında piyasaya çıktı.»

— «Henüz ondan haber almadınız mı?»

Adams hayır anlamında başını salladı. Daly:

— «Belki de sizi nerede bulacağını bilmiyor-
dur.» Dedi.

— «Burada olduğumu çok iyi biliyor... Onu son kez 1945 yılında gördüğüm zaman burasını satın almıştım.»

Daly gençti. Bu nedenle bir türlü umudundan vazgeçmek istemiyordu.

— «Hâlâ vakit var. Geri döndüğünü düşünelim.. Hilde'yi hemen bulabilir misiniz?»

— «Ah, elbette. Haberleşiyoruz... Aslında, her bahar buraya gelip yanımda kalır.»

Daly boğuk sesle:

— «Buraya mı?» Dedi. «Her bahar mı? Neden?»

Adams gülümsedi.

— «Neden mi? Neden insanlar anılarını dâima tazelemek isterler? Neden resim falan saklarlar?

Sen bana bunu söyle ben de sana Hilde'nin neden her bahar buraya geldiğini söyleyeyim.»

Genç Amerikalının buna cevap vermesi gereksizdi. Tezgâhın üstünde duran bir kâse dolusu zerrin çiçeğine korkulu bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Adams anlayışlı bir tavırla başını salladı:

— «Evet. Bu yılda geldi... Geleli bir haftayı geçiyor... Yıllar aramızdaki dostluğu kuvvetlendirdi. Buraya gelişinin başka nedenleri olduğunu da umarım...»

Saatine baktı.

— «Öğleden sonra kasabaya inmişti. Otobüs geç kaldı. On dakika önce gelmiş olmalıydı.»

Hiç biri köşede oturan adamın yüzündeki heyecanlı ifadeyi göremedi. Adams'ın sözleri üzerine harekete geçtiğini de fark etmediler. Ancak dışarıdaki çakıllı yolun üzerinden gelen hafif ayak sesleri duyulduğu zaman, adamın birden kalkması üzerine onun farkına vardılar. Adams, âni hareketi, boğuk solukları duydu ve merakla adama baktı. Beyaz, heyecanlı yüz yavaş yavaş netleşti. Adams şaşkınlıkla küçük bir sayha kopardı ve o sırada meyhanenin kapısı açıldı!..

Yarım saat sonra salonda kimse kalmamıştı ve Adams tezgâhın arkasında yalnızdı... İçinde bir şeyler hâlâ titriyor, hâlâ gülüyor, hâlâ için için ağlıyordu. Işığın resimler üzerinde yansımaları, yine onları kendisine özgü birer hayalet yapıyordu. Şimdi o resimler de, eskiden olduğu gibi neşeliydiler... Gülüyor, şakalaşıyor, birbirlerini kutluyorlardı. Sonra, teker teker Adams'a el sal-

layarak ortadan kayboldular... Onlar, sağ kalanların yaşamasını isteyen, yıllar süresince liderlerinin yalnızlığıyla üzüntü duyan ölülerdi. Bu gece, uzun süreden beri bekledikleri an gelmiş ve liderleriyle buluşmuşlardı.

Artık bütün ölüler son dinlenme yerlerinde rahat edebilirlerdi...

S O N

BAŞKAN YAYINLARI'NIN
«SAVAŞ ROMANLARI SERİSİ»NDE
BUGÜNE KADAR YAYIMLANMIŞ ESERLER

- 1 — İkinci Dünya Harbinde**
Casuslar ve Hainler
(Kurt Singer)
- 2 — Pueblo Olayının Esrarı**
(Elliott Arnold)
- 3 — Normandiya Çıkarmasının Perde Arkası**
(Hans Speidel)
- 4 — Pearl Harbor Baskını ve Sonrası**
(John Toland)
- 5 — Ölüm Denizaltıları U-Boat'lar**
(David Mason)
- 6 — Graf Spee'nin Sonu**
(Sir Eugen Millington Drake)
- 7 — Tankların Hücumu**
(John Toland)
- 8 — Ölüm Avcıları**
(Heinz Knoke)
- 9 — Amiralin Kurtları**
(Jean Noli)

10 — Neretva Cehennemi
(Alistair Mac Lean)

11 — 633. Filo
(Frederick E-Smith)

**"SAVAŞ ROMANLARI" SERİSİNDE
GELECEK AY YAYINLANACAK KİTAP :**

12 — Panzer Birlikleri
(Binbaşı K.J. Macksey M.C.)
**(İkinci Dünya Savaşı'na ait
gerçek resim ve haritalarla)**

Genel Dağıtım : BATEŞ Cağaloğlu - İSTANBUL